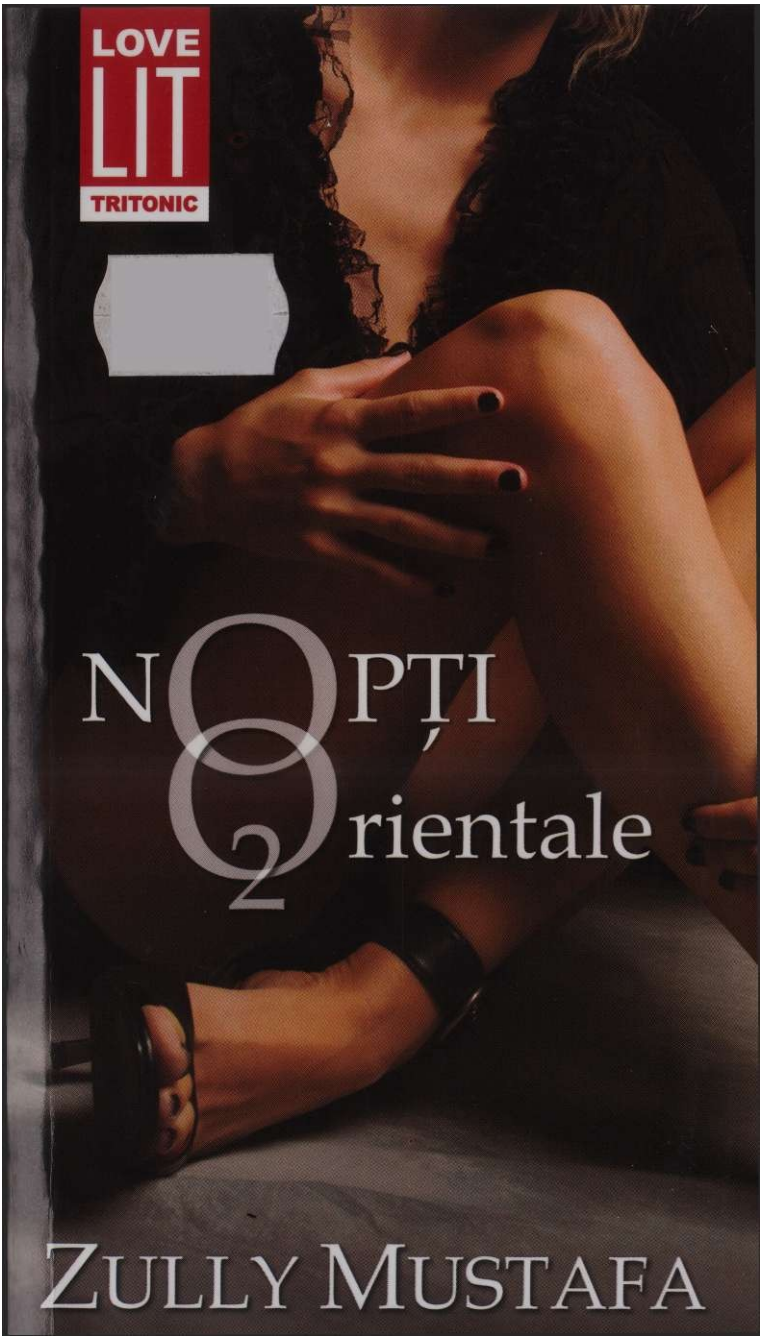
LOVE
LIT
TRITONIC
NOPȚI
8
2
orientale
ZULLY MUSTAFA

ZULLY MUSTAFA

Nopţi Orientale: 2

Tot e bine că ne-am odihnit amîndoi la singura ta răscruce. Sînt bolnavă şi ameţită, şi holul ăsta lung, asemănător cu atîtea alte holuri lungi care mi se păreau, dintr-o dată late şi toţi pereţii ăştia care se dilată incredibil de mult... mă omoară să ştiu cît de suportabili erau cînd ne prelingeam amîndoi pe lîngă ei, ca umbrele, ca fricile din sinul lui Isus pe cruce, ca zilele de joi spre vineri, ca zarurile pe care le aşteptam împreună să cadă în favoarea noastră, încerc să-mi amintesc de noi dinainte de a mă invada uitarea, şi nu văd acum nimic altceva decît penibilul din viaţa mea.

Nu, n-avea cum să meargă. Am făcut tot posibilul să ne convingem unul pe celălalt că nu e voie, că nu e timp, că altele sînt importante, ca de exemplu uitările, ca de exemplu desprinderile, ca de exemplu ramele fără tablouri, ca de exemplu uşile închise, ferestrele sparte, florile rupte, scrisorile aruncate, cioburile împrăştiate, un imperiu construit din nimic, atîtea exemple ţi-aş putea da, şi cîte şi mai cîte, dar e de-ajuns o singură clipă necontrolată de mînie şi lumile pot dispărea, orizonturile te pot seduce în aşa hal, în aşa manieră, în aşa dureroasă chemare încît norii de se vor rupe în urma ta, furtunile de te vor anunţa să te adăposteşti pînă trece mînia cerului, oceanele de şi-ar ieşi din matcă, nimic nu te va mai putea opri din drumul pe care nu-l mai poţi face înapoi de la ură la iubire.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
97897373325
23

LOVE —

EH]

TRITONIC**Nopţi**

orientale 2

Zully Mustafa *Nopţi orientale 2*

COPYRIGHT © ZULLY
MUSTAFA 2008

COPYRIGHT o TRITONIC
2008 pentru prezenta ediţie

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5
Bucureşti

e-mail:
editura@tritonic.ro

tel./fax.:
+40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecţia: LIT

Descrierea CIR a
Bibliotecii Naționale a

României MUSTAFA ZULLY

Nopţi orientale / Zully Mustafa. - Bucureşti: Tritonic, 2008

ISBN 978-973-733-203-5

Voi. 2. - 2008. - ISBN
978-973-733-233-2

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA
BARDAN

Ilustrația copertei: o Ron Chapple Studios | Dreamstime.com

Redactor: SORIN STAICU
Tehnoredactor: OFELIA COŞMAN

Comanda nr. T 395 / mai
2008 Bun de tipar: mai

2008 Tipărit în România

Zully

Mustafa

NOPŢI

ORIENT

ALE 2

LOVE

LIT

TRITONIC

Zully Mustafa s-a născut pe 12 aprilie 1976 în Medgidia, Constanţa. A

absolvit Liceul Pedagogic din Constanţa şi Colegiul de Institutori

— Universitatea Constanţa. Lucrează în presă de la vîrsta de 19

ani, în paralel urmîndu-şi profesia de învăţătoare. După

stabilirea în Bucureşti a fost, pe rînd, reporter,

redactor, traducător, scenarist.

A debutat editorial în
2003 cu cărţi educative,

versuri şi poveşti pentru copii.

Printre titlurile
publicate: Povestea

curcubeului,
Povestea mierii,

Povestea plinii,
Povestea laptelui,

Povestea vîntului,
Unde a dispărut

Primăvara,
Legendele Apelor

(nominalizată la premiile AER), Scrisoare

pentru iepuraş,
Filipică şi

Moftulici,
Mînzdrăvan,

Balada căpşunilor
fără culoare,

Strugurii s-au
copt în lipsa ei

.Lecţia

prostituţiei

Cînd ai
avut

neferic
irea de

a fi
greşit

eşti la
bunul

plac al
tuturor

bărbaţi
lor şi

la
norocu

1
tuturor

întîmpl
ărilor.

Sade, Crimele iubirii

Totul a pornit de
la cuvîntul

desertificare. De nouă ori în două

paragrafe, suna al
naibii de

supărător. Aşa că
am bolduit

cuvîntul cu bucluc
din articolul ăla,

pe care numai din
greşeală cineva

ar fi putut să-1
citească, cineva

care, ca şi mine,
dintr-o eroare,

sau poate pentru
că era plătit, ca şi

mine, să citească
acea tîmpenie, ce

nu spunea nimic,
ce nu dezvăluia

vreo gîdilătură în
locul unde se

adună mortalii
fluturi ai bucuriei

de a descoperi
senzaţionalul, dar

nici nu trăgea
vreun semnal de

alarmă, nici nu
dădea vreo

soluţie, nimic,
nimic, şi după ce

că era prost scris,
mai trebuia să-1

şi corectez, şi zău
dacă merita

măcar asta.
Merita un *recicle*

bin de toată frumuseţea. Iar

singurul lucru
absolut

senzaţional din
toată tărăşenia

era că articolul de
numai 1 300 de

caractere fusese
scris, oooo, scris

e prea mult spus,
fusese redactat,

oooo, redactat
era indulgent

spus, de o
cardiacă

vorbăreaţă, cu un

iubit pe patul de spital

.Tînărul se aruncase în faţa

maşinii numai ca să
scape de gura ei. îşi

găsise ca ultim exit sinuciderea şi nici

aceea nu-i reuşise, fiindcă în ultimul

moment, în loc de un tir turcesc,

alesese un trabant
de culoarea oului

de raţă, iar acum,
pe lingă spitalizare,

trebuia să mai plătească oglinda

retrovizoare stingă şi bara din faţă de

care să agaţase, aproape cu

disperare, ca de un colac de salvare.

Ghinionul lui că
tocmai atunci se

schimbase culoarea semaforului, şi în

loc să traverseze zebra pe verde,

sinucidere cu
acoperire cum ar

veni, o făcuse pe

roşu. Chestie de contratimp.

Daunele se contorizaseră

astfel: un picior julit pînă la os, molar

spart din
îmbrăţişarea gurii

cu asfaltul, trabant
îndoit partea stingă,

portiera blocată, proprietar de

trabant octogenar speriat de moarte.

Başca eu şi colegul de birou, absolut

intoxicaţi de grijile femeii în privinţa

dispariţiei misterioase a

iubitului care-şi închisese şi mobilul

să nu mai fie găsit,
deşi era mai clar

decît lumina zilei că
nici eu, nici colegul

meu de birou nu
aveam de gînd să-1

căutam atît timp cît
încă mai bătea

regulat inima în pieptul cardiacei.

Abia începeam
să-mi dau seama că

uneori bărbaţii
chiar nu mai au altă

soluţie să scape de o femeie decît

punînd în scenă tragi-comedia fugii.

Dar chiar şi-aşa tot lasă victime

colaterale în urmă. De exemplu, eu n-

aveam nici o vină că Didina, aşa o

chema, terminase cu chiu cu vai

facultatea de litere
şi nu se lipise de ea

decît o mare spălătură de creieri

din moment ce

putea da la citit aşa ceva:

„JDeşertificarea
este procesul de

degradare a terenurilor, fiind

provocată de variaţiile de climă

şi de impactul uman.

Deşertificarea
afectează în special

terenurile uscate care sunt deja

fragile din punct de vedere ecologic.

Deșertificarea *are loc în zonele de*

uscat, în regiunile unde căderile de

ploaie sînt rare şi climatul aspru.

Rezultatul este distrugerea

stratului fertil, urmată de

pierderea capacităţii solului

de a susţine recolte, păşuni sau

alte activităţi umane.

Cele mai evidente efecte ale

desertificara *sunt degradarea*

pădurilor şi scăderea producţiei

de alimente. Seceta şi ***deşertificarea*** *au*

ca rezultat sărăcia şi foametea.

Aproape 3,6 miliarde din cele

5,2 miliarde hectare de uscat

arabil din lume au suferit de eroziune

şi degradarea solului. Aceasta

reprezintă un sfert din terenurile din

întreaga lume. In peste 100 de ţări, 1

miliard de oameni
din populaţia lumii

(de 6 miliarde) sunt

afectaţi de ***desertificare.***

Convenţia ONU privind Combaterea

Desertificara
UNCCD — lansată

la Paris în 1994, a fost semnată de

Guvernul României
şi ratificată de

Parlament prin
Legea nr. 629/1997.

Interesul României în această

problemă rezultă din faptul că 1/3 din

teritoriul ţării (7 mii. ha) şi cca. 40%

din suprafața agricolă sînt situate

în zone cu risc de ***desertificare,***

respectiv cu un raport precipitaţii /

evapotranspiraţie
egal sau mai mic de

0,65. Regiunile cele mai expuse sînt:

Dobrogea, Sudul Moldovei şi Sudul

Cîmpiei Române. In
teritoriu,

deșertificarea *se manifestă prin*

reducerea supra-feţelor acoperite cu

vegetaţie,
intensificarea

severă a eroziunii solului (prin apă şi

vînt) şi a salinizării (risc ridicat în

perimetrele irigate),

crustificarea şi compactarea

solului, sărăcirea drastică a solului în

materie organică şi elemente nutritive,

creşterea frecvenţei, duratei

şi intensităţii perioadelor de

secetă, creşterea progresivă a

intensităţii radiaţiei

solare (încălzirea atmosferei)."

Spre disperarea mea cruntă,

fireşte...

Aşa că spun, cu voce de

coordonatoare de reviste pe care nu

le citeşte cap-coadă

decît corec- toarea,
eu şi şeful cel mare:

— Didino, încearcă să găseşti

sinonime la cu-
vintele bolduite, ori

să le înlocuieşti cu o sintagmă, ori

renunţă la cîteva.

Cam multe deşertificări...

Vocea unei coordonatoare de

reviste pe care nu
le citesc decît vreo

doi oameni în afară
de ea seamănă cu

cea a lui Meryl Streep în *The Devii*

Wears Prada, cu specificaţia că nu

purtasem niciodată
Prada, decît odată

într-un vis din care
mă trezisem

năduşită că mă renegaseră toţi

prietenii obişnuiţi să-i întrec în

alergarea de rezistenţă fiindcă

purtam la teneşi
aripi de Pegas şi

voinţă de picamer
în loc de şireturi.

Intr-un fel, aş putea spune că eram

numai umbra lui Meryl Streep

proiectată în cel mai sinistru birou

din toate redacţiile pe care le

cunoscusem
vreodată. Un nivel

mai scăzut de condiţii de lucru şi

de redactare a materialelor nu

visasem nici în cele mai măreţe

promisiuni
profesionale, şi

dacă cineva putea să ajungă la

performanţa asta,
eu eram aceea,

dintr-un anume masochism ce-mi

satisfăcea pe deplin stoicismul.

— Adică mă faci proastă, da? se

revoltă Didina, din spatele

calculatorului ei, demult ieşit din ga-

ranţie, o rîşniţă cumplită, ce făcea

un zgomot infernal atunci cînd se

pornea, dar mai

ales cînd i se dădea
ok pe *shut down.*

Cine ce-a zis?
Unde? Cînd?

Perfect!

Aşa cum am prevăzut în primele

cinci secunde de ţîfnă, a urmat o

discuţie inutilă, neproductivă şi

total aberantă de două ore, care a

început cu „am terminat o facultate

de litere, ce mama naibii, nu ca alţii

de-aici", punctînd cu bărbia ascuţită

spre studentul de la Jurnalism, anul I

(care monitoriza în fiecare dimineaţă

presa şi alerga prin pieţe să vadă cît

mai costă ridichile
şi caşul ţăranilor

pentru un articol cu subiect agricol), a

atins punctul culminant la „dacă

pui mîna pe pieptul
meu o să vezi că-mi

palpită inima" (aici am fi putut face

campionat de inimi
care o luaseră

razna prin piept, şi studentul dispus să

le verifice pe amîndouă) şi s-a

terminat apocaliptic
cu tăieri de capete

în stil Guillotine, adică ameninţarea

supremă: „îmi dau

demisia". Ceea ce s-
a şi în- tîmplat.

Ipohondrii, mai ales cei din tagma

feminină, sînt
destul de

previzibili, ca să nu zic transparenţi. Mă

doare inima, nu conduce cu viteză!

Mă doare inima, nu pot să fac sex în

seara asta! Mă doare inima, vreau

o îngheţată etc., etc.

După cele două ore pierdute cu

„inimoasa" mea colegă înaintea

căreia am adus
răbdătoare toate

argumentele posibile şi

imposibile ca s-o fac să înţeleagă de ce

trebuie schimbată acea mizerie de

articol şi enervată
că trebuie să dau

socoteală pentru a
nu ştiu cîta oară

unor cerinţe simple
ca bună ziua unei

alte pizdulici ce avea impresia că,

într-o lume plină de diplome de orice

fel, ea era prin asta deosebită de restul

care colecţiona hîrţoage bune de

nimic, avataruri ale unei societăţi

capitaliste, am ajuns la concluzia

că Didina e „bătută în cap", dar i-am

zis-o blînd, cu jumătate de gură,

ca nu cumva să am parte, tocmai azi,

marţi, trei ceasuri rele, de un

blestemat de atac de cord, cu spasme

pe podeaua prăfuită
şi cu respiraţii gură

la gură, acordate în sictir.

— Băi, fato, eşti sau nu în stare să

modifici că- catul ăsta de articol? Sau

te cari prin lume să-
ţi cauţi sinucigaşu'?

întreb plictisită de „n" la pătrat astfel

de situaţii aberante

de prin redacţii adunate.

— Sînt! Nu despre asta este

vorba, ci despre felul în care mă

tratezi... şi-a dat pe spate Didina pletele

lungi de culoarea
muştarului închegat

pe marginea unui

capac deschis o dată la 6 luni.

Era sensibilă rău fătuca asta,

sensibilă la „băi",
sensibilă la „fato",

sensibilă la „căcat", cam prea

scandalagioacă
pentru o bolnavă de

inimă, dar sensibilă
ca un arici alergat

de o şleahtă de copii. Voia prăjituri

cu fructe la observaţii simple,

compot de ananas
la cele medii şi nici

nu vreau să-mi
imaginez ce-a păţit

bietul prost care a dezvirginat-o şi

care a ţişnit dintre labiile ei căpiat de

cap, probabil
întrebîndu-se pînă

în ziua de azi dacă
Didina şi-a dat ochii

peste cap de plăcere sau era în

pragul unui pui de atac de cord.

— Bine, mai zic, smulgînd de pe

unitatea cățărată pe
birou căştile uriaşe,

de cascador aproape, hai că eu

vreau să ascult muzică de relaxare.

Tu refă articolul ăla
sau lasă-1 baltă, că

mi-e egal, numai
nu-mi flutura

licenţele tale pe la nas, că nu

impresionezi pe nimeni.

— Nici pe mine! zise slab şi

studentul la Jurnalism, răzbunîndu-se

pe remarca de mai devreme.

Era săptămîna mare. Lumină din

lumină. Pacea
sufletelor. Posturi

peste posturi. La
OTV, la Realitatea

TV, la Naţional
TV, la ProTv, pînă

şi la KanalD.
Biscuiţii din ovăz

se vindeau mai
rău ca niciodată.

La fel şi pătrunjelul. Stres

cumplit pentru
ăştia care-şi

chinuiau poftele
ca să urce o scară

mai sus spre
Judecata de Apoi.

Şi pe urmă mai
venea şi

Sărbătoarea
Muncii, 1 Mai,

mici şi grătare,
aer proaspăt, zile

de relaş, volei
printre gunoaie,

Vama Veche,
Braşov, Sinaia,

lume lume,
flecare pe undeva

avea de gînd să
petreacă, iar eu şi

studentul la
Jurnalism tocmai

aflasem că tre-
buie să renunţăm

la zilele astea
libere ca să

proiectăm în lume
aceste

deşertificări
inutile, aceste

mici perle copy-
paste-ate pentru

ca vreo două sau
trei reviste pe

care nu le citea
nici dracu să iasă

totuşi la timp,
adică deja

întîrziate cu două

săptămîni. Sau trei

.Era de înţeles nervozitatea Didinei

dar, atîta timp cît
nu din pricina mea

avea probleme, cît n-o pusesem eu să-

şi chinuie stomacul
şi nici nu aveam de

gînd să-i scriu în loc articolul, plătit cu

colosala sumă de 20 lei, am preferat să

pun căpăstru discuţiei, fiindcă nu

de frustrările ei mi-
era teamă, ci de ale

mele. Odată zgîndărite,

ajungeam la bătaie,
tras de păr şi pumni

înmuiaţi în sînge. Nu era prima dată

cînd, în loc să-mi pun căştile la

urechi, le proiectasem peste

mutra unora care ţipau la mine, şefi,

prieteni, nu mai făceam diferenţa

dacă mi-era liniştea ameninţată şi abe-

raţiile curgeau mai
ceva ca-n lista de

winamp a vreunui manelist beat

mangă şi fără dansatoare din

buric în jur. De data asta mă

controlasem, brava mie, doar nu era să-

mi pun mintea cu o

femeie părăsită fix în săptămîna mare.

Fix în punctul
ăsta am văzut mai

bine haznaua. Mucegai peste tot,

întrebarea lucidă *ce naiba caut eu aici?*

care mă avertiza întotdeauna că ceva

e în neregulă.
Aveam încredere

deplină în întrebarea asta, era

farul meu
călăuzitor, era

luminița de la capătul haznalei,

era trezirea la realitate. Prin

biroul meu s-au prins imediat în

horă şi-au început să joace sîrba pe

amintirile mele o
madam redactor

şef, ajunsă la venerabila vîrstâ de

70 de ani într-o altă redacţie mai puţin

sinistră, dar tot cu mobila pe cale de

ducă, din care şuruburile se văicăreau

neunse de la data fabricaţiei, anul

1900 toamna, pe
ale cărei coate şi

mai şubrede
madam

septagenară dădea sfaturi de tot felul,

mai ales cînd nu i se cereau, fostă

animatoare de articole prin reviste

cutezătoare, cu rupturi de logică în

propoziţii de genul „melcul de Caliacra

a debarcat în Marea Neagră", un alt

domn patron care
era complet siderat

de un desen unde
un leu se lăfăia într-

un copac şi nu pe o stîncă uriaşă cum

văzuse el în Lion King, chit că leul e

felină şi poa' să se
caţere pe unde vrea

muşchiul lui, o dom-
nişoară împinsă din

spate cu forţa virulentă a unui

catarg din
pantalonii unui alt

patron ce o izbise
de cîteva ori prin

delegaţii
internaţionale,

bărbat cu pînzele oleacă zdrenţuite şi-

un pic cam şunculos pe alocuri, apoi o

vîrîse într-o funcţie
călduţă, taman bine

să aibă idei despre casca de protecţie a

unui cavaler din evul mediu ce se

lăfăia pe o copertă
de carte, că de ce

nu i se vede ăluia culoarea ochilor şi

tuta asta din
dreapta mea a cărei

inimă îi bubuia în piept declanşînd,

culmea, astfel de flashuri. Hora

prostiei. Cu diplome, nu oricum.

Că prostia, dacă nu
e ştampilată legitim

parcă nu mai are farmec. Desigur,

astea sînt doar patru cazuri care-

mi permit o generalizare. Asta

nu înseamnă că n-am avut şi eu

momentele mele

superbe de prostealã.

Simplu fapt că mă aflam aici, în

seara asta, încă pe
baricadele din lemn

putred ale unei
clădiri cu bulină

roşie, pe cale să produc abstinentei

din birou o creştere ameţitoare a

tensiunii arteriale. Nu mai aveam

răbdare cu astfel de oameni setaţi pe

despicarea fleacurilor în

paişpe, cînd ar fi fost mult mai

simplu să se execute într-un

domeniu pe care nu-l stăpîneau,

decît să-mi demonstreze:

1. că deşertificarea nu se poate

înlocui prin nici un alt sinonim şi

nici nu poate renunţa măcar la

trei din cele nouă repetiţii, ca să

sune într-un fel
nederanjant

pentru unicul
cititor al revistei

cutare şi să-1
pierdem, doamne

fereşte, şi pe acela;

2. că un melc poate debarca bine

mersi în Marea Neagră pentru că

aşa am zis eu!, acesta fiind

argumentul
suprem şi faptul

că atunci cînd s-a închis revista cu

pionieri ai
patriei, ea a fost

cea care a stins lumina în

redacţie, deci cel din urmă

contribuitor la
îndoctrinarea

tinerei generaţii
de aur, generaţie

din care am făcut parte, am

cumpărat revista,
am crescut cu ea,

am colecţionat-o pentru

maculatură, şi-
acum îndrăznesc

să pun la îndoială
faptul că un melc

nu poate debarca în orice mare,

mai ales în cea Neagră? (o zi

jumate de contradicţii şi-am

mai stricat
bătrîneţile

liniştite ale cuiva,
ce nu poate muri

din cauza propriului

orgoliu şi încă
mai respiră

pentru că a uitat-
o pînă şi doamna

cu coasa). Mi-o închipui deja pe

patul de ducă oftînd „caliacra"

şi debarcînd în lumea umbrelor

uşor, abia simţit,
ca o părere, ca o

boare lipicioasă,
precum un melc

devenit din senin marinar.

3. că leul nu poate sta cățărat decît

pe o stîncă, fiindcă din copac

nu-şi poate urmări

împărăţia. După două zile de

demonstrat în faţa cerberului

din creierul patronului care-i

proteja singurul neuron ca nu

cumva să
sucombe şi ăsta

pentru că a aflat
din senin că leul

e totuşi felină, ca şi rîsul, ca şi

pisica, am cedat
şi-am schimbat

desenul. Nu că n-aveam eu

dreptate, dar el plătea salariile şi

de ce dracu ţineam eu atît să

fac lucrurile corect, cînd erau

pînă la urmă şi la
coadă alte lucruri

mai importante

decît să mă cert cu idioţii?

4. că nu există cavaler medieval

care să-şi acopere faţa, că

trebuie să vadă
inamicul pe care-

1 însuliţează, mai ales pe o

copertă. Putea
ăla să fie pictat la

marea artă, să fi
luat cel mai mare

premiu pentru cea mai bună

lucrare, dacă petarda aia nu

văzuse ce culoare au ochii

cavalerului, ce vreţi?

Jocuri de neîmpliniri

profesionale pînă la urmă. Jocuri e prea

frumos spus,
trebuie să

recunoaştem. Sînt chiar blajină. într-o

lume în care nu m-aş război cu

frustrările altora, probabil nu le-aş

mai înfrunta nici pe
ale mele, ca să mă

desprind de astfel
de situaţii şi să nu

trec prin sită
lungimile paralele

de undă dintre mine
şi ceilalţi, ce-şi rup

din slăbiciunile prostiei şi lipesc

peste botul oricui
funcţiile, banii,

bolile sau diplomele
cu chiu cu vai

obţinute şi nu, nu, nu, nu se poate ca

altcineva să facă imprundenţa de a

pune mîna pe toate
astea cu mai mare

uşurinţă decît ei, şi
nici măcar să nu şi

le dorească în mod special. Mai citeşte

o dată că poate n-ai prins şpilul.

Şi mai trec astfel cîteva ore, de data

asta în linişte deplină, ceea ce-mi

şi doream, timp în care biroul se

goleşte, studentul îşi strînge laptopul

şi-şi atîrnă de gît aparatul de

fotografiat, iar Didina sparge uşa

în loc de rămas-bun, lăsînd în urmă

cîteva fire de păr lung, ondulat şi

şaten, ca o ade-

vărată nimfă ce şi-a recuperat iubitul.

Rămîn din nou
singură cu ţigara

drept tovarăşă
fidelă şi cu aceleaşi

afişe cu „libertatea expresiei" pe pereţii

pe care-mi arunc ochii din cînd în

cînd, visînd la aceiaşi cai verzi şi

la aceleaşi punţi invizibile de lumină.

Să schimbi lumea,
s-o faci mai

frumoasă,
schimbarea vine din

interior, prostii a la
Osho bune de pus

în aplicare pentru femei ca Didina sau

septagenare
degeaba trecute

prin viaţă. Şi nu cred că e vorba nici

despre melci, nici
despre deşertificări

aici. Ştiu doar că

ajunge! Pe ziua de azi vreau să spun.

Ceva mă cheamă
afară şi nu c-ar

trebui să ajung neapărat acasă,

doar că programul
s-a încheiat demult.

Acasă mă aşteaptă
alte certuri ivite din

senin. Vreau doar să fug undeva să

scap de toate gîndurile mele, şi

poate că dacă alerg
destul de repede voi

găsi locul perfect de evadare, şi nu

mă va mai urmări niciuna dintre

tîmpeniile absurde
care-mi zgîndăre

universul. Al naibii univers populat de

suflete zbuciumate. Poluat, mai de-

grabă. Şi o noapte ca un tomberon de

gunoi în care
capitala şi-a vărsat

iar jegurile. Prin refugii de tramvaie.

Prin staţii de autobuz, golite de

oameni, dar pline de resturile de

peste zi. Prin găuri
de metrou care mai

aruncă lent cîte un
întîrziat la cină.

Rufe colorate prin balcoane, cîrpe ce

se zbîr- lesc din toate cusăturile la

fiecare pală de vînt. Rufele se spală în

familie. Unele. Dar toate sînt scoase la

vedere. Pe balcon, pe acoperiş, pe

sîrme de plastic. Ale mele sînt *mai*

deosebite decît ale tale. Priveşte-le

cum se clatină fîl-fîl
încolo şi încoace.

Probabil că, dacă
aparţii acestui oraş,

eşti deja obişnuit cu colcăiala asta

pestriţă. Cum să mai fii corect cînd

îţi sare mizeria în faţă la fiece pas? Şi

praful. Cum să-ţi mai pese să schimbi

lumea? E aşa mult de lucru... Şi

probabil că, dacă uneori stai mai

tîrziu, peste program, nu e

dintr-un prea mare
spirit de loialitate

faţă de firma ta, ci pentru că eşti sătul

să te freci de mulţimea asta

murată de gălăgia interioară a grijilor

inutile, de traficul infernal de peste zi,

unde maşinile devin mici cuptoare de

prăjit alte nemulţumiri, de

unii oameni atît de terminaţi de

greutatea propriei lor importanţe încît

trăsăturile le devin
aspre ca o coală de

hîrtie creponată. La fel şi pungile de sub

ochi se învineţesc
cu încă un Crăciun

sau Paşti, întocmai ca cercurile din

trunchiurile copacilor. La

oameni, numeri
greutatea pungilor

de sub ochi ca să
afli cota crescută de

neîmplinire,
nelegiuire,

nepăsare, nesimţire

şi alte „ne"-uri de soiul acesta.

Să intri în vînzoleala

măruntaielor unui oraş care

trepidează din toate încheieturile, pe la

toate intersecţiile, care îşi scoate

dejecţiile şi le trînteşte pe ziduri.

Artă underground cu valoare de

adevăr absolut. Sugi puia. Ca formă

de protest la civilizaţie. Nu te speria

de limbaj, că oricum nu faci

nimic ca să îndrepţi
lucrurile, şi treci pe

lîngă ziduri ca o umbră stafîdită,

eventual chiar
citeşti fără să mai

realizezi sensul vulgar al cuvintelor.

Ele fac parte deja din vocabularul tău,

dacă nu le foloseşti
nu mai eşti de

comitet, nu mai faci parte din grup, din

gaşcă, din turmă, prostule, nu mai

înţelegi substratul unui alint

prietenesc. Bă, sugi puia...

Ba tu.
Ba tu.

Nu vă mai certaţi! Toţi o

sugem, cu sau fără pretenţii. O sugem

prin birouri, pe sub
birouri, o sugem de

pe tencuiala oraşului, sau de pe

pereţii unui birou
care atît de frumos

ne îndeamnă să fim liberi în exprimare,

o sugem cînd ascultăm manele,

cînd nu oferim locul
în tramvaie, cînd nu

cumpărăm flori la fete cucuiete, cînd

ne pedepsim amantele că ne-au

înşelat cu prietenii cei mai buni, sau

cînd nu aflăm nelegiuirea asta, o

sugem in- stant de la şefi cînd lăsăm

capul în pământ
fiindcă ne doare la

bască de şedinţele lor prelungite în

care le place atît să se audă vorbind, o

sugem constant opt
ore pe zi, cinci zile

pe săptămînă, lună
de lună, o sugem

seara cînd ne
aşteaptă un străin

acasă căruia,
culmea, cîndva i-am

făcut nişte declaraţii de

dragoste, ba chiar ne-a bîţîit inima de

fericire la gîndul că
vom fi alături de el

la bine şi la râu, la
durere şi necaz, la

impotenţă sau adulter, pînă cînd

moartea ne va despărţi. Şi asta se

cheamă tot supt.
Timpul, vlaga,

liniştea, nervii, energia şi pofta

altuia de ghiduşie. Oricînd se găseşte

cîte ceva de supt. Niciodată nu se va

termina porţia de supt din

supermarket-ul
numit viaţă.

O sugem pur şi simplu. In rate o

sugem. In dulcele stil clasic o sugem.

Cu cârdul magnetic
o sugem. Sau cu un

bon alimentar o

sugem. N-avem ce face.

O sugem.

Nu te oripila,
repet ca să-ţi intre

în cap, zi şi tu după
mine pînă verbul îşi

pierde proprietăţile diplomatice sociale.

Nu-i aşa că este frumos să fii un

animal social? Un animal educat de

pensionarii ăştia care au împînzit

învăţământul? Cum că nu fie frumos?

Oricît ai căuta însă în memoria ta nu

există să nu fi supt
ceva măcar o dată,

dar cum greşelile se
repetă nu-mi vorbi

despre
înţelepciune.

Metaforic
vorbind, o sugem

mereu.

Metaforic
vorbind, o sug şi eu.

Chiar acum asta fac. Şi recunosc

fără nici o problemă, fiindcă

dincolo de suptul în

sine caut să văd ce mai este.

Oricum, dacă n-aş face-o, aş fi

făcută tapet pe unul
dintre zidurile astea

comuniste, păstrătoare de

amintiri ale atîtor cenzuri. Nu pune

mîna! Nu visa! Nu ai nici o şansă! Fii

cuminte! Şezi blînd!
Stai în lesă! Nu

vorbi! Ham ham...
Nu mă supăra că

fac infarct! Şi libertatea de

exprimare, desigur,
făcută afiş chiar pe

spuma închegată a varului jegos din

faţa mea. Să fim liberi deci... chiar

dacă asta costă cam mult. Costă ieşirea

din sistem, renunţarea la

cârduri, la bonuri de masă, la pensie,

la *pînă* *cînd*

moartea ne va despărţi.

Apropo de ieşiri,
e cazul să dau piept

cu citadela.

Vrrrumm!
Vruummm! Şi

numai unii bărbaţi
ştiu ce înseamnă să

devii una cu motorul maşinii

tale, ăsta care
huruie în întuneric,

să-1 auzi cum toarce înainte de a-

1 introduce în
viteză. Cum doar

pentru tine toarce.
Ca şi cum ţi-ar

cunoaşte povestea. Cunoaşte pe naiba,

dar face bine la creieri, ţi-i

zdruncină de nu mai ştii de tine.

Foarte bine, pentru că nu vreau să mai

ştiu de mine. Dar eu

nu sînt bărbat. Am voie?

A-ntîia şi las în urmă parcarea

străjuită de platanul
cu trunchiul răsucit

ca o gheară înfiptă
în noapte, ca şi cum

ar vrea să se agaţe
de stele.

A doua şi trec
deja de primul

semafor lăsînd în urmă magazinul în

care am spart atîţia
bani pe parfumuri,

singura cosmeticală

de la care nu sînt în
stare să mă abţin.

A treia şi deja
încep să uit

întreaga zi, ştiu că am declanşat de

cîteva luni bune
acel mecanism de

protecţie ce pune frînă atacurilor

agresive făcute asupra psihicului

meu de toate aceste
cazuri, cazuri peste

cazuri, uneori cred
că de nerezolvat. Şi

chiar le ejaculez din calea mea de cum

apar fiindcă încep
să miros din timp

sămînţa de scandal
cu care s-au născut

unii şi-atunci ori mă fac că plouă, ori,

dacă sînt în toane bune, îi iau peste

picior. Azi nu

fusesem în toane bune.

Apăs ambreiajul mai tare. Cînd intru

în viteza a treia, o sfîrşeală plăcută,

domoală, se
cuibăreşte în

mintea mea, ca şi cum nervii, celulele,

neuronii s-ar aşeza
într-un fotoliu

confortabil, moale şi blănos, un fotoliu

ce mîrîie, sfîrîie, pîrîie, hîrîie, şîrîie

în legea lui. Ok, ultimul verb e

inventat. în sfîrşit nimeni nu mă trage

la răspundere
pentru că sînt

taciturnă, ursuză sau prea serioasă.

La a patra las în
urmă cîteva străzi

principale, cîteva blocuri înghesuite

unele într-altele, două parcuri, două

benzinării, un spital, o vulcanizare

şi mă trezesc ieşită
din capitală. Pe-aici,

pe la periferii, gunoaiele sînt

întinse ca pe un
platou aproape gol

de la o petrecere de firmă, din care

corporatişti în
costume au ciugulit

pe sărite dintr-un bufet suedez pentru

că le era prea lene
să vorbească

despre vreme sau

despre preţurile din duty-free.

A cincea şi autostrada se

întinde în faţa mea,
întunecată, tăcută

şi ademenitoare ca un şarpe. Ssssss...

Apăs hotărîtă pedala de

acceleraţie. Adînc, tot mai adînc în

noapte. Ating cu degetul butonul CD

playerului şi mă las sedusă de sunetele

pe care mai
devreme n-am mai

putut să le percep
din cauza discuţiei

cu Didina, discuţie ce m-a scos de pe

axa unei zile
liniştite tocmai

pentru că eram
nevoită s-o am,

ştiind c-o să degenereze în

altele.
Deşertificare. La

dracu, mi-a rămas cuvîntul ăsta în

minte. Dau volumul la maxim.

Cîteva ore mai
tîrziu, nu ştiu

cum, aş putea
doar spune că

după *In the Death Car* al lui Goran

Bregovic, repetat
de zece ori, şi un

album cu *Confession of Faith,* m-

am trezit pe
barajul Vidraru,

foarte aproape de
Valea lui Stan. Am

ascultat astfel tot
drumul sunetele

acelea, parcă
picate din

sfărîmare şi am
avut impresia că

se prăbuşesc
stîncile peste

mine, că
autostrada se tot

îngustează şi, tot
alergînd după

capătul ei,
hotărăsc totuşi s-

o las mai moale,
fiindcă s-ar putea

să ajung la un
finish apărut din

senin şi nu prea
am chef nici de

asta. Nu acum.
Mai vreau să

tremure sub mine
motorul şi în mine

toate muzicile
care zac în

torpodeul stricat.
Ceva total străin

de mine, dar atît
de personal

.Atît de personal.
Mai personal chiar

decît un sex la repezeală cu iubitul

tău pe care-1 ai de
vreo trei ani şi care

nici nu mai ştie ce te animă. Ne-am

obişnuit aşa, ca animalele

domestice,
cumpărături, casă,

slujbe, împărţirea patului, dă-mi şi

mie bani de ţigări,
la mulţi ani de ziua

ta, apoi înţepăturile de rigoare, de

conduită, de ce sorbi ciorba aia, de

ce n-ai pus sare în
ea, de ce-ai uitat să

faci ce te-am rugat... de ce de ce

de ce... de ce, dom'le, de ce...

Există bărbaţi şi femei. Ah, ce

descoperire! Toată lumea ştie asta, nu

e nevoie să mai punctez şi eu. încă o

dată însă: există
femei şi bărbaţi,

între aceste două tabere nu mai există

nimic. Doar cîteva împrejurări. Şi

destule porcării. Asta e o poveste

fără sens, ca toate poveştile de altfel,

totuşi o voi spune-o
ca să mă lase în

pace, ca să mă lase
rece. Amorul? Ceva

abstract. Oamenii aleargă după

abstract. Umplem imagini, asta facem

cu toţii. Alţii pagini
întregi. Ca mine de

exemplu. Proiectăm în celălalt propriile

noastre imagini, ca să ne gîdilăm

orgoliul, egoismul, alţii vanitatea. Nu

este vorba despre povestea mea de

dragoste, pe care
nici nu cred c-o am,

ci despre a voastră,

pe care credeţi cu toţii că o aveţi.

îmi vibrează telefonul. În

noaptea asta n-am
nevoie de imaginile

nimănui. Vocile oricum se schimbă,

din blînde devin guturale, din entu-

ziasmate devin sacadate.

Gîngurerile de la început se

transformă în „da-uri" şi „nu-uri" şi

„cum vrei-uri". Nimeni nu vrea

nimic, toată lumea
vrea să-şi gîdile

orgoliul. Mă iubeşte sau nu mă iubeşte?

Bărbaţii şi femeile aleargă după asta,

dar n-am văzut căsnicii fericite.

Petalele de flori sînt rupte degeaba. Cît

romantism! Totul pînă la şosete însă.

Totul pînă la cămăşi murdare. Chiar aşa:

cînd vor spăla
bărbaţii chiloţii

femeilor? Există şi fraieri de-ăştia?

Există bărbaţi şi bărbaţi... Cînd vor

înceta femeile să
facă abuz de vrute

şi nevrute? „Reţeta asta de plăcintă

numai eu o ştiu şi n-o voi spune

nimănui, e secret de
Didina" se lăudase

mai devreme
cardiaca, de parcă îi

ceruse cineva vreo reţetă. „E bun şi-un

Fornetti cînd mori de foame", i-am zis

sperind să termine cu ce minunată bu-

cătărească este. Există femei şi

femei. De fapt, dincolo de sex nu

mai există nimic. Aceleaşi poveşti

derizorii... Credeţi ce spun, le-am

studiat. Cu migală le-am studiat, de

vreo zece ani m-am
tot băgat în ele, cu

ochiul reporterului le-am privit, cu

dementa
psihologului le-am

analizat şi am intrat
în ele cu tupeul sau

mai degrabă cu inconştienţa unui

luptător kamikaze pentru o cauză

pierdută şi ea. Să zicem totuşi că

tocmai de-aia.
Unora le place

jazzul, altora cauzele pierdute. Şi

altora doar secretarele. E bine

să ştii ce vrei. Şi

mai mereu ce-ţi place.

Am stabilit că eu
sînt cea cu cauzele

pierdute. Trebuia să-mi pierd şi eu

timpul într-un fel şi
am crezut că acesta

e cel mai lejer fel de a-ţi răspunde la

întrebări
existenţiale, nu că

ar folosi cuiva răspunsurile pe

care le găseşti între
timp, studiind fix de

la faţa locului şi
făcîndu-ţi în cap

sincroanele pentru eternitate.

Ce există atunci?

O mare vrăjeală,
un mare rahat,

aruncat pe net, în scrisori, în mailuri,

şoapte în urechi,
mîn- gîieri fierbinţi

pe piele, săruturi în
apus şi răsărit şi,

uneori, în după-amiezile de

primăvară minu-
lesciene. Literatură.

Hai să ne cunoaştem, hai să

aberăm, să ne stricăm liniştea, să

facem chef de nechef, să fie acolo,

ceva va ieşi poate

din toate astea... ce?

Chiar, ce? Ehe...

Ne atrage doar
ce nu e atras de

noi. Iubirea se încheie cînd

vanitatea e măgulită. Doamne

fereşte să-ţi
măgulească cineva

vanitatea. Uite-așa un spate întorci...

eh, fiecare cu spatele lui... Nu-i

mai bine să nu dai măştile jos? Sau să

ai destule în mîneca
nefrecată de jegul

întîmplărilor astfel
încît să rămîi mereu

cu asul în mînecă?
Care as să-1 întorci

şi pe acela pe toate feţele şi să te

întrebi într-o zi la ce ţi-a folosit? Sau

la ce-ţi foloseşte în continuare?

Am 30 de ani şi
aş putea să scurtez

totul şi să spun:
crede şi nu mai

cerceta, ştiu ce zic,
dar tu ai nevoie de

dovezi, ai nevoie de minciuni frumos

rostite ca să înţelegi cîte ceva şi

ai nevoie ca minciunile astea să

nu fie ale tale, să trăieşti sub

protecţia lui mie *nu mi se poate*

întimpla asta,
fiindcă sînt cu moţ.

Mai cu moţ decît toţi cei cu moţ.

Am avut un prieten, Renard.

Cred că o să
vorbesc mai încolo

despre el. Mi-a spus odată că

mereu va fi loc la mine de noi

începuturi. *De începuturi*

frumoase, a adăugat, iar eu m-

am lăsat minţită
pentru că ţineam

mult la prietenul meu. Aşa fac

mereu, cei la care
ţin au o mare

putere asupra mea.
Le permit asta,

dacă sînt prietenii mei, de ce nu?

Prietenii mei sînt stăpînii mei, fac ce

vor din mine şi-mi place asta. Dar de

ce naiba nu putea
să tacă Renard, ce

nevoie aveam eu să
ştiu *asta* despre

mine, cînd eram absolut sigură că

numai în prezent
trebuie să exişti şi

nimic altceva nu
merită ţinut minte,

ca-ntr-un somn al
vitelor cu nările

fremătînd aer

înnăbuşit, fierbinte...

Să vedem. Acum
eu ştiu doar atît. Că

am atîtea de făcut
şi de rezolvat într-o

singură zi încît, uneori, cînd mă

opresc din toate, şi
mă uit brusc în jur,

am senzaţia că trăiesc într-un film

care se derulează tot în trecut, un

film mut cu imagini alb-negru, căruia îi

ştiu deja finalul, şi că m-am nimerit în

el doar ca să aşez
unele lucruri acolo

unde trebuie, să
lipesc cioburile, să

adun gunoiul, să-l
vărs la ghenă şi să

arunc apoi fărașul. Curățenie într-un

singur sens. Să modific replicile

dintr-un scenariu
ca să sune bine în

gura pro-
tagoniştilor, dar

oricît aş avea grijă
să pun elementele

la locul lor, oricît mi-aş dori să

schimb finalul, aşa, doar

deiguxiozit^ţe, ca şi cum ar.putea fi

cele o sută de posibilităţi, toate

magice, închipuite
de mine, îmi dau

seama că e un nonsens. Iar, dacă

n-ar fi nonsens, ce farmec ar mai

avea? Păi am avea

de-a face cu o cauză pierdută?

Şi eu eram o cauză pierdută şi

realizam asta exact în clipa în care

cineva încerca să-mi inunde urechile cu

discursuri care mă penetrau jalnic,

discursuri triste, melancolice şi

importante desigur, spuse de-a valma,

ca si cum ar conta. Nu e mişto că-ţi

vorbesc despre libertate exact cei

care vor să te supună?

Uite de ce refuz
atît să deschid

televizorul. Să participip la reuniuni.

Să mă pregătesc pentru şedinţe. Mai

sînt şi mitingurile. Cum dracu...

protestele... numai împreună vom

răzbi. Hahahaha...
Forţa fie cu noi!

Unirea intereselor comune. Spălarea

creierelor. Nu voi avea încredere în

cei care fac front comun ca să-şi

apere interesele. Dacă nu e ceva

spontan, m-ai
pierdut, mi-am

transferat deja
atenţia la primul

bărbat mişto ce-mi iese în cale.

Dar în mijlocul anumitor şedinţe,

mă simt imediat acoperită cu

pelicula fină a ironiei situaţiei şi

cuvintele tartorilor,
cuvintele boşilor,

cuvintele
barosanilor,

cuvintele snobilor şi ipocriţilor, toate

cuvintele se pierd în ceaţă, chipurile lor

încotoş- mănate de
guşi şi fălci de

buldog se estompează, ştirile

trec pe lîngă mine
ca un stol de ciori

cron- cănitoare, discursurile se

derulează doar ca element de decor,

iar eu cad într-o catalepsie

hipnotizantă a simţurilor, deşi

privirea îmi rămîne
încă vie, prea vie ca

să fie acolo,
încercînd la rîndul

ei să penetreze alte priviri, sînt şi nu

sînt, aud şi nu aud,
ca şi cum aş trăi în

două lumi diferite, nici una reală.

Ţin minte gesturi
şi amănunte total

nesemnificative.
Atenţia mea

suprinde mişcări lente, strămutate în

plictiseala altora, în scărpinatul nasului,

în învîrtitul unei
şuviţe lungi de păr

pe deget pînă devine cîrlionţ, sau

în gesturi grăbite
precum un picior

care se biţiie violent, bătăile

inimii cardiacei de acum cîteva ore, ah,

sper să se fi liniştit totuşi, sărmana

ipohondră…
Desigur, în

momentul acela,
toţi vor să fie în altă

parte decît acolo, undeva, dar nu ştiu

nici ei unde, undeva
poate în vremurile

atît de fericite şi lipsite de griji ale

primei lor iubiri. îmi place să-mi

imaginez asta... Ca şi multe altele de

altfel, la fel de îndepărtate ca

amintirea primului ţipăt.

Apoi, după cearta stupidă de acum

cîteva ore cu Didina, care e fată

de treabă în definitiv, dar nu

cred că voi împărţi
cu ea vreodată

îngheţată sau ţigări, am ieşit din

clădirea ce adăpostise

răcnetele noastre şi speranţele de la

intrare a unei legiuni de

căpşunari, nişte rromi de culoarea

tăciunelui şi de
mireasma atît de

stătută a su- doarei,
mi-am făcut loc cu

coatele printre ei,
mi-au căzut două

fire de păr din nas, am căpătat o

vînătaie şi deja am reuşit să mâ-

nnegresc şi eu la chip, mai ceva ca

un iezuit căptuşit
din senin cu o

misiune de salvare
a sufletelor catolice.

Eu voiam
îngheţată. Mă

însoţea Studentul la Jurnalism, ăla care

nu avea încă diplomă, şi *hai să*

cumpărăm ceva de ronţăială, într-o

pauză, ceva, orice, alune sau

sandwichuri pline cu maclavaiţ,

materializat în
ketchup sau

maioneză sau şi şi.
Am mers alături de

el pe nişte străduţe
ca nişte tranşee, în

şir indian să nu ne lovească maşinile

din sens opus, am rîs şi am glumit, şi

din nou m-am gîndit cum să ajung în

partea cealaltă, adică la cealaltă

redacţie, unde mă aşteptau alţi colegi,

spre norocul meu
toţi bărbaţi, toţi

sănătoşi, v-am spus
că munceam de-mi

săreau capacele? Dar pînă atunci,

uite, am trecut strada, parcă am

adus discuţia despre nişte flori,

sigur am plătit *lunch*-ul, mi-am

tachinat colegul cu două capete mai

lung decît mine în legătură cu

înghețata de trei ori
mai dulce ca un

amant mult
aşteptat, că nu-1

mai satură
Dumnezeu, vine

toamna şi el tot cu
îngheţata în bot,

deşi azi eu îi
făcusem poftă şi

zbang, mă loveşte brusc... *aaaa, stai*

mă, azi e de-abia luni, şi eu credeam

că e marţea cu ceasurile trei şi

rele, care niciodată n-au avut efect la

mine, nici dacă
picau într-o zi de

13. Studentul îmi pune mîna pe umăr,

parcă ar vrea să mă
scuture, parcă n-ar

îndrăzni totuşi de teamă să nu mă

trezească de tot la realitate, o fi bine

aşa? *The best icecream ever...* Dar

tu pe ce lume

trăieşti? Ţi-e bine acolo?

Uneori, da.

Pe de altă parte, fiind în această

cursă contra-cronometru, mi-era

teamă că, dacă mă opresc, o să intru

într-o buclă a timpului care mă va

suge cu totul din filmul ăsta sumbru

â la Tarkovski şi mă va proiecta pe un

ecran alb, şi mai sumbru, unde nu

sînt oameni, nu sînt
întîmplări

halucinante, nu sînt biblioteci de citit,

nu sînt filme de văzut, nu sînt piese

de teatru de jucat. Şi nici dansuri pe

străzi ca tranşeele.
Şi nici jocuri fără

victime pe care să le fotografiezi sau

să le aduni de pe cal- darîm. Am mers

absurd şi pe aleea aceea... dacă toate

astea se vor opri...
dacă extrasă din ele

ca o măsea stricată
voi atinge

inefabilul... acel inefabil care există

în viaţa mea,
undeva între săritul

elasticului şi ţopăitul într-un

picior pe pătratele neregulate ale unui

şotron, inefabil descoperit de atîtea

ori verile pe maidanele

copilăriei... cele mai

complete veri trăite vreodată...

Şi pentru că
totuşi n-am de gînd

să pierd nimic din ce se întîmplă

acum, să cuprind
dacă se poate tot ce

se poate şi să mă
retrag cînd am chef

printr-o firidă a zidurilor crăpate, să

mă strecor într-un moment de

neatenţie al altora, în zona aceea de

unde-mi reîncarc bateriile, mă ţin

după clipa asta rotundă, perfectă,

mă duce, mă duce,
mă aleargă pe

autostradă, mă
conduce, mă

cheamă tocmai pentru că e

incalculabilă şi scapă din arhivele

oricărui contabil, din înţelegerile

oricărui alchimist. Acum cit ea mai

există. Mîine, cine
ştie...

Uite-o. Scutur şi
eu pletele şi văd. De

fapt nu văd nimic, e prea întuneric.

Simt. Ştiu că aici este. După cum se

rarefiază aerul, după cum

clocoteşte apa
cascadei pe pietrele

alunecoase. Aici. Am ajuns. Zona de

non-acţiune care-mi
îmbrăţişează

impasibilă cele mai
de rahat reveniri

dintr-un mediu steril, plin de

avataruri şi messengeruri. Cel

mai departe, pînă aici am ajuns, de

fiecare dată cînd m-am simţit ca o

suprafaţă neutralizată, fără

miros, fără culoare, fără zgomot, fără

suflet, dar plină de bancuri seci şi mii

de coşmaruri marinate în zeama

feelingurilor, ca
într-un borcan plin

de muşte, alergate mai întîi cu pliciul.

întunericul de-aici
îmi atacă lumea cu

norii ei cu tot, în acest loc îi reduc pe

toţi cei cu care m-am intersectat

vreodată la nişte simple monitoare în

spatele cărora
devin viteji

greuceni, sau spîni, sau harapi-albi sau

superbe femei fatale ce-şi aşteaptă

salvatorul.
împărăţia lor e

tastatura şi săgeata mouse-ului, obiect

de porţelan. *Click* şi-ţi potriveşti încă

o mască. Din ce în ce mai multe

minuni care să ne

păcălească libido-ul.

Anima mundi.

Locul unde copacii au poveşti

mai durabile decît cele 4 secunde de

orgasm după care
fug toţi şi-n numele

cărora se ţes atîtea intrigi, se nasc

atîtea speranţe şi

mor atîţia spermatozoizi.

Locul unde
tentativele de

prietenii din viața mea dispar, unde

totul se depărtează
în spaţiu şi timp,

unde sînt doar eu şi
fac din nou

cunoştinţă cu cea mai primară teamă

a mea. Locul pe care mi 1-a arătat

Renard, într-o noapte cînd, obosiţi

de zgomotele tuturor din jur, ne-

am luat lumea în

cap pentru două zile.

Locul unde l-am întîlnit pentru

prima oară pe Elend, după ce m-

am despărţit de Renard. Aici m-a

izbit de stînci
răsuflarea lui Elend

prima oară. Aici m-a avut fără să-i

opun rezistenţă, aici mi s-a băgat pe

sub piele şi mi-a atacat tot ce

credeam că am învăţat despre

conştiinţă, aici mi s-a prăbuşit în sînge

fără un strop de zgomot de-am

crezut că de-atunci
încolo voi merge

doar pe o şosea cu sens unic, dar

mereu în direcţia opusă şi că era doar

o chestiune de timp
sau de şansă pînă

cînd o maşină scăpată de sub

control mă va lipi de asfalt.

Am avut noroc.
Nu ştiu de ce, dar

am avut mereu noroc.

Iar acum, după zece ani de la prima

mea mare întîlnire,
revin în locul unde

am fost veselă şi
atît de departe de

cele ce aveau să urmeze, deşi încă

de-atunci intrasem
într-o horă aproape

mortală, din care naiba ştie cum

aveam să ies. Nici acum nu ştiu.

Acum am nevoie să dorm. Nu să

simt.

Deocamdată nu se poate.

Deocamdată cobor din maşină,

cotrobăi după
lanternă prin

portbagaj şi încep să mă caţăr pe

prima treaptă de pământ jilav şi de

frunze alunecoase. Mă agăţ de o

creangă, simt
umezeala plantei

între degete şi
înaintez tot mai

mult în întuneric. Oare cît o fi ceasul?

E foarte tîrziu după felul în care

frunzele astea se
întorc de pe o parte

pe cealaltă sub paşii mei. Foarte

tîrziu, după zgomotul cascadei.

Prea tîrziu ca să deranjez somnul

naturii. E ca şi cum aş comite un

sacrilegiu. Şi totuşi înaintez fiindcă am

nevoie să deştept,
ca dintr-un vis

vechi, cîteva
miresme uitate,

chiar dacă mă simt sufocată de toate

nălucile trecutului
ce urcă spre mine

cu forţa apei dintr-o toaletă cu o

secundă înainte să

cureţe jegul fecalelor.

Nu-i adevărat că poţi îngropa

trecutul, mai ales acela care a rămas

în suspans,
întodeauna te ur-

măreşte atunci cînd nu ai încheiat

socotelile, nu ai avut o ultimă

discuţie, o ultimă
îmbrăţişare, un

ultim gînd închis. Nici eu n-am ştiut

să spun la vremea potrivită esenţialul.

Mi-am zis că se va rezolva de la sine.

Ei bine, nu s-a rezolvat. Ce

credeai, că sînt

specială? Asta credeai?

Ca în noaptea
cînd am fost trimisă

pe teren să iau pulsul oraşului de la

malul mării, din cartierele cele mai

mărginaşe, de pe trotuarele cele mai

ieftine, pe care
mişunau tîrfele

Constanţei, păzite
din umbră de regii

lor decăzuţi, cu burţi triumfătoare a

la Obelisc şi cu lanţuri lungi,

groase, lucioase, semn al opulenţei.

Profitorii suptului.
Că poate nu ştii,

sînt şi de-ăştia! Iar dacă eşti doamnă,

învaţă să-ţi păstrezi soţul acasă, iar

dacă eşti pasăre de noapte, ei bine,

trebuie să-ţi faci

meseria. Aici nu-ţi trebuie diplomă...

„De ce să fac asta", am întrebat,

„trimite-ţi, dom'le, un bărbat, io nu ştiu

nimic despre curve
şi sincer nici nu mă

pasionează subiectul. Pentru

mine o curvă e o curvă, mezat cu

sexul. Dai ai, nu dai
n-ai". Ce să ai şi ce

să n-ai? Semăna cumva cu jocul de

alba neagra. Asta-i aici, asta nu-i aici,

ghici unde e? în pizda mă-sii.

„Trimiteţi dracu pe altcineva, ce să ştiu

io despre curve
cînd abia m-a

convins unu' să renunţ la

virginitate? Nu vă daţi seama că mă

mănîncă alea de vie?" „Nu contează,

materialul trebuie scris în două zile,

mergi pe teren şi

vezi ce poţi prinde, ce poţi afla".

Mda. Nu contează. Adică nu

mai comenta.

La vremea aia
conta doar că eşti

reporter şi că vrei
să ai un subiect mai

bun decît al celui
din biroul alăturat.

O competiţie surdă, rece. Un război

mut, invizibil, între oameni ambiţioşi şi

cu pana fierbinte.
Cine e mai rău.

Cine mai ascuns.
Care-i mai pe față.

Care mai rapid.
Care mai apreciat.

Cine e numit mai degrabă „reporter

special". Un obiectiv oarecare

pentru un tînăr de 20 de ani, nu? Unul

care vrea să se implice în

întîmplările rele, să
le cunoască, să ştie

apoi cum să se
ferească de ele, sau

cum să-i ferească pe alţii. Unul care

trebuie să
suplinească absenţa

diplomei, lipsa de experienţă, sexul

nepotrivit cu care s-
a născut. Să nu mai

vorbim de treaba cu minorităţile care nu

ştiu să scrie. Unul

care vrea să transforme lumea.

Să se ţină cindva cont de el. Că a

făcut aia, sau ailaltă. Sau măcar

că n-a dat-o în bară.
Că nu s-a făcut

dracu de ruşine. Hahahaha! Ce rîd

acum de naivităţile astea.

Ce copil eram...
ce copil... aşa mi-e

milă acum de fata aia care nu voia să

se ducă la curve ca să-şi facă

reportajul. Pentru că era un frig

cumplit afară (da, e frig, mi se spunea,

dar gîndeşte-te la lumea lor, de ce

continuă să facă asta pe frig, pe

ceaţă, ploaie, de ce nu renunţă — de

idioate???? îmi răspundeam) şi n-o

să uit niciodată frigul acela care-mi

intrase în oase,
urcînd din tălpi pînă

sus în buricul creierilor, pe cînd

aşteptam prima curvă din viaţa

mea, şi mă simţeam ca un bărbat la

prima lui noapte
plătită de sex, setat

dinainte că dă bani
să se termine mai

repede totul, să scape de grija

principală, prima mare falsă grijă din

viaţa unui bărbat:
aceea de a fi

bărbat. Bărbat adevărat, cum

găsise Girueta mea,

pe punctul de a se mărita.

Eram deja obosită după o zi de

stat în picioare timp
în care prinsesem

un pseudo-incendiu
(„Ardeeeee!

Ardeeeee!
Ardeeeeee blocul

Capitol!", primisem vestea asta

cumplită de la un constăn- ţean-

cetăţean pe faţă şi cu telefonul

încărcat la refuz, şi după ce

mobilizasem
disperată Pompierii,

Salvarea şi vreo doi cameramani,

constatasem că luase foc o muşama

dintr-un tomberon de gunoi din

apropierea blocului respectiv) şi

participasem la scoaterea unui

înecat din
Techirghiol şi

numai gîndul la fotografiile făcute

mă făcea să dîrdîi şi mai tare. Şi peste

toate astea îmi sunau din cînd în

cînd în minte cuvintele lui David,

my first love: „Cît o
să mai

reportericeşti aşa?
Microbul ăsta al tău

o să ne distrugă relaţia", dar eu

eram convinsă că iubirile nu pot fi

distruse, aşa că îmi vedeam în

continuare însetată de treburile mele.

Mare greşeală.
Prost credeam.

„De va fi nevoie,
mi s-a mai zis, va

trebui să plăteşti
una bucată femeie

să-ţi spună povestea ei." Şi mi s-au dat

nişte bani în palmă. Era un teanc destul

de consistent. „Aşa mult?" m-am mirat

sincer. Era jumătate
din salariul meu de-

atunci şi toţi colegii au rîs de mine. Era

normal să mă mir.
Era normal să rîdă

ăia de mine. Cine
ştie cîţi dintre ei

fuseseră pe la curve. Era anormal

însă pentru mine ca
cineva să primească

atîţia bani pentru
că-mi spunea o

poveste. Şi dacă mă minte??? Dacă

fabulează? De unde să ştiu eu că

povestea aia e reală? De unde am

probe? Pe ce-mi construiesc cazul?

„Uneori cazurile se construiesc din

nimic", mi s-a explicat. Ele se

inventează, apoi se reinven- tează. Un

fel de copy paste-uri, schimbat

fonturi şi titluri, şi ai un caz. Acelaşi

caz, dar spus de mai multe ori, de

oameni diferiţi, pînă
cînd nu mai ai nici

un caz. Ai auzit despre... parcă...

undeva într-un ziar
pe a cărui cealaltă

jumătate de pagină era reclama la

Maggie. Sau la vreo bancă miraculoasă

de spermă. Ţii minte reclamele,

dar nu ai putea să
spui concret despre

ştirile citite, ce subiect se dezbătea

şi dacă avea sens, păi şi-atunci, cum

să facem? Cum să
te cred? De unde să

ştiu că aşa e? Aşa

zice presa. Eee, dacă zice presa...

Oamenii —
cazuri. Oamenii —

subiecte. *Nada mas.*

Mai bine
povesteşte-mi cum

l-ai cunoscut pe Elend. Pare mai

interesant. Că tot

am ajuns la cascadă.

Crezi? într-un fel, anii de-atunci au

legătură cu cei de-
acum. Şi cu Elend,

evident. Ca să poţi să înţelegi o poveste

trebuie să ajungi la seminţele ei, la

haloul care s-a creat
înainte de gîndul

ştrengar că ai avea
nevoie de seminţele

alea şi nu de altele.
Nu ştiu, mă gîndesc

şi eu, fac tot felul de analogii. O boală,

înainte de a exploda în organism şi

înainte de a te trînti la pat, are

meandrele ei, îşi alege un anumit

organ intern, îl avertizează că-1 va

vizita mai des, tu pe
dinafară tuşeşti şi

zici lasă că trece,
fără să ştii că deja

ţi-ai pus singur gînd
rău prin felul tău

indiferent de-a da
din umeri că *lasă că*

trece, e doar o tuse,
dai vina pe vreme,

pe ploaie, pe apa prea rece, şi boala

iar se strecoară din
cînd în cînd, apoi

tot mai des, pînă
cînd îşi face culcuş,

iar tu va trebui s-o goneşti, să lupţi din

răsputeri, să te întrebi cu ce-ai

greşit în faţa lui Dumnezeu de ai fost

capsat cu aşa ceva. Cu propria ta

ignoranţă? Că n-ai fost atent la semne?

Că le-ai acceptat prin preajmă?

Aşa că ia din timp aminte. O tuse

nu e niciodată doar o tuse. Aşa cum un

surîs nu e doar un surîs. Dar mai bine

să nu mă crezi. Şi eu aş fi ridicat din

umeri şi aş fi rîs
acum zece ani la

asemenea aberaţie
şi-aş fi tuşit

liniştită, ba chiar arogantă, hai să

vedem care e mai tare? Eu sau boala?

Dar, după un timp, tu devii boala şi nu

mai poţi face diferenţa. De-aici o

serie de jocuri de cuvinte: îşi plimbă

prostia pe străzi, îşi
leagănă

reumatismul într-un hamac, ai văzut

cum i s-a întins libidi- noşenia în

priviri? Şi prostia şi reumatismul şi

libidoşenia sînt boli.
Nu ştiu cît de grave

pentru cei care se plimbă, se leagănă,

se întind, dar boli.
Şi cîte alte exemple

aş mai putea da, dar ai prins ideea.

Aşa că eu cred că boala mea numită

Elend n-ar fi apărut
dacă nu aş fi fost

trimisă cu forţa mai demult să cunosc

povestea unei curve
şi apoi să scriu

despre ea, ca şi cum i-ar fi păsat

cuiva prin ce trece
o femeie nevoită să

facă sex, sau ar fi
făcut cineva ceva

din senin ca s-o salveze. De fapt,

cred că atunci mi s-a făcut botezul în

redacţie. Au vrut să
vadă nenorociţii ăia

dacă mă descurc. Şi asta a fost prima

lecţie pe care am învăţat-o. Că nimă-

nui nu-i pasă din senin de altcineva.

Fiindcă atunci cînd
citeşti cîteva rînduri

dintr-un reportaj, e doar un alt caz care

nu te poate atinge. Despre altcineva e

vorba în povestea aceea. Cineva care

nu există decît în imaginaţia bolnavă

a unui reporter, chiar dacă ai în faţa

ochilor nume, date, locuri şi situaţii. Tu

îţi poţi sprijini liniştit picioarele de

teracotă, îţi poţi aprinde pipa la o

adică, îţi poţi deschide

calculatorul şi poţi citi ceva ce nu are

cum să te atingă.
Boala aia nu e boala

ta. Dar dacă ar fi şi ai recunoaşte

simptomele, ai ridica totuşi o

sprinceană şi ai zice în sinea ta: Prostii!

Sau mai modern: *Bullshit*\ Sau *OMG.*

Am aflat de curînd ce înseamnă. Cică

oh my god! că era toată lumea cu

omg-ul în gură şi
mie mi-era jenă să

întreb să nu pic de fraieră că nu ştiu

aşa simplu lucru,
dar vreau să mă

lupt şi mă lupt cu sistemele. *OMG,* cu

ce mi-am găsit şi eu

să lupt. Nu puteam
să mă mărit?

Dar pe vremea
cînd nu exista în

limbajul nimănui
omege-ul, *bullşit*-ul

şi nici nu mă interesau sistemele,

am fost pe teren
într-o noapte

friguroasă să fac rost de povestea

unei curve. M-a condus în zona

respectivă şoferul redacţiei şi mai era

în echipă nelipsitul cameraman.

Singura femeie pe care am plătit-o ca

să-mi spună un basm asemănător

cu cel al tuturor celorlalte curve pe

care le-am întîlnit după aceea şi nu le-

am plătit, dar
cărora am fost

nevoită să le ascult poveştile, fiindcă

boala se instalase deja în sufletul meu.

Boala mea se cheamă *Dolores.*

Cum ce boală e asta? Dolores era

gagica aia din nu mai ştiu ce film la

care veneau toţi să-
şi verse necazurile

şi ea suferea apoi mai râu decît ei.

Suferea că nu ştia ce să le facă, de

unde să-i apuce,
cum să le ia durerea

cu mîna, dacă se poate. Se gîndea

mereu, în timp ce
spăla rufele, în timp

ce spăla vasele,
înainte de a dormi

şi după ce se trezea, se gîndea Dolores

cum să-i salveze pe cei care i se

văicăreau, şi pe-ăia, evident, nu-i durea

nicăieri. Ştiu... cam stupid, dar este

unul dintre cele mai puţin stupide

lucruri pe care le-am făcut.

Curva mea îşi zicea Anca, nume

de profesie Rona. Avea nişte ochi

verzi absolut mortali şi cît timp a

vorbit cu mine nu
m-am putut

desprinde de apele lor adinei, care

ascundeau atîta melancolie,

resemnare şi
disperare bine

ascunsă. Abia împlinise 25 de ani.

Am început să-i pun întrebări. Cum a

ajuns ea aşa, să practice meseria

aia, de ce nu renunţă pur şi

simplu, dacă îi e frig, de cît timp face

sex liber pe şosele,
dacă are greţuri,

dacă se uită liniştită
în oglindă. Etc., etc.

Ne-am aşezat pe trotuar, ne-am

aprins ţigările şi i-
am spus: „Hai, zi-mi

şi mie, cu ce fel de
bărbaţi te culci mai

des?" Parcă eu nu
ştiam că nu are de

ales. Am început abrupt, de teamă să

nu-mi audă bătăile inimii.

Mi-a zis că cei
mai penibili sînt ăia

însuraţi, şi ştie o mulţime de poveşti

despre neveste. Şi că le-a ascultat

îngreţoşată şi că
preferă să fie curvă

după toate astea.
Cel puţin e liberă.

Nu tulbură pe nimeni. îşi cîştigă

banul cinstit. Apropo de bani, i-

am dat plicul acela, echivalentul a

jumătate din salariul meu cum ar

veni, şi-am ascultat-
o două ore, că nu se

aştepta să fie plătită doar pentru

că-şi deşerta sufletul. Şi oricum

era fericită că nu
trebuie să mîngîie

nimic, să plescăie
nimic, să tragă, să

geamă, să se facă
de rîs încercînd să

pună iată mina pe ceva ce nu-i

aparţine, ce nu are dreptul, un străin

care se freacă de o străină.

N-aş putea spune
că, în povestea asta

a ei, era vorba despre bărbaţi şi

femei şi despre
clipe răsturnate în

eternitate. Sau despre clipe furate.

Mai degrabă era vorba de o poveste

despre cîini. Sau despre specii care

trebuie să-şi arunce seminţele pe

undeva. Ştii cîte de-
astea au venit apoi

peste mine şi nici măcar nu le-am

plătit??? Dar nici una dintre femeile

de mai tîrziu nu

păstra în priviri
atîta tristeţe.

Dar prima durere
înfrîntă şi peste

care s-a trecut, de la Anca-Rona am

auzit-o. Atîtea nume
pe care le-am uitat

şi numai al ei mi s-a
înşurubat în minte

fără nici o problemă. Al ei şi-al

tuturor celor de care mi-a zis. Cea

mai tembelă întîmplare era a

unuia care se căsătorise, desigur

din dragoste, cu o gagicuţă, una

Andreea. Aia era virgină şi

nesărutată pînă la vîrsta de 22 de ani.

Aşa erau vremurile pe-atunci. Unele

chiar nu aveau
parte de amoruri

platonice şi de plimbări cu pipăieli

şi giugiuleli prin parcuri şi fugit de-

acasă pe la întîlniri clandestine, *cu*

minciunile grămadă
după tine şi cu

acoperire în faţa

părinţilor de înlemneşti.

In fine, ăştia doi de care vorbea

Anca-Rona s-au logodit cu acte în

regulă, după vreun an de curtoazie,

chiar cu o zi după moartea tatălui lui.

Ei nu i-a păsat, voia certificat, ta-su

ăluia zăcea încă în coşciug şi el zicea

DA în faţa ofiţerului stării civile, ca să

nu-şi piardă rîndul. Cam cu jumate de

gură amîndoi, un fel de hai s-o facem şi

pe-asta, hai să intrăm în rîndul

lumii. Lume disperată, frate, să-

şi punănă cătuşe şi alte porcării de la o

vîrstă aşa fragedă. Ei bine, toţi cei care

au venit ca martori, de fapt, erau

îmbrăcaţi şi de înmormîntare, un

adevărat pomelnic
nunta lor. Doliu în

toată regula. El cu un ochi a rîs şi cu

altul a plîns. Ca în

orice poveste care se respectă.

După un an, a venit şi copilul pe

lume. I-au pus numele Andrei.

După maică-sa. Soţul era în con-

tinuare fericit. îşi iubea familia.

Familia era tot ce avea. Aşa că a

început să tragă ca
boul pentru familia

lui. Era şofer de tir şi în lungile lui

drumuri se gîndea
numai la fii-su să

aibă, să nu ducă
lipsa... om

responsabil. Om cu inimă mare. Om

care se sacrifică pentru binele

altora. Om cu jug...
„Că tu ce crezi că

ăstora le place să
umble noaptea cu

măgăoaiele lor de tir uri, cînd ştiu că

au acasă o femeie caldă şi un copil de

crescut?" mă întreba retoric

Anca-Rona şi
răsuflarea ei

fierbinte făcea

vîrtejuri în aerul îngheţat.

Şi anii au trecut, iaca, vreo cinci la

număr şi nevastă-sa, singură şi

înmiresmată cu de
la Dumnezeu putere

că era profesoară de religie, şi-a găsit

un amant mai tînăr
cu 7 ani decît ea şi

1-a adus în patul conjugal în timp ce

el, soţul legitim, era plecat prin ţară sau

în afara ţării cărînd
tot felul de prostii

cu tirul lui. Pe amant îl chema

Viorel şi îi convenea
să aibă în floarea lui

de burlăcie o femeie măritată,

stătută şi cu copil,
că ea era legată,

încătuşată, mamă
mai ales, deci

pretenţii nu avea cum să emită. Cică

îl iubea cu forţă pe Viorel, ca o

dementă tot trăgea de el în patul

ăluilalt. îşi lăsa copilul pe la o

mătuşă şi ea dilaila prin saltele, pe

urmă spăla urmele
şi-1 aştepta ca o

floricică de pension pe bărbatul ei.

„Zi şi mie, mă întreba tînăra

femeie, cu ce e mai bună aia decît

mine, tu, fetiţo?"
îmi spunea „fetiţo"

şi depistam în sunetul vocii ei

guturale valuri de
milă pentru mine

amestecate cu valuri de indignare

şi revoltă mai veche, care se

iscaseră la
amintirea acelei

poveşti pe care ea
însăşi alesese să

mi-o spună din multele auzite de la

clienţii ei disperaţi după o femeie mai

prietenoasă. De ce

naiba îi era ăsteia milă de mine?

„Dacă îl iubea pe Viorelul ei, de ce

nu se despărţea de bărba-su? Că o

întreţinea, nu? Că-i plăcea să aibă

statut de doamnă, nu? Şi cînd bărba-

su a aflat, că i-a prins într-o noapte,

ce credeai că n-o să-i prindă?" Nu, eu

nu credeam asta, Doamne fereşte, eu

mă bucuram că i-a prins. Nu suportam

să ştiu că cineva e luat de fraier. Ei

bine, ce s-a
întîmplat cînd a

aflat? El venise pe neanunţate ca să-i

facă doamnei lui o surpriză, cu par-

fumuri şi flori şi
dulciuri pentru ăla

mic venise, şi i-a găsit înfierbîntaţi,

frămîntînd
cearşafurile pe

care le primiseră cadou de la rudele

lui. Sau ale ei. Sau de pe la vreo

prietenă neinspirată. Ce

importanţă mai are?

A avut un şoc.
Nu cred că şi-a

revenit nici acum din şocul ăla. Şi-a

dat seama că de mult timp în patul

lui se strecurase un
fitecine, un copil cu

hormonii perturbaţi de primăvară. Ala

s-a ridicat şi a plecat, ce era să

facă? „Vă las să vorbiţi!" a zis

Viorel-amantul şi a dispărut. Nici

dracu nu 1-a mai
văzut după aia. Ea,

Andreea-soţia, ca o miran- dolină încă

în furou şi tălpile goale, alea care

mai devreme se sprijiniseră de

pieptul lui Viorel, a început să ţipe la

soţ că de ce îi face surprize de-astea.

Şi lui nu ştiu de ce i-a trecut prin

minte că n-a apucat să-şi ducă tatăl în

groapă, fiindcă a
vrut să nu piardă

rîndul la
însurătoare. „Ei, ce

zici de asta, drăguţo?"

Eu nu ziceam nimic. Mi-am strîns

mai rău pi- cioârele
sub mine cînd am

auzit de tălpile
ăleia, mi-am

îmbrăţişat janghina
de haină de teren

care nici de-a naibii
nu voia să mă

încălzească, mi-am lovit de două ori

braţele amorţite
apoi am scos din

nou pachetul de ţigări şi i-am dat şi

Ancăi-Rona una. Ea a continuat, cu

vocea ei şoptită, gravă, cu pauze

lungi, cu ochii ăia

verzi priponiţi în noapte.

„Şi într-o zi m-a găsit pe mine, şi mi-

a povestit cu lacrimi în ochi toate

astea, a iertat-o bineînţeles, că o

iubea. Ce era să facă? Dacă o

iubea... Aşa au parte toate

nesimţitele de iubire... Şi-apoi el

nu voia să-şi lase fiul fără mamă, că

era mamă bună,
adică dacă nu era,

s-ar fi despărţit totuşi demult de el,

nu? Dar ce s-a gîndit doamna

asta... că Andrei
trebuie să crească

din banii lui ta-su. Sacrificiu de mamă,

ce să mai spunem! Eu o înţeleg. La ca-

pitolul soţie stătea

prost, corect? Tu o înţelegi?"

Nu. Eu credeam în dragoste. Pentru

mine era simplu.
Ori aşa, ori altfel.

Nu exista cale de mijloc. „Dacă nu le-

aş bate pe doamnele astea,

mai zise femeia ridicîndu-se şi

scuturîndu-şi
pantalonii de praful

rece de pe
caldarîm. îşi

dezmorţea
picioarele în timp

ce vorbea. „Că una este să-ţi trăieşti

viaţa şi să faci cîte greşeli vrei înainte

de căsătorie, dar apoi, soro, te-ai

căsătorit, te faci femeie de casă, nu

mai umbli teleleu-
tănase, că nu mai

ţine vră- jeala." Se înfierbînta pe

măsură ce vorbea şi ochii ei sclipeau în

întuneric precum cei ai felinelor, două

cioburi de jad,
oblice şi burduşite

de gene umbroase. „Cu ce este mai

bună o femeie care se prostituează de

dragul unui copil,
care-şi inşală soţul,

faţă de mine, asta pe care o

dispreţuiesc toţi pentru că face

trotuarul? Aia şi-o trage în draci

pentru sufletul ei,
dar nu lasă un om

în pace, un om bun,
care n-a trădat-o

niciodată, care nu i-a făcut nimic rău,

ba dimpotrivă, a respectat-o, a ţinut-

o în palme tot timpul? Pentru ce

mai stă cu el? Că-i convine, nu? Pentru

puşculiţă şi pentru traiul bun, corect?"

Hm... De unde să
ştiu? Aveam doar

20 de ani. In lumea unei fete de 20 de

ani nu există astfel de întrebări. La 20

de ani eu nu trebuia
să decid decît dacă

merg la film sau la teatru, dacă vreau

cartofi prăjiţi sau salată orientală şi

să am grijă că dacă
am poftă de salată

de vinete să nu pun ceapă înăuntru că

mi se face râu. Şi uneori, cînd am

chef, să-mi

înnegresc ochii cu creion dermatograf.

„Corect!" am aprobat.

Şi Anca-Rona s-a aplecat peste

balustrada jilavă a falezei, sub care

valurile făceau un vacarm infernal, cu

mirosul lor de alge
şi peşte, amestecat

cu frigul toamnei
tîrzii şi cu ceţurile

depărtărilor. Parcă toate astea i se

împletiseră în pâru-
i negru şi lung, în

gene şi sprîncene,
părea o sirenă

decojită de solzi,
scuipată pe malul

mării de vreun talaz
mînios, pedepsită

să-şi ducă supliciile cărnii printre

străini cu chef de frământat. S-a întors

către mine şi a izbucnit din nou în

alte rafale: „Eu, cel puţin ştiu că nu

rănesc pe nimeni. Nu-mi bat joc de

patul nimănui, de sufletul nimănui.

Ştiu, ştiu, aici pe trotuar e locul meu.

Nu zic că e sfînt,
doar nu sînt

tîmpită, ştiu cine sînt, şi că nu dă

nimeni doi bani pe mine, dar dacă ar

da, şi eu m-aş trans-

forma urgent în
doamnă."

Aş fi vrut să zic şi eu ceva, dar îmi

îngheţaseră fălcile
şi eram paralizată

de toată nebunia asta, femeia mi se

părea absolut ireală, tot ce se

întîm- pla de altfel era dintr-un timp în

care nici nu ştiu cum aterizasem.

Starea aceea de criogenare, de

crispare paranoidă, ştii? Starea aia ce

se instala în oasele
şi creierii mei de

fiecare dată cînd
aveam să întîlnesc

oameni ale căror regrete, melancolii,

intrigi sau
răzbunări sau

ipocrizii mă lăsau
mască. Oameni

buni sau oameni răi. Oameni în a

căror voinţă depistam dorinţa de

subjugare, de supunere, de control.

Niciodată în extaz, mereu într-un

îngheţ senzorial, ca şi cum mă

întrerupeam din gînduri, îmi

scoteam din priză
mintea şi mă în-

şurubam bine în
sol, în asfalt, în

ţigări sau în

încleştarea
propriului maxilar.

Atunci mi-era frig, frig, foarte

frig, atît de frig încît următoarea

mişcare, oricare ar fi fost aceea, dacă

aş fi făcut-o, ar fi însemnat sfîrşitul

cazului meu. Pentru
că, ridicîndu-mă de

pe marginea trotuarului —

porţiunea,
domeniul, regatul

— Ancăi-Rona, aş fi părăsit-o instant, ca

un bărbat ce şi-a văzut sacii în

căruţă, sau care mai degrabă şi-a

descărcat sacii din căruţă.

Nu, nu mă interesa cîtuşi de

puţin să aflu de ce
Viorel nu a mai dat

nici un semn de viaţă amantei lui,

nici de ce Andreea
s-a dorit întreţinută

de soţul ei ca să poată *face dragoste*

cu altul, şi de ce ăla care o întreţinea

continua să umble
pe şoselele patriei,

cu popasuri lungi în poala Ancăi-Rona,

unde îşi risipea
tristeţile,

nemulţumirile şi dezamăgirile.

Lucrurile se puteau rezolva. Din punctul

meu de vedere,
totul se putea

rezolva. Dacă fălcile mele nu ar fi fost

atît de crispate,
dacă vîrsta mi-ar fi

permis să dau sfaturi, dacă

experienţa... ei bine... dacă toate

acestea ar fi fost
altfel decît erau

atunci, la următoarea mişcare

ar fi trebuit să-i dau
două palme curvei

mele cu ochii verzi,
de să-i sară

scînteile pe nas şi
să-şi revină, să facă

dracu ceva cu viaţa ei, să intre într-un

bar, să danseze pentru azilurile de

bătrîni, orice numai să nu-mi arate sub

masca ei de femeie
puternică

fragilitatea unui
suflet deja doborît

şi prea matur, prea
încercat, prea

renegat, prea
dispreţuit, prea

dorit şi prea
aruncat în cazanul

cu miros de varză al
vieţii şi nici să-şi

plimbe prin faţa
mea trupul plăpînd,

atît de plin de mîngîieri şi vînătăi

deopotrivă. Şoferul şi cameramanul îmi

făceau semne disperate să scurtez

interviul, le-am făcut lehamite cu

mîna să se care,
făcînd apoi semn

şoferului să vină să mă ia peste vreo

oră. Am auzit în

urma noastră roţile derapînd.

Şi tot atunci Anca-Rona mi-a

spus cum a ajuns aşa, normal că

iubise şi ea, mult, intens, se pare că

fără scăpare. Şi aici, în punctul ăsta

ochii i se ascuţiră. Doar din cînd în

cînd asprimea de pe
chip îi dispărea şi

numai atunci cînd
îşi trăia printre

gene fostele nopţi
de dragoste,

singurele, ultimele. Şi iubitul ei se

căsătorise cu alta, pentru că ailaltă

era mai aleasă, mai
căpătuită, avea o

familie mai bună. Ei, uite, nici pînă în

ziua de azi, nu am aflat ce-i aia o

familie mai bună. Asta e o întrebare

de o mie de puncte
la care timpul nu

mi-a răspuns, oamenii nu mi-au

răspuns,
împrejurările nu mi-

au răspuns, nici măcar familiile mai

bune n-au ştiut să-
mi răspundă de ce

sînt mai bune decît altele mai puţin

bune. Şi nici curva mea n-a ştiut

atunci, deşi părea
că a văzut multe

familii bune, tangenţial a avut de-a

face cu bărbaţi din familii bune,

căutînd printre ei, bărbatul din familie

proastă care o părăsise pe ea,

Anca-Rona, dintr-o

familie şi mai proastă.

„Ei bine, asta e!", a oftat şi şi-a

aruncat părul pe spate, sprijinindu-se

cu spatele mai bine
de balustradă şi

încrucişîndu-şi picioarele, nu-şi

luase măsuri de precauţie, păi dacă

iubeşti şi crezi că
eşti iubit ce mai

contează colacul de salvare? Că doar nu

te aştepţi la furtuni,
cînd cineva îţi arată

zilnic cît de mult te
iubeşte şi nu numai

prin cuvinte, că şi
alea nu fac doi bani

dacă îmbrăţişările
mint, iar ea se

pricepe la îmbrăţişări, acum

da, acum şi-ar da

seama, dar atunci, atunci n-a înţe-

Ies, cînd, după o noapte petrecută

împreună, cu
îmbrăţişări,

orgasme etc. etc., a doua zi dimineaţa

iubitul ei i-a spus la o cafea că

săptămîna imediat următoare se va

însura cu alta, ca şi cum i-ar fi spus:

mîine mergem la balet, la Oleg

Danovski. Aşa tam nesam? Ei, nici

chiar tam nesam,
Anca-Rona nu

fusese atentă la semne, dar acum,

dacă ar fi să
întoarcă timpul

înapoi, şi-ar da seama, uite-aşa,

pocni ea degetul mare de cel

mijlociu, cînd şi cum a început totul.

Numai că atunci a rămas mută de

uimire şi i-a pus doar atît: „Dacă tu

crezi că aşa vei fi fericit, atunci asta

e!" şi a rămas să se
învinovăţească

singură că n-a fost în stare să-1

iubească mai mult,
să-l facă ea fericit.

Şi i s-au îngustat ochii (iar), şi i-au

dat lacrimile (iar),
două lacrimi mari,

verzui, repede
strivite, care au

plutit o secundă
prin păienjenişul

amintirilor roz şi în

fumul de ţigară cenuşiu.

N-am mai rezistat, m-am

ridicat de pe caldarîm şi m-am

apropiat de ea, i-am mîngîiat părul, era

aspru, tăios la vîrfuri, ca un bici

din fire de păr de cal. ‚Ai păr frumos",

i-am spus. „Păr de nimfă". A zîmbit.

Cel mai crunt zîmbet pe care l-am

întîlnit vreodată. Cel mai timid

zîmbet pe care l-am

fotografiat
vreodată.

Avea curaj Anca-Rona asta, aşa

pasăre de noapte cum ajunsese.

Curvele de obicei au mare curaj, nu-i

aşa? Fireşte că e aşa. Sînt nevoite.

Dar nu mai mult decît cele care

refuză să fie
hărţuite sexual la

locul de muncă, nu mai mult decît cele

care se întreţin singure, fără să

cadă în genunchi. Nu mai mult decît

cele care îşi strîng furia într-un

genunchi şi-1 proiectează cu forţă

într-un prohab
vesel, niciodată

sătul, fiindcă n-ai să
ştii în ce hal le bate

inima cu trei secunde înainte să

ia decizia de care poate atîrna o

bătaie pe cinste, sau poate chiar

moartea, decît dacă
eşti femeie şi ai fost

hărţuită sexual. S-ar putea să

exagerez, dar îţi trec tot felul de

scenarii prin minte...

în loc să lupte,
Anca-Rona s-a

retras, 1-a lăsat pe idiotul ăla să fie

fericit, spunîndu-şi ceva de genul *dacă*

el nu mă vrea,
atunci zău de-mi

mai pasă. „Acum e mai simplu, a

continuat ea, în timp ce-mi poza

sfişiind noaptea cu
pometii ei ascuţiţi,

iar eu îmi potriveam
blitzul. „Cer bani şi

mă duc la mine acasă după o

partidă de sex,
trupuri se freacă de

mine, trupuri şi atît,
bălei de bărbaţi,

labagii convinşi sau boşorogi impotenţi.

Mă spăl bine şi uit, dorm şi uit. Şi în

fiecare zi uit ce sînt.
Cu fiecare bărbat

uit ce sînt. Şi nici un bărbat nu

contează pentru mine." Apoi ne-am

aşezat iar pe trotuar şi am fumat

ultimele două ţigări din pachetul meu.

în tăcere le-am fumat.

La naiba, m-am înduioşat. Nu mai

suportam frigul. îmi

venea să plîng de frig.

Aşa cum stătea
ea pe trotuar, aşa

cum stăteam amîndouă pe

trotuar, două
mogîldeţe pierdute

în univers, două vieţi — una făcută

praf, alta pe cale să se facă praf în

ritmul acela lent şi metodic — două

rotocoale de fum în noapte, două

răsuflări fierbinţi,
mi-a venit să fug

departe cu femeia asta care voia să

uite ca şi mine de închisorile în care

ne încuiasem, ea captivă în propriul

trup, eu supusă
unui neînţeles dor

de ducă. Dar am
ştiut imediat că nu

voi face asta. Că ea se va duce acasă, va

dormi şi va uita. Eu mă voi trînti în

patul meu moale şi
călduros şi mă voi

chinui să dorm şi să uit acest caz. „Ai

grijă de tine", am

murmurat. A ridicat din umeri.

— în ce ziar zici că scrii?

I-am spus.
Şoferul redacţiei

ne-a luminat cu cele
două pete de

lumină ale farurilor de noapte, îl

plantase pe cameraman într-un

bar din apropiere şi acum voia s-o

şteargă acasă, dar
primise ordine să

mă lase în faţa blocului meu,

atunci cînd toate

întrebările mele se vor fi terminat.

— Mai stai? a deschis el portiera

maşinii.

— Nu mai stau, i-am spus hotărîtă. Şi

mi-am strîns geanta
la piept, fericită că

mă pot desprinde
de durerea altcuiva.

— Hei, fetiţo, ascultă ce-ţi spun:

nimeni nu merită nimic! Să-ţi intre

bine în cap asta.

Nimeni nu merită nimic.

Şi Anca-Rona s-a întors cu spatele la

mine, spri- jinindu-
se cu coatele de

balustrada rece şi umedă.

In maşină era cald. Pe postul de

radio Romantica,
cînta Lacrimas

Profundere *And How to Drown in*

Your Arms, prin cine ştie ce minune,

că de obicei dădeau
Joe Dassin şi Eric

Clapton, nu că nu-s
înnebunită după

ultimii doi, dar nu se potrivea cu

noaptea asta. Era cald şi era muzică şi

o moleşeală calmă
mi-a injectat

paralizie în simţuri. încet încet am

început să mă dezmeticesc. Am

alunecat pe

bancheta din spate cu un oftat.

— Ce ţi-a spus paraşuta aia? m-a

întrebat bărbatul de la volan. Mă privea

curios prin oglinda retrovizoare.

— Nu mare lucru, i-am răspuns.

Fălcile mi s-au descleştat într-un:

„cine mai ştie". Priveam în oglinda

de-afară, de pe partea dreaptă, iar

cînd maşina a întors
spre şoseaua

principală, am zărit-o pe Anca-Rona

pentru ultima oară, cum se făcea din ce

în ce mai mică, o siluetă marinată în

mirosul de alge şi peşte şi scoici. Mi s-

a părut că las în
urmă cel mai singur

suflet de pe pământul ăsta.

Am adormit cu gîndul la ea atunci,

fără să văd în Anca-Rona, nici atunci,

nici mai încolo, nici
acum, o „paraşută",

cum o etichetase şoferul acela, ci un

zbor frînt. Uite că

pe şofer nici nu mai
ştiu cum îl cheamă.

De ce Anca-Rona? De ce acum?

Tot un fel de deşertificare. Dar

una de-aia tăcută,
fără atîtea spasme

cardiace. Nu am scris despre ea. Am

anunţat a doua zi în redacţie că nu era

nimic de zis despre curvele din Poarta

6. „Păi şi dacă nu era nimic de zis de

ce i-ai mai dat bani?" Logic. Dacă

tot i-am dat bani, de
ce n-am vrut apoi să

scriu despre ea? Am fost penalizată,

firește. Cu jumătate din salariu.

Iar mi-e frig.
Frigul oboselii

psihice. Nu chiar un frig ca atunci. Văd

că şi lanterna îmi face figuri. Merg

mai adînc pe firul apei, ştiu că la

aproape un kilometru de şosea

voi găsi poienița
unde, sub un stejar,

mai degrabă în scoarţa decupată de

la poalele trunchiului unui

stejar unde pot
începăpea cu totul, şi

că acolo am lăsat
un sac de dormit

acum trei sâptămîni
şi baterii pentru

lanternă. Distanţa pe care, pe timp de

zi, o parcurg într-o oră, mers lejer,

acum pe întuneric,
de una singură, cu

o lanternă ca un laser printre

şoaptele pădurii şi
susurul liniştit al

pîrîului, pare de cinci kilometri, cînd

ai o imaginaţie un pic deraiată. De ce

nu m-oi fi dus direct

acasă? Ce m-a mînat iar încoace?

Am nevoie de teamă ca să simt că

sînt om? Mda, cred că asta e. Sau cum

zice Girueta: „n-am
văzut femeie care s-

o caute mai rău cu luminarea!" Ba bine

că nu. De data asta cu lanterna o

căutam, îmi simt ochii măriţi de

spaimă. Ştiu ce caut. Vreau să

verific dacă-1 mai întîlnesc pe Elend

după ce am ars
caietul în care-i

păstrasem
(re)venirile.

Spaţiul şi timpul
din care am plecat

sînt la mii de pelicule de

întîmplări distanţă, şi chiar acum, în

natura asta mai vie
decît cei maxim 10

oameni pe care i-am
văzut azi, cu tot cu

fleacurile şi cer-
turile lor, grijile

mele se comprimă
într-un amărît de

sac de dormit în care mi-aş întinde

oasele pentru cîteva ore, dacă l-aş găsi

unde l-am pus data trecută. Dar cine să

ştie de el? Cine să-1
ia? în cealaltă lume,

în lumea agitată a unei capitale unde

mă las jefuită de substanţă, un

bărbat mă aşteaptă enervat că nu mai

apar şi cred că a
dat deja o sută de

telefoane ca să afle pe unde sînt. Şi

cum aş putea să-i explic mîine că eu a

trebuit să caut o poieniţă, că am

ajuns acolo orbecăind cu o

lanternă pe sfîrşite, moartă de frig şi de

spaimă, ca să găsesc un stejar cu

o gaură mare la poale, în care am

depozitat cîndva un sac de dormit, mai

mult decît atît că
am ales să mă

întind în el pentru cîteva ore ca să

verific dacă îmi apare o entitate

absolut invizibilă pentru ceilalţi,

lucru ieşit din
comun din logica

mea, darămite a
unui ateu convins

precum Mihai? Ei bine, zău, nu ştiu să

explic, dar tocmai acest inexplicabil

mă atrage. Această de neînţeles

legătură de care vreau să mă deba-

rasez ca să pot lăsa
în urmă obsesia cea

mare, să zicem. Hai

că fac prea mult caz.

Aş putea să dau argumente pentru

poziţia pe care o am la un moment dat

faţă de jocul cretin-
idiot al unui om, aş

putea să dezleg şi
am dezlegat deseori

mecanismele
alegerii unui caz,

ah, şi iar alt caz,
lua-le-ar naiba de

cazuri, că mi-au adus numai

necazuri. Atîtea cazuri tot atîtea

patternuri, astfel
încît am ajuns să

depistez felul în care-şi trăieşte

surogatul de viaţă
sau felul în care îşi

conduce cineva o afacere după cum

vorbeşte la telefon,
cît e de scorţos şi

ce urmăreşte după felul în care se

laudă că a mai încheiat un biznis

de 5 miliarde, al dreacu, şi n-are nici

măcar o Dacie să-i plimbe miliardele

alea de colo-colo, sau după cum unul

inventează motive ca să-şi dea un

rendez-vous sexual cu secretara, de

parcă i-ar păsa cuiva de acoperirile

sale în faţa celorlalţi angajaţi,

de futaiurile sale ieftine şi rapide

pînă la următoarea secretară, acelaşi

scenariu, sau aş putea să-mi dau

seama după cum îşi
învîrte un bărbat

prosopul de mijlocul burţii sale

cît de bun sau prost
e la pat, numărul de

femei care au pus botul la aşa ceva şi

cît de multe ştie el despre seducţie

dacă a ajuns ca un
biet prosop de pe o

biată burtă a unui
biet bărbat îndesat

să fie singura şi cea din urmă armă

fatală a vrăjirii unei biete femei.

Aş putea să înţeleg de ce o

femeie bîrfeşte murdar despre altă

femeie, de ce simte nevoia să dis-

crediteze, să scuipe propria mizerie în

obrazul alteia care,
fireşte, nu e de faţă

nici să-şi apere

demnitatea, nici să pareze loviturile.

Aş putea să înţeleg de ce unii

care se iubesc
preferă să se sfîşie

decît să recunoască
cinstit că sînt topiţi

unul după celălalt. Aş putea să înţeleg

de ce cardiaca de acum cîteva ore

ţinea atît de mult la diploma ei, ba chiar

şi de ce se aruncase iubitul ei în faţa

trabantului de
culoarea oului de

raţă. Aş putea să-mi închipui un

nenorocit de melc
de Caliacra

debarcînd în
afurisita aia de

Mare Neagră şi să-
1 înţeleg şi pe ăla

că s-a crezut căpitan de plută.

Dar nu aş putea să înţeleg ce fire

deşucheate m-au atras mereu aici, în

locul acesta vizitat
cîndva numai de doi

oameni (eu şi Renard), iar în

ultimii ani numai de mine. Şi între noi,

ca o mlaştină cu
ape din ce în ce mai

întunecate şi
mortal-atrăgă-

toare, Elend. Pînă cînd Renard a

dispărut de tot, iar Elend i-a luat locul.

L-a substituit. L-a gonit. Iar eu a

trebuit să-1 înfrunt
tot mai aprigă, mai

enervată, mai
mînioasă, mai

neputincioasă. Şi mai tristă.

Singurele dăţi cînd tristeţea mă lovea şi

pe mine peste mutră, ca un

cutremur peste un oraş, fiindcă mă

pregăteam pentru
Elend ca pentru o

luptă. Ori mie nu-mi plăceau luptele,

tocmai pentru că le
ştiam natura şi

pentru că singura regulă ce se aplica

de fiecare dată era
că de o parte şi de

alta a baricadei
erau numai învinşi.

Şi-atunci de ce simţeam atît de

organic nevoia să
fac din nou şi din

nou cunoştinţă cu

natura mea pur animalică?

Era trecut deja
de miezul nopţii

cînd am găsit stejarul înalt şi

sacul jilav îndesat
înăuntru cu grijă,

dar atît de călduros
în căptuşeala lui

bine vătuită, în care
m-am băgat imediat

pînă la vîrful nasului, cu

picioarele chircite
în poziţie de fetus

ca să încap în scorbura aceea.

Apoi am stins firul

slab de lumină şi am aşteptat panica.

Anima mundi.

Şi era o lumină
verzuie pe ceruri,

am simţit că mi-e somn, atîta pace în

foşnetul pădurii. Ştiu sigur că

trebuie să fie mai mult de-atît, mai

mult decît o simplă întîlnire cu Elend,

mai ales că nu-1
mai aştept, aceasta

e doar un *checking*
că nu va mai veni,

ştiu că toate ramificaţiile şi

încrengăturile din jurul meu, copaci,

rădăcini, ierburi şi
frunze umede şi aer

rarefiat se
împletesc acum cu

rătăcirile şi
greşelile şi

experienţele mele, că toate astea

trebuie să-şi găsească rostul în

ceva, mi-e nu ştiu cum să rostesc

cuvîntul spirit, fiindcă spus aşa, se

fluidizează în gura
mea din nou

încleştată şi mă

trage nebunia să-1 urmez.

Inconştient am făcut-o. Chiar acum

am făcut-o. Şi dacă
dau la o parte tot ce

mă înconjoară,
toată realitatea

falsă din afara acestui loc numai

de mine ştiut,
căruia i-am fost

fidelă, ce mai rămîne? Nici

discuţiile pe messenger, nici

nopţile albe lucrînd
la articolele mele cu

tentă erotică sau altele cu tentă

socială, nici unele partide de sex,

chiar cu bărbaţi pe care i-am iubit, nici

ieşirile pe la cafenele şi discuţiile

cu bărbaţi ce n-au reuşit să-mi ţină

trează dorinţa de a-i revedea, ei bine,

unde m-aş duce
dacă toate astea n-

ar fi, dacă prin ope-
raţiunea *erase,* atît

de dragă mie, le-aş
goli de înţelesuri

virtuale, sociale sau amoroase, ce-ar mai

rămîne de povestit
din viaţa mea? Şi

dacă răspunsul este „nimic", atunci îmi

caut scorbura şi
deschid aici ochiul

magic să văd de dincolo de

dimensiuni, chiar şi dintr-a patra, toate

colţurile şi neregulile,

dinaintea şi
dinapoia genunilor,

comprimate toate
într-un singur timp,

într-un singur loc, ca şi cum o

întîmplare, un sentiment, toate

astea ar căpăta forme, şi-apoi s-ar

umfla şi ar clocoti
ca nişte puroaie

ajunse la maturitate, ca nişte

bube de pe care eu
mă desprind, coajă

în vînt, în coajă de copac, cu doar cinci

minute înainte să-mi

explodeze în faţă mizeria altora.

Anima mundi.

De fapt, vino înapoi, dar atît de

înapoi, încît să poţi pipăi miezul

lucrurilor. Intîlnirea cu Anca-Rona, cazul

despre care n-am scris niciodată, de-

abia acum îşi are rostul în viaţa mea.

Femeia aceea cu ochi verzi şi

întunecaţi de
regrete de-acum

zece ani, care probabil dacă n-a

pierit în vreo bătaie
cruntă, dacă nu şi-a

pus capăt zilelor,
îmi place să-mi

închipui c-a devenit
mai doamnă decît

doamnele pe care le-am cunoscut

între timp, nici nu bănuieşte în ce mod

amintirea ei m-a smuls din toate cîte

erau, se făceau, se spuneau, se

întretăiau, se scîrţîiau, se crăpau,

se scindau, se deşertificau,

hahaha, se desprindeau, tocmai

fiindcă nu avea absolut nici o

legătură cu toate lucrurile astea. Ah,

tu, femeie, Anca-Rona, sirenă-

trădată, în amintirea mea încă te mai

sprijini de balustrada rece a

falezei sub care urlă marea. Dar poate

că, atunci cînd a avut loc acea

discuţie, deja eram pregătită pentru

ea... îhi, acum sînt sigură că aşa este...

Am nevoie să dorm. Nu să simt.

Am nevoie să dorm... nu să simt.

Am nevoie să
dorm... şi adorm

ghemuită, cu
nările înfăşurate

în mireasma
lumii, aer crud,

apă rece, zgomot
îndepărtat de

cascadă, răşină
de copaci şi clipe

peste care suflu
fierbinte în rădă-

cinile atît de
aproape şi stelele

la mama dracului.
Şi nici urmă de

Elend. Nici urmă
de răsuflări

puturoase, nici
urmă de şoapte

drăceşti, nici
urmă de

promisiuni tot atît
de fierbinţi ca

minciunile,
promisiuni ca

plăcintele
proaspăt scoase

din cuptorul
dorinţei, pentru

care n-am nevoie
de reţete secrete.

Nici o urmă, nici o urmă, nici o urmă.

Somnul omului cu
traumele dilite ca

în filmul cu Jim Carrey şi Kate

Winslet, filmul ăla
cu nume lung:

Strălucirea minţilor
nu ştiu de care, dar

oricum un
adjectiv sclipea

pe-acolo,
întocmai ca

luceafărul

dimineţii în
depărtare

.Un adevărat festin regal

Dacă n-am să vin diseară/ Mamă, uşa n-o încuia/ Lasă telefonu-n pace/ în noaptea asta, lumea e a mea...

Cîntec de tinereţe, O lume de 20 de ani

JVt-am trezit cu nasul înfundat şi cu o durere de spate, de parcă m-ar fi bătut cineva fără să obosească, în mijlocul unui calvar ciripăresc de cintezoi, mierle, cuci, grauri şi alte înaripate zăpăcite de soare. Am deschis un ochi şi m-am uitat la ceas. Era 9.00. Atît de tîrziu că m-am ridicat brusc şi-am dat cu capul de un perete al scorburii. Acum, la lumina zilei, totul mi se părea o tîmpenie. Trebuia să fiu la ora asta la muncă, să fac pe morocănoasa sau ceva de genul ăsta. Frate, dacă aş povesti cuiva, nici nu vreau să ştiu ce-ar crede despre impulsul meu absolut idiot de a dormi sub cerul liber într-o seară perfectă de iunie, în care aş fi putut ca tot omu' să mă plantez pe o terasă în Cişmigiu şi să stau la taclale cu prietenii mei, să facem băşcălie de viaţa noastră roz şi cîte altele.

Nuuuu, eu trebuia să-mi testez curajul sau panica, tot aia, şi convingerea că Elend ăla a dispărut definitiv din nopţile mele. A dispărut, nu era clar? Era nevoie de încă un cucui pentru asta? Oricum degeaba încerc să mă conving că n-a fost bine ce-am făcut, nu asta e problema, mă îngrozeşte doar că trebuie să dau prea multe explicaţii prea multe numeroaselor apeluri telefonice

pierdute, în dreptul cărora se află numele Mihai.

Uită-te şi tu cum sună asta:

„Mi-am petrecut noaptea într-un copac. Adică nu chiar într-un copac, mai bine zis în copac."

Şi cum pot să-i demonstrez că aşa este cînd eu vreau, de fapt, să mă creadă din prima? Să nu trebuiască să-1 aduc aici, să-i arăt sacul de dormit împăturit cu grijă şi vîrît la locul lui, că poate mă bîrîie piticii de pe creier în altă noapte să las iar totul baltă şi să mă folosesc de lanternă ca să găsesc culcuşul unde sînt atît de singură încît devin a mea şi pot să iau cele mai bune decizii.

Pe bărbaţi ori îi părăseşti pur şi simplu, ori le faci viaţa un calvar ca să se sature ei de tine, poate le trece prin cap gîndul frumos să plece din viaţa ta după o alta, că asta oricum se va întîmpla, ce să mai aştepţi mult şi bine? Numai cînd mă gîn- desc la discuţia pe care o voi avea şi de care, clar, n-am chef, mă ia durerea de cap. Nu mai vorbesc de cea de spate. Alte interpretări.

Va trebui să mă explic, păi şi cum să fac asta? E prea mult de povestit, el e prea nervos că n-am răspuns la telefon, eu nu vreau să fac jocul obişnuinţelor mele, darmite ale altora, şi nici nu vreau să mă despart de el pentru că poate îl iubesc, zic poate, nu ştiu sigur, doar e tovarăşul meu de atîţia ani, ce naiba, există o rămăşiţă de duioşie pentru anii ăştia, deşi dacă aş fi rea, şi de ce să nu fiu, ar trebui să mă amuze dragostea pe care i-o port lui Mihai, e cam aşa cum îmi iubesc pantofii că sunt acolo în picioare, am nevoie de ei să nu-mi intre praful drumului printre degete, să nu mă rănesc, cam aşa cum îmi place casa mea şi micile tabieturi, cam aşa cum iubesc trîndăveala după-amiezilor de duminică sau perna pe care-mi aşez noaptea obrazul, şi mi-e drag de el ca de tot ce există în jurul

meu, cu deosebirea că lucrurile nu respiră, nu pun întrebări, nu cer răspunsuri.

Deci, ce naiba-i zic? Nu l-am adus niciodată aici, în Valea lui Stan, nu am urcat cu el scara de fier ce desparte cele două limbi de pămînt şi nici n-am făcut o porţie de duş îngheţat sub cascadă, după care să ieşi înviorat pentru două săptămîni, dar răguşit pentru două zile sau trei. Dacă l-aş fi adus, măcar ar fi ştiut despre ce este vorba, dar e locul meu şi-al lui Renard, cu altcineva să fi fost aici era o blasfemie, deşi natura nu-mi aparţine, pădurea nu-mi aparţine, scara de fier nu-mi aparţine, nici scorbura din stejar nu-mi aparţine şi totuşi ele sînt în spiritul meu mai mult decît va înţelege Mihai, sau Renard, sau prietenele mele (nici lor nu le-am spus de locul acesta). Şi nici de Renard nu le-am spus. N-ai cum să spui că eşti o parte din toate astea, cea mai semnificativă parte din întregul tău. Păi, hai să fim serioşi, cine are timp de prostiile astea?

Undeva, luna asta, sau poate că totul a început mult mai devreme, atunci cînd am scris hotărîtă în agendă, pe care nu ştiu naiba pe unde-am rătăcit-o, că mă voi ocupa de ultimul caz pe cont propriu, al zecelea sau poate al douăzecilea pe barba mea, pe timpul meu, pe banii mei, şi că după aceea îmi voi vedea de lucruri mai importante, dar va trebui să-mi dau seama care sînt acelea. Adică eu chiar aveam nevoie de scorbura mea, dar cum să fac să priceapă şi altcineva asta?

Trebuie doar să mai rezist puţin, îmi zic, în timp ce îmi scutur hainele de frunze şi pămînt uscat şi greblez la repezeală părul cu degetele. Toate lăsate baltă, oameni şi cazuri ca să mă deblochez puţin fiindcă altfel înnebuneam. în redacţia aia nu pot gîndi clar, locul acela sumbru, ca o vizuină de şacali e plin de tenebre, atîtea tenebre, ca şi cum... nu ca şi cum pierd, ci chiar pierd zi de zi sînge, şi sclipirea veselă din

ochi, lumina aia caldă care dă viaţă privirii, care-o face să zvîcnească năvalnic în întîmpinarea celor dragi, care îmi ameţeşte tîmplele de plăcere, făcîndu-mă să fierb la cotele ameţitoare ale celor mai îndrăzneţe acţiuni, fapte şi realizări. Hahaha... realizări... ce cuvînt tîmpit îmi trece prin cap acum, de coşmar aproape, penibilele realizări, care nu , contează, nu contează... Realizare e un cuvînt comunist. Să facem, să dregem, să înfăptuim şi lalala... Mă cam doare cucuiul. Aşa-mi trebuie dacă dorm printre străini...

Şi mă cuprinde o senzaţie de rău, de vomă, de solidifîcare, de inimă oprită, de gură uscată, numai şi numai la gîndul că trebuie să mă întorc, în aerul putrezit al celei mai josnice redacţii. Acolo unde se fac şi se desfac, într-o lună, cel puţin două contracte, în urma cărora fete tinere, ce vor să muncească, fie acceptă compromisul, fie li se găseşte nod în papură şi sînt date pe uşă afară. Acolo unde „scrii bine" înseamnă de fapt „are cur futabil", unde „minte brici" se traduce cu „e disponibilă". Mi-e sete... o sete care nu se va stinge niciodată, o sete de mări, de oceane, de timpuri care ar fi putut fi scrise sau schimbate de mine. Sete de apă curată. Sete de lume frumoasă. Sete de curcubee. De punţi de lumină. Şi de unde atîta? Chiar ai tupeu, Hazel...

— Şi de ce, mă rog, ai intrat în văgăuna aia? s-a îngrijorat Melanie acum două luni. Tu chiar ai minte brici...

— Păi da, dar ce contează dacă-mi vîr posteriorul în cei mai largi pantaloni de blugi pe care i-am avut vreodată şi vreo şase ore tre' să stau morocănoasă ca piticul ăla din Albă-ca-Zăpada, sau să fac urît, la mişto, ca să se prindă ăla că io-s acolo pentru slujbă şi nimic altceva. Sau vorbesc de Mihai, că a făcut şi a dres, că e aşa şi pe dincolo, cred că sughiţă Mihai nonstop, nu l-am pomenit niciodată aşa de mult cum am făcut-o acolo.

Acolo.

Acolo trebuia să mă întorc eu acum. Dar nu asta era problema, ce mă frămînta cu adevărat era ce-i spun lui Mihai. Exclus dormitul în copac.

Nu ştiu, dar încă amîn discuţia, poate că nu voi fi nevoită să zic lucrurilor pe şleau niciodată, am urît mereu asta, de-aia mi-au plăcut oamenii intuitivi. Cu ei intru pe alte lungimi de undă. în fine, după dispariţia mea subită, presimt că voi avea parte de o discuţie finală, care va atrage după ea alte discuţii mărunte finale, şi toată tărăşenia asta se va încheia cu reproşuri, insulte, *îmi dau demisia din relaţia asta* şi zău dacă mai am chef de alte certuri, măcar o zi liniştită, măcar cîteva ore. Azi am alte treburi mai importante de făcut decît să mă cert.

Vorbeam odată cu Melanie de echilibrul pe care ţi-1 poate oferi o căsnicie şi pe care îl poţi găsi în mici acţiuni domestice, facturi de plătit, nişte piaţă, ketchup, muştar, ţigări, ceaiuri de ce plante vrei, dero, balsam, pungi de plastic, mezeluri, eu undeva deasupra tuturor acestor activităţi, mă execut robotic, fără să contez pentru ele, pentru acţiuni, pentru el, pentru iubit, pentru... mine, această colecţionară de întîmplări şi oameni deosebiţi.

Ei bine, că veni vorba de oameni deosebiţi pe drumul de întoarcere m-a fulgerat din nou amintirea lui Renard. Am păstrat toate hîrtiile lui. într-o cutie le-am păstrat, undeva, într-un sertar al bibliotecii din apartamentul din Constanţa. Toate desenele lui, toate testele alea de psihologie. Şi o linie curbă dacă făcea pe pachetul meu de ţigări, că el nu fumează, şi aia mi se părea dumnezeiască. Am păstrat şi pachetul gol de ţigări, numai pentru că fusese cumpărat de el, îşi călcase pe inimă şi mi-1 luase. Pe un bilet de tramvai a scris cu creionul chimic „Hazel mam'zel", un cowboy călărea pe o carte de vizită a unui fost tehnoredactor, mort în condiţii

suspecte, o schiţă de-a lui atîrna pe un perete, alt subiect de discuţii acerbe cu Mihai, el voia să-1 dau jos, eu l-am păstrat încăpăţînată. Totul, am păstrat totul, mai puţin prietenia cu el.

N-am fost alături de Renard, nu mai aveam cum. Am dat şi atunci din umeri, cum probabil o să dau şi acum cînd Mihai îmi va cere socoteală. Renard era posesiv, la un moment dat numai drama lui conta, tragediile lui, melancoliile lui, neîmplinirile, eu nu făceam faţă cu ale mele, şi el tot timpul voia să-i fiu aproape.

La fel şi Mihai. Acum numai adevărul lui contează, pe care 1-a descoperit în cele cîteva ore cît a stat treaz şi şi-a ros unghiile că nu i-am răspuns la telefoane. Iar, pentru că el şi-a făcut griji, acum sînt obligată să-i dau explicaţii, de-aia uneori grija oamenilor pentru mine mă scoate din sărite. Mereu apare cînd nu am nevoie de ea. De ce nu-şi fac griji cînd muncesc prea mult, ai? Pe bani puţini, ai? De ce nu-şi fac griji cînd vin acasă şi n-am chef de scandaluri, de *ce mîncăm în seara asta,* de *n-ai cumpărat şi tu nişte prăjiturii* Nu că nu-mi place să fac mîncare, sau să cumpăr prăjituri, dar după ce trebuie să faci faţă libidinoşeniilor unui şef, după ce cauţi soluţii cum să-1 păcăleşti şi azi, în aşa fel încît orgoliul din pantalonii lui să nu fie lezat, nu prea mai vrei încă unu' prin jur care face pe tartorul şi deja eşti sătulă să vezi cum se umflă pipota masculinităţii, cum face valuri-valuri, cum iese pe dinafară ca o oală care a dat prea mult în clocot. Iţi spun eu de ce. Ei ştiu de fiecare dată că eu sînt de vină.

Conştiinţa asta, *Eul,* n-ar trebui să existe, fiindcă iată ce frumos ştie ea să ne limiteze acţiunile. Vine un moment de criză existenţială dat nu de faptele care s-au produs, ci de cele care ar fi trebuit să fie. Cînd imaginaţia este prea bogată, cînd întîmplările au fost prea multe, discernămîntul se amestecă într-o zi cu

regretele memoriei, cu şansele pe care ţi le-ai dat atunci cînd ai început ceva, cu speranţele, cu iluziile pe care ţi le-ai făcut, cu ratările în care s-au terminat toate. Oricum ceva care să conteze de-acum încolo nu voi mai construi. Ceva care să conteze pentru mine, spun... ceva măreţie... şi să nu-mi spuneţi că tu sau tu nu v-aţi gîndit la asta, că nu v-aţi jucat cu săbiile cînd eraţi mici în grădina din spatele casei, că nu l-aţi imitat pe Rahan, sau pe Spiderman, sau pe Gina Lollo- brigida. Că nu aţi urcat pe Olimp şi nu v-aţi răfuit cu nedreptatea zeilor.

Să împingi însă căruţul ăsta cu griji printre rafturi ticsite de percepţii false, ca şi cum te-ai învîrti printr-un mall ştiind sigur, dar foarte sigur, că dintr-un magazin îţi va ţîşni în faţă o super gagică, nu că ai avea vreo treabă cu ea, dar trebuie să fie acolo, fiindcă altfel mallul nu şi-ar avea rostul, aşa şi Mihai caută dovezi că-1 înşel şi probabil că, dacă ar găsi una, s-ar bucura pentru că în sfîrşit viaţa îi dă dreptate, judecata lui îi dă dreptate, că nu s-a înşelat în privinţa mea, că e aşa cum a suspectat el de la bun început, ei bine, pur şi simplu nu mai suport tensiunea asta nici eu.

Cînd toată copilăria, adolescenţa şi mult încolo, o mare parte din tinereţea mea am petrecut-o printre rafturi ticsite de cărţi, nu am nevoie de percepţiile false ale nimănui, oricît de drag mi-ar fi omul ăla, iar acum nu mai sunt în stare nici să-mi împing spiritul spre un nou început. Fiindcă deja ştiu sfîrşitul.

II sun şi-i zic scurt:

— E aşa cum bănuieşti. Te-am înşelat. Dacă vrei amănunte, sau vrei să avem o ultimă discuţie ne vedem diseară la Café Orient.

— De ce? De ce ai făcut asta?

De ce? De ce mi-am înfrînt privirea? De ce şi gestul? De ce alerg? Unde alerg? Unde mă grăbesc? Deasupra mea acelaşi cer violet, înăuntru haos, demenţă, înăuntru,

cîndva, era atîta linişte, numai gîndul visele mele, cele pe care le-am pierdut pe coclauri, mă făceau să mă scutur, pentru ele găseam minuni de gîndit pentru a doua zi. Ca să le umflu zborurile cu suflul plămînilor mei. Dar am plămînii otrăviţi. Suflul meu e cel al nicotinei. Nu mai pot aşterne drumuri alene, cărări, pajişti umbroase pentru nimeni, darămite pentru vise? Mă cam doare şi spatele. Durerea fizică nu mai e un lucru abstract.

— Ei bine, nu ştiai tu că odată şi odată se va întîmpla asta? îi spun privind prin oglinda retrovizoare un tir care se apropie. O fi tirul soţului înşelat din povestea Ancăi-Rona?

— Cu cine?

Eh, cu cine... Asta era altă problemă.

Ia uite cum sună: „Cu un copac."

Ce avea copacul ăla în plus faţă de el?

— Nu-1 cunoşti, i-am spus. Trag mult pe dreapta, nu vreau să fiu urmărită în închipuirea mea de un soţ gelos, şi las tirul să treacă. Hai că vorbim diseară...

— Stai, spune-mi unde eşti... îl mai aud dintr-o dată pe străinul din telefon.

— Pe o autostradă. Mă întorc în Bucureşti.

Acum se doreau amănunte. Trebuia să mint
mai departe. Aşa se întîmplă de fiecare dată cînd vrei să păstrezi cu sfinţenie un secret, ceva ce-ţi aparţine numai ţie. Toţi pun întrebări. Unde-am fost, cu cine, hotel sau pensiune, unde l-am cunoscut, de cît timp durează, cum de nu şi-a dat seama etc., etc.

Renegarea. Cea mai gravă dintre trădări. Intre mine şi Renard nu fusese niciodată vorba despre apropiere fizică, era altceva la mijloc, o prietenie atît de prost înţeleasă de ceilalţi, din miezul căreia numai noi îi vedeam sensul. In linii, în tablouri, în fotografii, în bilete de tramvai, în cafeaua pe care o împărţeam, în pateul special cu caşcaval şi cu şuncă de la McGregory's, în floarea de la fereastră pe care o udam

amîndoi, cînd unul, cînd celălalt, şi, uneori, uitam de ea, în textele asupra cărora amîndoi ne aruncam privirea, în tăcerile pe care le rupeam cu simple gesturi, cînd ne hotărâm să nu ne mai auzim vocile, ci doar să spunem lucrurilor pe nume numai din priviri, în... cine mai ştie? Atîtea fleacuri ce par. nesemnificative pentru alţii, dar care îi deranjează pe toţi prin însăşi complicitatea lor. Lua-i-ar dracu!

Toată lumea era geloasă pe mine şi pe Renard. Pur şi simplu era de neconceput aşa ceva, ca doi oamenii să se înţeleagă din linii şi priviri şi să nu se fută. Păi dacă nu se fut ei, îi vom fute noi, cu vîrf şi îndesat... Le vom fute mai întîi liniile, apoi, sunetele, apoi privirile, le vom fute tablourile şi fotografiile, încet încet vom ajunge la fotografii, apoi la pateuri şi cafea, le vom fute floarea din fereastră şi ne vom da drumul pe textele lor, pe discuţiile lor, pînă cînd vor ajunge să se scuipe unul pe altul. Renard o s-o scuipe pe Hazel, Hazel o să-l scuipe pe Renard, *încîntaţi de scuipături,* iar noi toţi vom putea trăi fericiţi pînă la adînci bătrî- neţi că le-am tras-o cum nici nu visau ei vreodată.

Ce! Te oripilează cuvîntul „futut"? înţeleg, *tu faci dragoste.* Ia fii atent aici:

— Cu cine ai fost? Cu Renard?

Renard să fi fost mort şi îngropat de ani de zile, spectrul lui tot i-ar fi cotrobăit pe alţii. Păi, întreb şi eu acum, de ce dracului nu m-ai futut, mă Renard, să doarmă lumea liniştită? Ba chiar şi eu, ştiam o chestie...

închid telefonul şi împing maşina mai departe pe şosea.

„Dacă n-am să vin diseară/ mamă uşa n-o încuia/ în noaptea asta, mamă/ lumea e a mea." O lume de 20 de ani. Nu te mai poţi întoarce la ea.

La 30, ai alte probleme. Ceîe pe care ţi le fac alţii. Trebuie să împing doar căruţul cu treburi domestice, facturi, chirii, alea alea, căruţul sistemului mai departe, nu crîcni,

Sistemul e fericit, Cenzura sistemului e fericită, asta din urmă trebuie să mustească liniştită. De pe pereţi, Cenzura zîmbeşte, din afişe ironice cu „libertatea expresiei", Cenzura zîmbeşte, de pe telefonul mobil, Cenzura zîmbeşte, acum ştie unde-ai fost, va trebui să intri în amănunte şi să-i spui cu cine şi care au fost motivaţiile şi implicaţiile actului tău de rebeliune.

Sistemul e mulţumit că te-a îmbrăţişat, Cenzura e mulţumită că şi-a împlinit visul. E cineva nemulţumit? Tot e bine... tot e bine că cineva măcar zîmbeşte sincer la mine şi e în sfîrşit satisfăcut, tot e bine că Mihai s-a convins că-1 înşel. Altcineva nemulţumit de felul în care au decurs treburile pentru el? In afară de mine, că eu nu contez. Şi mă uit în colecţia mea de vise şi nu mai văd nimic. Ca o regină vine spre mine, Cenzura cea mare, cea voluptuoasă, şi cu buzele ei strînse în rînjetul morţii viselor mele. Vine vine vine şi mă întreabă: „la ce ţi-a folosit că ai făcut numai ce-ai vrut?" Ii răspund: „Ei na, şi tu acum, de unde vrei să ştiu? Intreabă-i pe ăia care cică m-au iubit". Ei ştiu mereu răspunsurile la anumite întrebări.

Şi iar sună telefonul. Lola.

— Pe unde umbli?

Alta. Nici asta n-a putut dormi de grija mea. Să mă mai pună dracu să dorm în saci jilavi, prin păduri, pe sub stele, lîngă cascade. Şi-odată cu Lola un sfert de capitală va şti ca n-am ajuns într-o seară acasă.

— Prin pădure, îi spun.

— Băi, mă laşi cu prostiile tale? Vezi că te-a căutat disperat Mihai, m-a sunat să întrebe de tine.

E aşa cum spuneam. Dacă nu afla tot Bucu- reştiul că eu nu ajunsesem acasă, ce sens mai avea dispariţia mea? Dacă nu arăta el cu degetul lipsa femeii cine şi-ar mai fi făcut atîtea griji, cine m-ar mai fi sunat

acum, cine mi-ar mai fi întrerupt gîndurile? Cine singurătatea drumului?

— Şi ce i-ai zis? întreb.

— Nu i-am zis nimic. Ce era să-i spun?

Şi tăcerea e un răspuns. Ii auzeam gîndurile parcă: *că-l înşeli?*

— Dar totuşi, unde ai fost?

— Prin pădure, ţi-am spus.

Uneia îi spui adevărul şi nu te crede, altuia îi spui o minciună şi te crede. Sigur că oamenii vor să audă numai ce le convine lor, numai ce se potriveşte cu percepţia lor despre tine. Acum nu te apuca să le distrugi percepţiile, ai să vezi cît de repede vor trece de la dragostea cea mai puternică la ura cea mai profundă, de la mîndria de a-ţi fi fost prieten, la dispreţul cel mai adînc. înţelege odată că *tu* nu contezi pentru ei, decît dacă îi faci pe ei *fericiţi.* Ori, dacă tot i-ai obişnuit să le cînţi în strună, să ai grijă de vanităţile lor, acum ce faci? Ai luat-o razna fără ştirea lor?

Poate fi o altă greşeală.

Şi iat-o pe Lola răbufnind la telefon, împroş- cîndu-mă cu stropii salivei ei (îi vizualizam pe pereţii ureche) că ce fel de prietene sîntem dacă nu pot să-i spun măcar ei *adevărul.* O vizualizam cum îşi mişcă ţeasta de nervi, stînga-dreapta, cum se înfurie de pomană. De cînd timpul meu, dorinţele mele, plimbările în afara celor pe care le făceam cu ea ajunseseră să-i aparţină? Cum de nu ştia ea următorul meu gînd? Cum de era loc de evadări fără alibi?

Ziua se contura deja. Aglomerată din nou. Presantă.

— Vorbim mai încolo, i-am zis. I-am închis telefonul în timp ce încă-mi mai reproşa nu ştiu ce. Nu mă mai interesau demult părerile Lolei despre mine, de cînd mă freudizase cu Trans- portatoarea acum vreun an, sau doi, sau naiba mai ştie, că nu mai ţineam socoteala. Faptul că o acceptasem din nou prin preajmă nu însemna că trecusem peste episodul acela,

ci că era mereu prin preajmă. A sunat din nou, dar nu i-am răspuns, începeam să mă enervez. Pe ăştia dacă-i scoţi din rutina lor o iau razna. De data asta, rutina lor eram eu. Se puteau sau nu se puteau baza pe mine? Să ştim o dată pentru totdeauna. Imprevizibilitatea mea îi dădea peste cap, îi scotea din sărite. Azi eram, mîine nu mai eram.

Apoi un alt telefon. Cel de serviciu. Tocmai intram în Piteşti.

— Unde eşti?

Nu tu bună ziua, nu tu ai păţit ceva. Veşnica întrebare, se pare că leitmotivul zilei: *unde eşti?*

Asta era unul dintre cei care-mi dădeau salariu, îmi dădeau o pîine să mănînc, îmi împrumutau timpul între ora cutare şi ora cutare, îmi dădeau ca să am după ce bea apă, pentru unul din ăsta era normal să întrebe: „unde eşti" fără să dea bună-ziua. Bună-nebună, între ora cutare şi ora cutare, era a lor. Era pe dracu să vă ia!

-— La Piteşti.

— Ce cauţi acolo?

— Am internat-o pe mama la spital, zic sec.

Nu ştiu de unde a apărut minciuna asta, dar
am spus-o calm.

S-o facem lată cu minciunile. Ce mai contează încă una? Cu internările astea nu este de glumit. Dar ce, îndrăznea să creadă şi şeful ăsta că plecasem aşa la mişto din oraş? Că nu aveam ce face? Unde s-a mai pomenit aşa ceva? Trebuie să existe un motiv serios, plauzibil, palpabil, o dramă, o moarte, un accident, un 11 septembrie ca să nu ajungi în locul unde te-au programat alţii. N-ai voie să o iei pe arătură.

— Aaaa, zice. Vezi că Didina şi-a dat demisia. I-ai făcut tu ceva?

îl durea pe ăsta fix undeva de maică-mea. îl durea^de Didina.

— în afară de faptul că o dădea deşteptăciunea afară din redacţie, ce să-i fac? Poate i-ai făcut *tu* ceva, îi spun.

Nu, el nu făcuse nimic, nici măcar nu se dăduse la ea. Nu-i făcuse propuneri indecente, nimic, nimic. Nu apucase. Poate asta era problema, dar, din nou, nu era problema mea. Şi totuşi, încerc să-i dau o soluţie, pe care ştiu sigur că n-o va îmbrăţişa.

— Măreşte-i salariul. Poate rămîne...

— Mda, bine, lasă că văd eu. Cînd te întorci?

Mă uit la ceas. Niciodată???

Odată mi-am dat demisia dintr-un loc pentru că rămăsesem fără bani de ţigări. Mi se părea un motiv serios, plauzibil, palpabil, nu chiar o dramă, nu chiar un accident. Cum adică, muncesc şi n-am bani de ţigări? Ce fel de slujbă e asta? Adică, să ne înţelegem, dacă ajungi să lucrezi într-un loc, nici nu mai ştii cum ai ajuns acolo, şi după cîteva luni, adunate şase, toate la un loc, cu problemele cotidiene, deodată, pac! te loveşte revelaţia faptului că nu trebuie să mai stai acolo numai pentru că nu accepţi ca după o săptămînă de la salariu să nu mai ai bani de ţigări. Ori eşti prost plătit, ori nu ştii să-ţi gestionezi bugetul. A doua variantă căzuse fără drept de apel. Dar e nemaipomenit să răspunzi, atunci cînd te întreabă cineva, de ce ţi-ai dat demisia, de ce ai plecat, păi, de-aia, *că nu mai aveam bani de ţigări.* Ţi-ai semnat, de fapt, libertatea.

— Alo, tu ai auzit că mi-am internat mama în spital? Nu mai vin azi.

Adică ce, nu era logic? Bine că-l interesa de Didina, că pe ea oricum o interesa altceva, de exemplu să scape cît mai repede din văgăuna aia şi să-şi îngrijească iubitul, alt stres şi pentru ăla. Nici eu nu mai pot sta într-un loc unde nu există o minimă sensibilitate cu privire la necazul unui om, chiar dacă necazul l-am inventat acum pe

loc, ca să mai trag de timp. Adică pot accepta resursele financiare scăzute, pot trece cu vederea condiţiile de muncă precare, îmi pot educa nasul să perceapă şi mirosuri mai puţin fine, pot fi de acord cu mincinoasa „libertate de exprimare" afişată pe varul scorojit, dar nu fac faţă faptului că ăluia nu-i pasă de chinurile prin care trece mama.

— De fapt, nu mai vin deloc nici eu.

Telefon închis, oftat de uşurare, muzica dată la maxim. Caz închis.

Asta înseamnă cu adevărat să nu-ţi mai pese, să calci pe mortăciuni şi să mergi mai departe, să îngropi. Sînt expertă în asta. Să nu te dea peste cap deciziile pe care le iei în maşină, să nu mai dai nici tu şanse nimănui, cum nu i s-au dat Ancăi-Rona, cum nu i s-au dat lui Melanie, cum nu li s-au dat tuturor fetelor ce-au trecut pragul unui libidinos şi n-au vrut să-şi frece genunchii de podelele prăfuite, sub un birou vechi şi mîncat de carii, să retezi şansele oricui la înţelegere, pentru că are impresia că are drept de viaţă şi de moarte asupra timpului tău, asupra experienţelor tale, asupra gîndurilor, amintirilor, regretelor, bubelor şi naturii tale cele mai intime pe care ai avut diplomaţia s-o ascunzi. Ştiai tu de ce. Iată.

E timpul ca lucrurile să reintre în matca lor. In acea lume de 20 de ani. In lumea lui *lasă telefonu-n pace.*Nici tu Re nard nu mai eşti sub coasta mea stingă, nici tu n-ai reuşit să mă schimbi, o să vii probabil peste mine, din negura unor vremuri apuse, din întunericul amintirilor, cînd şi cînd, sau alături de mine, spectru de balcon, o să te întreb: „ce ne facem?", între timp îţi vor fi dat răspunsuri diferite alte femei, şi-atunci la ce bun să mai trag de clipe înainte şi înapoi? *Nimeni nu merită nimic.* Dar tocmai pentru că ştii asta, să te dăruiesc în continuare ca şi cum toată lumea din jurul tău ar merita, pînă la proba contrarie, cînd închizi toate cazurile în folderele uitării.

Şi cu asta începe să se aştearnă liniştea. O simt urcînd din genunchi spre inimă, căldură plăcută, pofta de a trăi, cîntecul tinereţii, de fiecare dată se întîmplă aşa cînd iei o hotărîre, cînd ştii unde duce ea, spre ce, pe cine ai de înfruntat. Tu. Pe tine să te înfrunţi, doar de tine să ţii cont. Acestea nu-s mori de vînt, nici cai verzi pe pereţi. Hai să ieşim cu toţii din laşitatea compromisurilor, nu e aşa mare şmecherie, un fel de *hakuna matata,* de *don't ivorry, be happy,* de *la vie en rose,* de *make Iove, not war,* deşertificaţi, deşertificaţi şi iar deşertificaţi. Un adevărat festin regal...

Aşa mi-a spus odată cineva, căruia îi intrasem în viaţă pe NeVe. Mă insinuasem ca un adevărat şarpe printre pietre. Trebuia să-1 fac să se îndrăgostească de mine ca să se înveţe minte să nu mai lase femei gravide şi pe urmă să nu-şi recunoască moştenitorii. Atunci apăruse la redacţie o tipă şi-mi prezentase cazul ei. Umbla de vreun an cu un individ de la trupele speciale şi-i promisese că o va lua de nevastă. Adică de ce n-ar fi luat-o în definitiv? Femeia era frumoasă, cinstită, îi spusese clar de la început că nu vrea să-şi piardă timpul cu el dacă nu are gînduri serioase cu ea (speciale, cum ar veni), erau de acceaşi religie, musulmană, că nici el nu voia să-şi piardă timpul cu femei de alt soi, din altă *rasă,* avea totuşi o vîrstă, numai bun de însurat. Şi pe urmă, după ce o lăsase însărcinată, se răzgîndise.

— Tu sau el? am întrebat mâzgălind ceva în agenda mea.

— El a vrut să facem sex în trei, iar eu am refuzat. Nu sînt o femeie modernă, nu vreau să aflu dacă-mi plac lucrurile astea sau nu, mi-a spus cu sinceritate.

Şi

— ?Şi am avut o ceartă, el a zis că vrea să facă multe lucruri cu soţia lui, dacă-i voi fi, iar eu am zis că nici chiar aşa, el a zis că nu-i pot îndeplini fanteziile şi că, în acest caz, poate că ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Ce idiot! mi-a scăpat mie. Iubea sexul în trei mai mult decît un om? Trebuie neapărat să cunosc un astfel de bărbat. Şi copilul? am întrebat.

— Mi-a zis că mă ajută cu avortul, şi-a izbucnit în lacrimi în biroul meu, de faţă cu toţi ceilalţi colegi, care nu ştiau despre ce este vorba, dar s-au uitat miraţi cu toţii la mine.

Am simţit în propriile măruntaie lovitura durerii ei morale. Simptomele bolii Dolores erau din ce în ce mai năpraznice. Apăreau cînd mă aşteptam mai puţin şi mi se instalau în oase şi capilare. Invizibile simptome dar atît de personale. De ce era pînă la urmă treaba mea să scriu despre unul care voia sex în trei şi nu un copil? La ce-mi folosea asta? Cu ce mă împlinea? Subiectul era chiar ridicol, alt rahat din care să faci bici şi biciul să trosnească.

Numai că şeful meu de-atunci, un bărbat de două ori mai în vîrstă decît mine, a zis:

— Vezi că nu faptul că femeia asta n-o să aibă cu cin'să se mărite e important aici, ci că ăla face parte din trupele speciale. Adică tu trebuie să urmăreşti acest aspect.

Ori mie mi se părea inadmisibil că ăla nu-i ceruse sex în trei înainte s-o lase gravidă, nu că ştia să împartă pumni în stînga şi-n dreapta cînd îi cereau superiorii. Oricum ar fi fost, aveam un caz. Un nou subiect. Şi, pentru că eram singura din redacţie de religie musulmană, că ăştia, minorităţile, ţin la acest aspect, se îmbîrligă în funcţie de asta, am fost la sediul *specialilor* să iau un interviu unui semen de-al meu. Chipurile mă interesau viaţa grea, antrenamentele şi hobby-urile şi, hai poate reuşeam să-l fac pe

Bulent, aşa-1 chema pe Special, să-mi povestească una alta şi despre misiunile lui. Speciale şi acestea.

Special a fost interviul pe care i l-am publicat la mişto spre lauda lui de sine şi cu acordul redactorului-şef. (Trebuia să-1 agăţăm cu ceva!). Specială poza din ziar pe care i-am făcut-o, pu- nîndu-1 într-o poziţie specială de om moral cu privirea adîncă, scrutînd cu barba înfiptă în puşcociul lui nedreptăţile sociale, în slujba cărora se pusese. Speciale au fost şi mulţumirile lui. Speciale apoi şi telefoanele. Speciale şi cele cîte- va întîlniri pînă la articolul real. Speciale au început să curgă promisiunile lui. Special le-am crezut şi eu. Special i-am spus că nu vreau să-mi pierd timpul dacă nu are gînduri serioase. Mi-a arătat casa lui specială, dar eu am fugit repede la un alt caz pentru că deja devenisem reporter special. Speciale au fost vrăjelile lui, tot atît de speciale ca şi vrăjelile mele. Rîdeam special. Vorbeam special. Eram deştepţi în mod special. Ne plimbam pe falezele mării într-un aşa fel special. Pe urmă am început să ne sărutăm special. Pînă la urmă am făcut de vreo două ori sex special, pentru că eu nu aveam pe nimeni special în viaţă, şi bărbatul nu era chiar aşa de lepădat. Arăta totuşi într-un fel special.

— Poate te măriţi cu ăsta, rîdea şeful meu de mine.

In tot acest timp burta celeilalte creştea şi ea într-un mod special spre vertiginos. Special nu i-am spus că am făcut sex cu prostu' ei. Timpul carevasăzică trecea special, iar Bulent nu făcea nimic special în nici o privinţă. De oriunde ai fi privit această poveste, trebuie să recunosc încă şi azi, a fost cu adevărat o poveste specială.

Nici nu se despărţea de mine, ba chiar nu exista întîlnire în care să nu-mi spună: „draga mea, conversaţia cu tine a fost un adevărat festin regal", ceea ce, nu ştiu cum să spun, mă făcea să mă simt într-un mod cu

totul şi cu totul special, dar nici nu se căsătorea cu gravida. Pînă cînd a venit vorba de verighete. Ăsta devenise serios în mod special să mă facă să mă simt acum aiurea? Aşa că am luat decizia să pun capăt acestei perioade speciale din viaţa mea şi-am năvălit într-o seară în biroul redactorului-şef.

— Io-mi bag picioarele, fac articolul şi cu asta basta. Am o poveste întreagă, mi-a ieşit pe nas atîta special şi vreau să o termin pentru totdeauna şi cu festinurile regale de care mi s-a acrit.

— Dă-i drumul! a zis redactorul-şef, după ce s-a gîndit un pic şi-a bătut darabana cu degetele în biroul său de culoarea mahonului.

Astfel, am dispărut din viaţa lui Bulent. Fără vreo explicaţie specială, iar articolul despre el a fost atît de special încît a fost dat afară de la slujbă. De fapt, i s-a pus sula în coastă. Ori o ia de nevastă pe gravida ajunsă deja în luna a şaptea, ori părăseşte trupele speciale. Bulent nu s-a lăsat, a preferat sexul în trei.

Oricum, vă daţi seama, că după ce-1 făcusem de panaramă în faţa colegilor, cu poza lui specială pe prima pagină şi femeia gravidă şi tristă undeva lîngă coloncifru, cu titlul: „Special te-am cerut de nevastă", nu prea mai avea sens să rămînă în trupele speciale ca subiect special de glumă între ceilalţi. Fireşte, Bulent mă urăşte de-atunci într-un mod special.

Cui îi place oare să fie păcălit, fie şi într-un mod atît de special?

„Termină, nu ne mai stresa", mi-au sărit în cap cele trei prietene ale mele (Migratorius, Melanie şi Girueta) cînd le-am povestit într-o noapte această tărăşenie, iar eu am rîs amintindu-mi punct cu punct scenariul pe care Bulent îl aplica tuturor femeilor speciale din viaţa lui.

— Ce nebunie! a izbucnit Migratorius.

— îţi dai seama ce nervi i-ai făcut ăluia că n-ai rămas gravidă? a zis Girueta.

— Special n-ai făcut-o, nesimţite! a ris şi Melanie.

Aşa că a rămas bătută în cuie între noi, de dulce
şi suavă despărţire, expresia cu efect ditirambic: „draga mea, întîlnirea cu tine a fost un adevărat festin regal". Hai să ne pupăm în vînt... Sigur însă că nici unul dintre interviurile, cazurile, întîm- plările speciale din trecut nu le vor întrece în lejeritate, sinceritate şi amuzament ca cele simple pe care le am cu Migratorius, Melanie şi Girueta.

Pun din nou mîna pe telefon şi le sun. Am cu ele aceeaşi conversaţie.

— Mi-am dat demisia de la Scarabeu! Hai să ne vedem după ce termini slujba.

— In sfîrşit! răsuflă uşurată Melanie.

— Băi, m-ai spart cu proştii tăi... zice Migratorius.

— Ai altă ofertă? mă întreabă Girueta.

Răspund în ordine: aşa ziceam şi eu, fiecare cu
prostii lui, n-am.

îmi spun: în ce fel am plecat şi cum mă întorc. Scorbura aia e vitală pentru mine. Chiar că. Parcă trăiesc două vieţi, jonglez cu două lumi, cea reală şi cea închipuită. Şi cînd mi-e de tot greu, fug repede în cea închipuită ca să mi-o fac posibilă pe cea reală.

Nu-mi vine să cred c-am scăpat de holul cel lung, de holul cel negru, de holul cel lat, de pereţii fără culoare, acoperiţi de afişe şi slogane în care nu mai credea demult nimeni, de uşile capitonate care se deschid şi primesc în birouri urîte fete naive, fete ambiţioase, fete care au visat cariere frumoase, fete ce vor să fie apreciate pentru munca lor, fete care rămîn pentru cîteva zile pîna la prima propunere indecentă, *hai să ne organizăm la munte, hai să racolăm nişte*

şahişti la mare, ehe, atîtea motive împachetate în minciuni, fete care pleacă apoi din birou cu privirea în pămînt, minţind că au alte oferte mai bune, fete care păstrează aparenţele de teamă sau de ruşine, altele care vin şi tot aşa, imposibil de oprit acest carnagiu al viselor.

Şi totuşi e foarte, foarte greu să schimbi ceva, trebuie tu însăţi să fii stîncă tare, să fii neschimbată în forul tău interior ca să poţi privi detaşată tot ce se întîmplă în neregulă în jurul tău, sau să ai o scorbură într-o pădure unde să le laşi pe toate, ca pe gunoaie, ca pe mizerii, o scorbură magică primită în dar de la un prieten. Cum poţi să faci asta cînd suferi de *Dolores*? Cum poţi?? Trebuie să fii absolut tîmpită să crezi că vei răzbi fără *blow-joburi.* Tîmpită tîmpită tîmpită. Cu toate astea încă mai credeam în dragoste. De cinci ori tîmpită! Cînd vezi cum se tîrăsc scindate total de moralitate versus acţiune aceste fete şi tu în biroul alăturat să ştii ce se petrece şi să nu poţi face nimic, decît să-ţi bagi curul în nişte pantaloni largi şi să te înfurii la mişto ca să nu se atingă nimeni de tine şi speri ca măcar uneia, doar uneia dintre ele, să-i răsune palma peste un obraz gros. Atunci poţi visa din nou.

Şi ăsta să fie semn de maturitate? Să fii detaşat de problemele altora? Mai ales de ale celor dragi, atît de dragi? Ce dracu s-a întîmplat cu mine în tot acest timp? Acum mi-e greu să le mai aud vocea în telefon. Răcnetele lor sînt ca nişte răni deschise, degeaba supurez eu acum din cuvinte. Ii văd uneori, aproape nişte umbre pe stradă, căutînd, căutînd, căutînd, cu mîinile în buzunare, cu capul tras spre umeri, primind vîntul în faţă.... Şi toată asprimea vieţii...

Ei bine, nu mai vreau să văd asta. Dacă nu mă pot implica, la ce bun? Fiecare să-şi vadă de problemele lui. Cînd te prind nopţile din urmă, oraşul cade altfel peste fiecare

dintre noi, dacă eu nu pot salva un prieten din crizele şi temerile lui, străinii nu mă mai interesează. Ei aparţin oraşului, ei au propriile lor nopţi. Propriile bătăi de inimă de suportat, propriile cruci de purtat.

Degeaba mă întreabă unii: pe unde-mi umbli, fato? Răspunsul e de fiecare dată oferit de ei. Oricare ar fi adevărul tău, ei tot pe-al lor îl vor. Nu contează că nu mai eşti acolo unde trebuie, dacă au reuşit să-ţi demonstreze că au dreptate, că suspiciunile lor s-au împlinit, sînt fericiţi.

Un adevărat festin regal.

*****

De ce mă simţeam vinovată dacă nu făcusem nimic rău? Aşa se simt şi criminalii care au motivaţii puternice să ucidă? Sau femeile tinere care acceptă compromisuri la locul de muncă? Recunosc că sînt obsedată de acest ultim aspect al problemei. Nu cred că mă deranjează micile escapade între şefi şi secretare, cît faptul că alea sînt absolut idioate şi pe urmă încep să-şi dea aere de primadone, au salarii mai mari şi camere mai frumoase în delegaţii. Poate mă înşel, poate nu e chiar atît de simplu să cînţi la orice microfon. E aiurea să nu fii apreciat corect, fază la care vin din nou şi spun: sexul înseamnă forţă. înseamnă putere! Ar trebui ca, în loc de afişe mincinoase, să se pună peste tot următorul slogan: „Sexul fie cu voi!", barem să ştim o treabă cu toţii.

Uite despre lucrurile astea aş vrea să rîd cu Mihai ca să detensionez atmosfera şi pe urmă să-i spun: „Băi, de fapt am dormit într-o scorbură. Fă şi mie un masaj". Parcă el nu ştie că înainte să mă cunoască eu făceam alpinism prin munţii patriei şi că am descoperit cu Renard văgăuni, scorburi şi peşteri ce-ar face orice speolog să crape de invidie. L-aş lua de mînă şi i-aş arăta locul meu secret. „Uite, ăsta e locul meu secret", aş face-o, că nu e mare lucru, dar vreau să

nu mă mai suspecteze, să aibă pur şi simplu încredere în mine.
Nu pot să-i spun nici de ce sînt atît de înnegurată cînd ajung acasă şi nu am chef de vorbă vreo oră, pînă-mi revin, pînă redevin eu însămi, pînă mă refac în mijlocul obiectelor familiare, pînă uit că în ziua respectivă a mai decăzut o fată chiar sub ochii mei, că a ales compromisul în locul unui şut în boaşe. Şi mă loveşte bănuiala că poate Didina nu e cardiacă, la naiba, îşi alesese un astfel de pretext ca să reziste, aşa cum eu mă îmbrăcam în cei mai oribili pantaloni ai mei şi veneam cu părul în ochi la muncă. îmi vine s-o sun şi s-o întreb. Ori dacă e aşa, iată că toate percepţiile mele iniţiale despre ea îşi schimbă brusc valenţele. Nervozitatea ei avea alte cauze, alte surse, aceleaşi ca şi ale mele, cu deosebirea că eu nu mi-aş fi îndreptat ironiile asupra unui nevinovat precum era Studentul la Jurnalism, care nu avea nici o vină că făcea parte din tagma cealaltă, masculină adică, şi nici nu mi-aş fi fluturat diplomele în faţa cuiva, mai ales dacă aş fi varză cu ciuperci la gramatică şi stilistitică. Mă rog...

La lucrurile astea mă gîndeam în timp ce-1 aşteptam pe Mihai într-o cafenea de prin pasajul Villacrose.

— De ce-ai ales Café Orient? i-am auzit vocea tulburător de aproape de mine. Ai anulat toată viaţa faptul că ai rădăcini orientale şi acum începi să te apropii uşor-uşor de străbunii tăi nomazi, de cafenele, ceaiuri negre şi alte minuni? Ce-ar zice ei despre faptul că-ţi baţi joc de cineva care te iubeşte?

Mă iubea. Dar cine nu mă iubea pe mine? Dacă era aşa, atunci de ce îmi venea să mă ridic şi să plec şi să nu mai am nici o discuţie? La ce ne mai folosea?

începea cum nu se poate mai rău, iar eu mă simţeam din nou vinovată, pe lingă faptul că aveam, din senin, simptomele unei trădătoare, şi încă una veridică, acum trebuia să anulez şi partea aceea luminoasă, cea mai luminoasă, cea mai renegată, din cîte mă reprezintă. Am tăcut. Nu ştiam cum să încep.

— Tu nici măcar nu-ţi ştii limba cum trebuie. Nu mai ţii minte cînd te-ai dus la primul tău job din Bucureşti, ca translator de turcă, şi după trei săptămîni directorul a angajat o româncă în locul tău că nu făceai faţă?

Pînă aici! Pricep imediat de unde a pornit greaţa mea faţă de onanişti şi libidinoşi. In aşa hal era de profundă că în momentul în care mă atingea un bărbat necunoscut tresăream puternic, gata să-i înfig ghearele în beregată. Morţii mă-sii...

Hazel proaspăt apărută în capitală, cu atitudinea aia de tînăr naiv, dar foarte arogant, că atît timp cît are două mîini, două picioare, un cap pe umeri şi ceva tenacitate, pînă la urmă va răzbi. Nu există cale de mijloc. Dar pînă să-şi facă intrarea pe marile uşi ale presei române, mai are multe de văzut, aflat etc etc. Pile *ioc.* Relaţii *ioc.*

Aşa că încearcă să se angajeze ca translator-limba turcă, o limbă pe care o stăpîneşte la perfecţie, a crescut în limba asta, a dansat pe limba asta, a mîncat pe limba asta, va pieri pe limba asta, a văzut lumea prin ochii ăştia, ochi orientali, cică, bărbaţii pe care i-a întîlnit au zis de fiecare dată, *aaa, ce mişto, înseamnă că ştii să dai din buric.* La atît se reducea cultura lor orientală, la datul din buric, chestie la care oricum ar fi în- trecut-o pe Hazel orice manelistă din Ferentari, din Rahova şi de la postul de televiziune Etno. Şi ce mai ştiau ei despre asta? Mai ştiau că Mahomed profetul a avut patru neveste, sau zece. Ce tareeeee! Hahahaha... Şi că baclavalele sînt bune-rău, şube- rucurile la fel, ayranurile la fel,

halvaua tot aşa, musacaua a cui o fi? Cumva a grecilor? Dar sarmaua? Dar narghileaua? Mai ştiau că turcii se spală la cur cu mîna, că Baia+zid = Baiazid, că
Ştefan cel Mare i-a bătut pe turci la Rovine de le-a sunat apa-n cap, că lui Sinan-paşa i s-a rupt în cur cămaşa, că *loserii* ăştia nu beau decît ceaiuri negre din căni cît un degetar, că n-au voie să mă- nînce porc, că nu folosesc tacîmuri la masă, că stau într-un anume fel, cu picioarele încrucişate, de cîte ori prind ocazia, că băieţilor li se taie de mici puţa şi că umblă apoi cu puia belită, de-aici zeci de discuţii despre cum e mai bine, aşa sau aşa, că morţii lor sînt duşi la groapă, unul cîte unul, într-un singur coşciug, fiecare după cum moare etc. etc.

Nu ştiau însă că femeile lor erau cele mai credincioase din lume, că-şi venerau bărbatul, că erau în stare să-1 urmeze supuse pînă la capătul pămîn- tului, dar că erau mai aprige decît o panteră atunci cînd familia sau copiii le erau ameninţaţi, că îşi respectau aşternuturile şi-ar fi fost în stare să sfîşie pe oricine s-ar fi strecurat accidental printre ele, fără voia lor, că ştiau să aştepte, că ştiau să asculte, că ştiau să sufere cu privirea mută, cu barba înţepenită, cu fălcile strînse, că mai degrabă şi-ar tăia limba decît să-şi bîrfească soţul, că ar fi preferat să moară decît să se prostitueze, sau să se culce cu un bărbat pe care nu-1 plac... Şi astea erau doar cîteva dintre lucrurile pe care nu le ştiau. Iar eu, care oricum nu ştiu nici propria-mi limbă natală, n-o să am pretenţia să te învăţ rugăciunea din urmă şi nici să-mi îndrept privirea spre Mecca să-ţi arăt ce varză colosală e în toată ştiinţa ta despre Orient.

Dar o să-ţi povestesc de fapt cum a fost.

O după-amiază de vineri. Destul de caniculară. Hazel, conştientă că trebuie să-şi ia o slujbă provizorie pînă ajunge unde

visează. CV consistent, portofoliu îngrijit, că n-a frecat duda degeaba pînă la 26 de ani, adică chiar n-a vrut să facă umbră pămîntului ca alţii, de-aici poate atitudinea ei jegoasă faţă de unii bărbaţi, mai ales a celor care foloseau drept replică de seducţie: „vai, dar nu semeni deloc, dar deloc, a turcoaică". Şi cu cine trebuia să semene, ca să arate şi ea acolo, a turcoaică? Cu un monstru? Mă rog, poate ar fi fost mai simplu, n-ar fi trecut prin atîtea situaţii aberante de genul:

a) întrebare: „Care este obiectivul tău?" (un anume domn T., de la o firmă de transporturi, însurat, 1 progenitură, pe bune că i-a arătat-o pe telefonul mobil, 2 amante, a se citi contabila firmei şi directoarea de transporturi, că n-avea timp de sedus femei, şi alte CV-uri în *stand by,* printre care şi al lui Hazel); răspuns în gînd: „să salvez lumea de carii?"; răspuns cu voce tare: „să cîştig bani". Că doar nu era să-i spună că vrea să muşte din Pulitzer.

b) întrebare: „Ai prieten?" (acelaşi domn T., de la aceeaşi firmă de transporturi, cu aceleaşi caracteristici enumerate mai sus). Răspuns în gînd: „ce-1 interesează pe-ăsta grija aşa din prima de prietenul meu?"; răspuns cu voce tare: „am!". Că doar nu era să-şi renege iubitul inventat pe loc.

Directorul arăta oribil, genul de şmecher negricios, cu burta tare şi uscată, cu ţepe mari la activ, cu tunuri financiare şi falimenări ale altor firme credule, dar care şi-ar fi ros mai degrabă jegul de sub unghii decît să facă un gest de generozitate faţă de semenii lui, care şi-ar fi scobit ultimul rest de mîncare dintre dinţi şi şi l-ar fi înghiţit gogîlţ, decît să-1 scuipe, că-i păcat, care mai degrabă şi-ar fi pus într-un borcan toate căcămîţele adunate vreme de un an în nasu-i coroiat decît să le lase moştenire unei furnici rupte de foame, şi care, de asemenea, ar fi dat lejer sute de euro într-o

noapte ca să se simtă bine preţioasa lui sculă însurată, nu şi femeia care ar fi făcut greşeala să-i creadă minciunile. Genul mieros care te vindea la primul colţ pentru un fleac şi pe urmă te bătea pe umăr că-i pare rău.

c) rugămintea lui T.: „Te rog frumos, ridică-te şi fă cîţiva paşi prin faţa biroului meu". Aşa procedau stăpînii de sclavi negri înainte de a-i cumpăra. Hazel se ridică şi zice: „Să ştiţi că am un molar lipsă, dar la primul salariu îl repar, promit".

A rîs. îţi dai seama? Hazel ştia turcă, avea mers de felină şi simţul umorului. Altceva? Un dans din buric, o clătită? O baclava peste ochi? Şi totuşi îşi calculează pe moment şansele, oportunităţile, ieşirile de incendiu şi ferestrele fără zăbrele şi se decide. Trebuie s-o lăbărească pe-aici pînă cînd îşi găseşte ceva serios în altă parte. Pînă la urmă fusese trimisă, testată, analizată şi recrutată de o firmă serioasă care făcea un fel tranzacţii între şefi şi angajaţi, păi, ce? Depune o plîngere şi se cară, a fumat destui bădărani de-ăştia, cu firme fantomă, dar cu experienţă în hărţuiri, a speriat ea un întreg oraş cu articolele sale despre cazuri de tot felul, doar n-o să-i tremure genunchii în faţa domnului T., chiar dacă lui îi tremura privirea în decolteul ei şi tot încerca să-i ia măsura sutienului.

Numai că trebuie să se mişte destul de repede cu găsitul altei slujbe şi să aibă grijă între timp cum îl refuză pe individ. Sincer, îl durea şi pe ăla drept în paişpe de firma lui şi de traducerile lui Hazel, încă o proastă în plus pe răboj, alta pe listă, următoarea la cotitură, putea ea să fie bine mersi tută şi să nu ştie o boabă turceşte, dacă se înfigea cu colţii şi cu molaru' lipsă să-i molfăie jucăreaua din pantaloni, zău dacă domnul T. ar fi avut ceva împotrivă.

Aşa că după două refuzuri şi un „băi, tu înţelegi că am un iubit" a fost dată afară pe motiv că... nu ştie turca. Şi asta îi reproşa acum Mihai, actualul ei iubit, care n-ar fi crezut nici sub ameninţarea unui iatagan că îşi luase lumea în cap noaptea trecută ca să doarmă într-o scorbură, dar era în stare să creadă un curvar ce folosea femeile ca pe nişte sclave sexuale, care nu ştia cu ce se mănîncă bunul simţ, darmite să-şi dea seama de compc tenţele lingvistice ale lui Hazel în limba turcă.

Hai că ne lungim prea mult cu povestea şi nu e cazul. Cred c-ai prins demult ideea. Numai dacă eşti rău intenţionat şi lovit crunt în orgoliu vei reacţiona naşpa, însă dacă TU n-ai trecut prin astfel de întîmplări asta nu înseamnă că ele nu există. Oricum, dacă le-ai păţit, nu te duce repede să-i povesteşti trecutul tău celui cu care-ţi uneşti regiunea pelviană, fiindcă vine un moment într-o ceartă în care-ţi va spune că tu ai fost de vină, curva dracu, tu, tu şi iar tu. Căţeaua pînă nu ridică coada, găina pînă nu se împiedică şi violul pînă la prezervativ. Sper că am fost clară acum. Iar dacă nu, nu-i nici o pagubă, mă rog pentru tine să nu treci prin miile de întrebări care aleargă prin capul tău în ziua cînd un şef îţi spune: „iubito, hai să ne aruncăm într-o aventură", sau „hai să ne organizăm", sau „hai să recrutăm seminţe de dovleac", căci atunci vei fi nevoită să-ţi răspunzi la: cu ce-am greşit? Spun sau nu acasă? Dacă-i dau o palmă şi mă ia la bătaie? Dacă mă discreditează mai apoi? La cine să apelez? Cu cine să vorbesc? Dacă ăştia sînt cu toţii în cîrdăşie? De ce au plecat vacile alea două după plăcinte şi m-au lăsat singură cu boul ăsta? De ce mă atinge? M-am îmbrăcat prea provocator? Am zis eu ceva aiurea? Par disponibilă? Sînt chiar aşa femeie fatală? Am... ? De ce...? Cum...? Dar dacă....? Cu cine...? Ce naiba...?

Făi, trezeşte-te! Nu-ţi mai pune atîtea întrebări, ci dispari dracu mai repede din raza asta de acţiune unde încep şi se sfîrşesc compromisurile...

— Trezeşte-te, bă, la realitate! mă ridic în picioare.

Deci acesta e sfîrşitul? Atunci să asculte şi Mihai ăsta ce-am de zis, măcar să afle că mi-a fost şi mie mai greu să-i suport suspiciunile decît să-1 iubesc.

— Nu vezi cit eşti de prost, că-ţi trîntesc acum vreo două fraze în turcă de n-ai să ştii niciodată dacă te-am blestemat sau dacă m-am rugat pentru sufletul tău amărît. Nu mai poţi tu că aş fi putut să te înşel cu x sau cu y, problema ta este care e diferenţa între x, y şi tine, nu-ţi pasă nici cit un picior de broască de ce aş fi putut s-o" fac, dacă nu cumva mi-ai dat TU motive, dacă nu cumva voiam să mă fut şi-atît, mai ales fără să-mi dai motive, să mă fut pur şi simplu, fără să mai fiu nevoită să văd mutra unuia care imediat după un orgasm, al lui, să ne înţelegem, crede că m-a supus, că m-a avut, că-s a lui, nu voi fi a nimănui niciodată mai mult decît voi fi a mea şi a dorinţelor mele, a intimităţilor mele, a voinţei, caracterului şi a personalităţii mele, n-o să mă supună nici un om, nevoie sau lucru, decît dacă aşa am eu chef, decît dacă aşa mi-e mie drag, decît dacă mi-e poftă, dacă mi-e sete, dacă mi-e foame, dacă mi-e bine, dacă mi-e vrere şi dacă mi-e cald, dacă mi-e dor, dacă iubesc, decît dacă aşa am visat, aşa am dorit, cine dracu eşti tu de-mi arunci rahaturi de-astea în faţă, un alt nimeni de-ai ajuns să-mi vorbeşti în halul ăsta, şi ce? Voiai să i-o sug lu' domnu' T., ca să-ţi demonstrez ţie peste arc de timp ce tare sînt în limba turcă, sau poate voiai să iau o decizie corectă de ce am de făcut mai departe cu viaţa mea, după un sex cu tine, după acelaşi duş de după, după somnul călduţ în braţele tale pline de

suspiciune că mîine sau poimîine sau peste o săptămînă aş sări într-un cearşaf de hotel ca să te rănesc pe tine, cînd un alt domn T. băloşeşte in viaţa mea, în viaţa altora şi eu văd zilnic asta, cînd eu trebuie să tac şi să înghit, să tremur după uşă de teamă să nu-mi vină rîndul, mi-e scîrbă mai mult să refuz decît să găsesc pretexte, mi-e jenă mai mult să-ţi explic asta decît să nu simţi, să nu vezi, să nu ştii să întrebi, să nu-ţi pese de cauzele nervozităţii mele, seara, cînd ajung în garsoniera aia fără balcon, şi în loc să tai frunze la cîini, sau morcovi pentru ciorbă, eu trebuie să mă ascund de tine în baie ca să plîng pentru că nu ştiu ce să fac, dacă să mă duc la slujbă mîine sau să renunţ la visele mele în care am investit atîta energie, atîta timp, să plîng în timp ce tu urmăreşti vreun meci de fotbal şi să n-ai nici cea mai vagă idee prin ce dramă trec, prin ce vîrtej emoţional, şi cît curaj îmi fac dimineaţa să-mi smulg din mine voinţe, dorinţe şi vreri, să găsesc motivaţii ca să merg într-un loc oribil, oribil, în care oamenii sînt trataţi ca nişte vite, femeile ca ultime scursuri, femei tinere, femei graţioase, femei pe care unii le iubesc şi le respectă ca pe nişte regine, iar tu mă întrebi şi te miri în fiecare dimineaţă că de ce mă îmbrac iar cu pantalonii ăştia urîţi, că de ce nu mă mai machiez ca înainte, că parcă mă urîţesc special, cînd de fapt eu vreau să mă protejez de mîngîieri străine, de vorbe nelalocul lor, de bărbaţi care ar spune şi unei ghene de gunoi: *doamne, ce frumoasă eşti cînd mi-o beleşti,* şi tu eşti doar fericit că a cîştigat meciul echipa ta favorită, şi ai vrea şi-o femeie precum crainicele de ştiri lîngă tine, de parcă ştii tu cum au ajuns alea pe sticlă, şi cui au de gînd s-o mai sugă în continuare, pe cine au pus ochii, ca să nu zic gura, pentru a ajunge dintr-una într-alta în vîrful piramidei, iar faptul că tu nu ştii prin ce trec, ASTA pentru mine spune mai multe decît dacă te-aş înşela de sute de ori într-un an şi n-ai şti dacă am

făcut-o sau am fost să cumpăr pizza. Chiar atît de prost eşti încît să crezi că nu mă duce mintea să-mi creez un alibi, după ce ţi-am povestit atîtea despre detectivii ăia particulari pentru care scriam cele mai tari subiecte de filat, de creat alibiuri, de prins trădători de iubite sau neveste, cerşetori sub acoperire, tîlhari galanţi şi alte scursuri????? Doar atît ştii TU despre mine? Doar atît ai văzut? Doar atît ai simţit? Păi atunci eşti liber de mine, şi dacă suferinţa ta durează cît să-ţi lingi orgoliul afectat, dacă iubirea constă în doar „cu cine ai fost" şi nu în „n-am ştiut s-o fac să rămînâ" atunci habar n-ai de nimic despre mine, nimic despre tine, nimic despre noi şi totul, totul, totul e o cumplită, deşartă, pierdere de vreme, aşa că hai să încheiem civilizat, fără alte crize, fără spasme sau spume, sau insulte, sau înjurături şi să rămînem prieteni invizibili unul altuia, pînă cînd moartea ne va spăla de rele şi ne va uita şi ea.

Mi se uscase pur şi simplu gura. Am dat peste cap un gît din berea pe care Mihai şi-o cumpărase şi-am dat să plec. îmi părea rău de tot ce fusesem nevoită să spun. M-am întors doar ca să închei:

— Cînd ai chef de o discuţie reală, matură, fără jocuri de leapşa, ştii unde să mă găseşti şi ce ai de făcut.

Perfect! Ziua putea să se încheie cu brio. îmi dădusem demisia prin telefon, mă despărţisem de Mihai, ce mai urma?

Telefonul.

Cici Balerina iar se plictisea. Asta era una dintre multele măritate cu probleme închipuite în căsnicie, una dintre acele doamne care credeau că dacă nu ţi-ai construit încă o pseudo-familie, poţi fi oricînd la cheremul lor, mai ales în serile de sîmbătă cînd soţul, chipurile, era plecat în delegaţie, iar ele aveau chef de ieşit la vînătoare de amanţi.

Nu i-am răspuns. în altă parte a oraşului, mă aşteptau prietenele mele.. Trebuia să mă văicăresc si eu în braţele cuiva. în continuare mă durea spatele şi mă mai luase şi o migrenă din senin.

Asta era lumea la 30 de ani.Noaptea burlacelor

Ia-ţi mireasă ziua bună/ de la tată, de la mumă/ de la fraţi de la surori/ de la grădina cu flori **Cîntec de voie bună**

Nume de cod Cici Balerina. Portret fizic citadin: 27 ani, înaltă, roşcată. Determinată. Plictisitoare.

Cici Balerina era nevastă. O nevastă citadină, care se distingea de celelalte prin faptul că avea o slujbă bine plătită şi alta mai prost plătită, dar asta, a doua slujbă, îi oferea alte satisfacţii, îi avea la degetul mic pe ţăranii României, le lua interviuri pe mail şi toţi îi spuneau sărumîna. Cici Balerina era orientată spre cariera ei profesională, nu contează de ce era atît de disperată să demonstreze că-şi poate cîştiga singură existenţa, dar ambiţia asta trebuie apreciată la orice femeie, mai ales dacă e doamnă. Fiindcă o doamnă are bărbat căruia îi poate ţine socoteala orelor pe care nu le petrec împreună, că dacă, doamne fereşte, se apucă vreo Hazel sau Melanie să-i fie prin preajmă şi se îndrăgosteşte ăla de vreuna şi visează la un sex în trei?

— Uite, mi se plîngea Cici mereu, bărbatul meu nu mă apreciază deloc. Eu muncesc, nu ca alte femei, două slujbe am, una peste alta, plus că am grijă de el, fiindcă nu ştie niciodată unde-şi lasă şosetele, şi dacă n-aş fi eu nici telefonul mobil nu şi l-ar

lua de-acasă, nu mai vorbesc de cheile maşinii pe care şi le uită pe unde apucă.

— Nu mai munci, îi ziceam, gîndindu-mă la sărmanii ei colegi de slujbe care trebuiau să suporte zilnic aşa ceva. Şi mai rămăseseră doar 50 de reţete de mîncăruri de aflat dintre cele 1001 pe care le ştia numai şi numai ea. Se pregătise intens să devină nevastă.

Fugeam de ea mîncînd pămîntul şi zău de se prindea, că doar nu era să-i spun în faţă toate astea, cînd mi-era mult mai simplu s-o fentez. Cîndva, pe vremea cînd era mai tinerică, adică pe la vreo 12 ani aşa, cînd visele de amor, la unele fetişcane, se nasc în şuvoaie odată cu prima men- stră, şi se visa mireasă, fără să ştie precis a cui mireasă va fi, că nu asta avea importanţă, pentru Cici Balerina avea importanţă doar albul rochiei, nu şi cel cu care îşi va împărţi restul vieţii. Cu toate acestea, fără să aibă pe-atunci noţiunea fidelităţii, visa totuşi un bărbat fidel, dumnezeul vanităţilor ei şi, dacă se poate, cam bine poziţionat în conturile bancare.

Trebuia să-i împlinească toate visele. Trebuia să-i facă numai copii frumoşi şi aschilopaţi ca ea, şi deştepţi, ca nu ştiu cine naiba, că nu era vorba că Cici ar fi dat în gropi de proastă, totuşi două slujbe? Era CEVA, în condiţiile în care unele abia reuşeau să facă rost de una şi să se mai şi ţină ca lumea de ea. Nici inteligenţa n-o prea dădea afară din casă. Desigur, citise două rafturi considerabile de cărţi, de la Madam Bovary (preferata!) la Anna Karenina (preferata preferatei!), de la francezi la ruşi, de la ruşi înapoi la francezi, ah, sărmana, cît chin, ce de pagini, iar soţul ei trebuie să fi fost un mare idiot că nu aprecia jocul imaginaţiei care o lua razna pe oasele feţei ei. Cici se subţia tot mai mult de nefericire. Dar nu toţi trebuie să aibă vieţi frumoase, nu-i aşa? Ce mai trebuia? Aaa, aha...

mai trebuia să-i aducă tot salariul în casă şi să renunţe la absolut tot pentru ea, inclusiv la maşină. Lasă că lui îi ajungea aia de serviciu. De unde ştiu toate astea? Ea singură mi le-a spus, ea cu buzele ei mi-a şoptit drama. DRAMA.

O, da! Drama... că nu mai poţi să ieşi într-un club sau într-o amărîtă de pizzerie fără să ai parte de drame de-astea. Cum te prinde la înghesuială o ţipă măritată cum îţi spune de căsnicia ei, ba că nu-s unse rotiţele, ba că scîrţîie piuliţele, ba că AL EI (adică dintr-o dată bărbatul acela nu mai are nume, e AL EI ca şi bucata asta zemoasă de pizza, care e A MEA, pentru că EU am comandat-o, EU am plătit-o, MIE mi-a fost foame) a devenit un nesimţit şi nu mai face gesturi romantice decît de 8 martie şi-atunci numai dacă îi bate obrazul.

Cici l-ar fi iubit pe soţul ei numai pentru simplul fapt că el o iubea. Iar asta presupunea din partea ei o mare grijă pentru telefonul lui, controale de sms-uri *et company,* grijă faţă de cheile maşinii de serviciu, grijă pentru salariul lui, să nu şi-l cheltuie pe cine ştie ce paraşute sau nesimţite de fufe care-i apăreau în cale, că jar mîncau, nu altceva. O grijă în plus. Atîtea griji...

Da, desigur, şi din cînd în cînd o salată mofturoasă, seara nu se mănîncă, fiindcă se îngraşă ea. Nevasta citadină ţine la silueta ei, mai ales atunci cînd e pofticioasă ca o iapă în călduri, vomită la comanda indexului de la mîna dreaptă şi mai suferă şi de o anorexie combinată cu bulimie.

Ştiu că-i acord prea multă importanţă. Dar cumva, în universul acesta, trebuie să existe o compensaţie, un echilibru, altfel la ce bun toate confesiunile astea ale ei, la ce bun toate reţetele înspumate pe care mi le-a spus, mi-a împărtăşit din experienţa ei, din talentele ei, din vasta ei colecţie de clipe

maritale, mi le-a împachetat atît de şmechereşte, credea ea, ca să-i dau la schimb numărul de telefon al unui Soţ Artist şi Mişţocar cu care eu eram amică de conjunctură, dar mai mult cu nevasta acestuia, Tess, o franţuzoaică de care vom povesti mai încolo. Şi cu cît refuzam mai tare, cu atît ea se făcea că are mai multe probleme în căsnicia ei (şi chiar avea!), cu atît îmi spunea mai des că are o nevoie cronică de amanţi (Puteam eu s-o ajut cu ceva? Puteam să-i dau o broşură cu sfaturi? Aveam eu acces la o bază de date cu amanţi disponibili?), ca să se simtă femeie (deh!), ca să se simtă iubită (Toate vor asta, să nu uităm!), cu atît mă invita mai des în oraş (Eu eram mereu prin oraş, mai mult mă urmărea ea pe mine), cu atît simţea în rărunchi şi în portofel deznădejdea cumplită că nu mă poate convinge să-i dau telefonul cerut (Se chinuia prea mult, de-aia!).

Mi-a împrumutat bani cînd am avut nevoie, mi-a plătit cafele, mi-a dat şi rochii de seară să merg la petreceri de însuraţi adunaţi în jurul unei chitări, ca să văd şi eu cît de grea e viaţa de familie, parcă eu nu ştiam. Hahahahaha... Adică chiar nu văd de ce i-aş fi rămas datoare că-i împrumutam şi eu din timpul meu.

A intrat în toate listele de messenger ale prietenilor mei, punînd întrebări despre mine, despre Tess, despre Mihai, despre Soţul Artist Mişţocar, a vrut ea să afle care-i treaba, cine e combinat cu cine, n-a putut dormi de grijile astea, în timp ce soţul ei îi dăruia cristale Swarowski, ca să aibă cu ce se lăuda mai departe celor care purtau brăţări colorate din plastic, că uite, asta poartă o adevărată doamnă, a vorbit mieros cu Melanie (despre care citise într-un articol de-al meu), s-a dat pe lîngă ea (mereu punea botul la ce scriam eu sau alţii), prietenele mele au catalogat-o „neinteresantă", iar eu ca să fiu răutăcioasă pînă la capăt i-am rugat pe toţi s-o deruteze, s-o zăpăcească şi

mai tare, să-i dea motive să se extazieze, s-o băgăm în seamă, dom'le, s-o facem să se simtă bine, am avut grijă cu toţii s-o ţinem ocupată, să-i dăm de lucru, să-şi construiască strategiile de care avea nevoie ca să-şi continue racolarea de suflete pierdute, de suflete disponibile.

Simţeam totuşi o mare compasiune pentru ea. Cred că era o femeie cam singură. Cu toate că prieteniile ei, la care ţinuse atît de mult, sfîrşeau curînd prin a fi discreditate. Cum face majoritatea femeilor. Cred că dacă nu i-ar fi plăcut atît de mult bîrfa ar fi avut mari şanse să-i botez copilul. Desigur, ar fi fost o onoare!

Pînă la urmă mi-am călcat pe inimă şi i-am dat un *ID de messenger* către Soţul Artist şi Mişţocar, care ţinea legătura cu publicul lui astfel, iar cu fanii mai speciali, cum eram eu, ca să mă laud şi eu un pic, vorbea şi la telefon. Ba chiar luam masa în vreun KFC, că lui îi plăceau la nebunie copănelele alea arhipiperate. Şi le mîncam cu mina, fără să folosim tacîmuri, şi ne mînjeam pe bot, iar el rînjea cu dinţii ăia ai lui de Artist Mişţocar şi-mi spunea cit de mult îşi iubeşte soţia şi că ar face orice să fie fericită. Furam cartofi prăjiţi unul de la celălalt din farfurie şi pe urmă ne certam pe maioneză sau cine ştie pe ce alt maclavaiţ. Iar eu tot cu gura mînjită îi spuneam că poate ar fi cazul să-şi petreacă mai mult timp cu ea şi mai puţin cu fanele lui.

— Du-te dreacu de şmecheră, îmi spunea el. Dimpotrivă, eu credeam că sînt cea mai mare fraieră.

Ei bine, Cici voia să ajungă la telefonul acestuia, aterizase ea într-o expoziţie cu intrare liberă şi rămăsese paf! la nudurile pe care le făcuse Artistul Mişţocar diverselor femei din tinereţile lui. Se voia şi ea atîrnată pe un perete, cu posteriorul la iubitorii de artă. Aşa că am luat-o pe o cale ocolită şi mi-

am zis că mai întîi ar trebui, ca toată lumea, de altfel, să treacă şi ea prin etapa *mess,* să se chinuie singură pentru numărul acela, să aştepte ca Soţul Artist şi Mişţocar să-şi facă timp de ea, să demonstreze că poate ajunge la nasul lui, să treacă proba mişţourilor lui şi-abia după aceea să evolueze la etapa următoare. Abia după aceea, soro, poţi să treci la copănele arhi- piperate.

Aşa că, vrînd să scap de insistenţele ei, că oricum era evident de ce simţea nevoia să-şi bea cafelele cu mine, i-am dat un fir către el. Un *link,* carevasăzică. Am crezut c-o să explodeze de fericire, m-a pupat pe gură extaziată, golul ei dintre coaste s-a umplut de o bucurie incomensurabilă, acest univers întreg nu poate înţelege fericirea ei atunci cînd a primit ZD-ul unui Soţ Artist, cu toate că eu am avertizat-o că e cam mişţocar, deşi mai important era faptul că era Soţ, ceea ce spune destule despre un om cinic, ce-a dus cinismul spre băşcălie şi-apoi a făcut artă din el, dar cel puţin pentru o perioadă am scăpat de ea. Ceea ce-mi şi doream.

Uneori Soţul Artist Mişţocar îi asculta aberaţiile, îi înţelegea dilemele, cangrena din sînul iubirilor ei neortodoxe. Mai glumea cu ea, îi zicea *Puf,* sau îi zicea *Muf,* sau îi zicea *draga mea,* sau cine ştie cum îi mai zicea, iar Cici se băltea toată de fericire, lac era în chiloţii ei, lac de dorinţă, rîuri de extaz, dezgheţul din Ice Age era o mică minciună pe lîngă asta, îşi botezase lindicul cu numele lui, nume de mişţocar, el îi mai dădea la ascultat o melodie fără să ştie ce secreţii clandestine se scurgeau din Cici Balerina, îi mai arăta unul dintre tablourile lui, dar asta nu înseamnă nimic. Nu înseamnă absolut nimic. Asta înseamnă doar comunicare. Amiciţie. Asta înseamnă *mess friendship.*

Tipul era nevinovat şi a mimat deruta cînd i-am zis: „Vezi, mă, că nu mai poate Balerina după tine. Zice că vrea să-ţi arate cum se face sfoara". Dacă aşa zicea... Dar

nici asta nu înseamnă cine ştie ce. Nu înseamnă că trebuie să bei pocalul pînă la fund. Soţul Mişţocar rîdea. „Las-o, mă, să facă. Păi nu s-a pregătit pentru asta toată viaţa?". De fapt îi făcea plăcere topeala asta feminină, cui nu i-ar fi făcut? Hai să fim serioşi, în fiecare dintre noi se află un pui de Narcis... să nu ne mai ascundem atît după deget. Numai că spre fericirea tuturor, Soţul cel Mişţocar se lăsase de ani de zile de nuduri, acum făcea caricaturi. Cel puţin astea distrau pe toată lumea.

Ce am cu Cici. De ce această greaţă. De acest dispreţ. De ce această intoleranţă. Va trebui iar să ne întoarcem în timp. Să ne agăţăm de clipe idioate, să le scoatem ca pe iepuri din joben, ca să ne putem da seama. M-a întrebat la un moment dat cineva dacă n-am obosit de la atîtea astfel de accidente. Ba da. Chiar foarte tare. Ştiam şi ce se întîmplă cu unii oameni dacă îi scuipi apoi din senin, cît de agresivi devin că nu te mai găsesc în viaţa lor. Dacă nu mai au pe cine să-şi sprijine derutele. Dacă nu mai au cui să-şi arate dramele. Dacă simt ei că nu mai eşti acolo să le spui măcar: „treaba ta ce faci". Dar nu din cauza asta devin agresivi, ci pentru că le ştii secretele, le cunoşti fărădelegile în care tot ei te-au băgat fără ca măcar să te avertizeze.

Şi, pentru o perioadă, mă retrăgeam îngreţo- şată din pricina unor muieri de soiul ei. Mă dădeam la o parte. Refuzam socializarea cu aşa ceva. Poate am o mentalitate medievală să mai cred, să mai sper că femeile n-ar trebui să mai fie aşa intrigante, răzbunătoare, atît de agresive, să nu mai arunce cu mizerii despre alţii în stînga şi-n dreapta. Erau de vină bărbaţii că nu se mai războiau pe false Elene? Eu cred că lumea s-a schimbat din pricina acestor Transportatoare, care şi-au folosit intrîndurile ca monedă de schimb, un fel de

tanda pe manda, din pricina acestor Cici care o căutau cu luminarea prin paturi străine, ei, despre femeia asta chiar poţi spune c-o căuta cu luminarea, deşi ea jură că este vorba despre dragoste, ca apoi să nege tot cînd nu-i ies pasenţele. Ca ea, după cum spuneam, majoritatea. Poate şi eu, de-aia înţeleg. Nu e nimic de condamnat în asta, mă folosesc de liberul meu arbitru de a-mi apropia anumiţi oameni şi de a-i îndepărta pe alţii. Uite, de-asta, ce acceptam la Melanie, nu aş fi acceptat în veci la Cici.

N-aş fi dormit niciodată în siguranţă în braţele lui Cici, niciodată la ea, în garsoniera aceea unde se tăvălea şi cu alţii. N-ar fi fost atît de spontană în anumite ironii care, sub zîmbetul ucigaş al lui Melanie, păreau drăgălaşe. N-aş fi făcut în veci o călătorie de plăcere cu Cici, şi nici nu mi-aş fi putut pune bazele pe ea într-o expediţie. Era pe-acolo. Un suflet rătăcitor de om. Cine zice că n-a înţeles-o careva? A înţeles-o. Toată lumea a înţeles-o. în final şi Tess.

Sînt absolut sigură că şi ea ne-a înţeles pe noi şi nu s-a supărat că nu i-am simţit lipsa. Şi nu zice nimeni că nu a încercat să intre în graţiile lui Melanie, dar privirea celei din urmă devenea absolut opacă atunci cînd simţea ceva în neregulă cu omul din faţa lui. Apelativul de „neinteresantă", pe care Melanie i-1 dăduse odată lui Cici, eu îl percepeam ca pe o jignire. Era mai mult decît prost, idiot, nemernic, gîndac, bou, tembel, nesimţit, jigodie, tîrîtură, abject. Presupunem că trebuie să fi interacţionat mai întîi cu cei apelaţi astfel ca să ajungi să trînteşti apoi o etichetă şi apoi să încadrezi pe cineva în categoriile mai sus-amintite. Că înainte să-i bagi în sertăraşe de toată jena acei oameni te-au interesat cît să le permiţi să se poarte într-un fel sau altul. Dar *neinteresant* era ceva mai jos, era prea jos, era josul josului părerii pe care ţi-o putea lăsa un om, o femeie, mai ales.

Iar eu ţineam la părerea lui Melanie. Era prietena mea. îi aparţineam. Avea putere asupra mea, şi eu asupra ei. Decideam împreună cine să ne viziteze, la cine să mergem în vizită, cu cine ce să facem. Dacă ea îşi deschidea chakrele, mi le deschideam şi eu, dacă ea refuza un maestru spiritual, hop şi eu. Aveam acelaşi dentist, acelaşi ginecolog. Acelaşi coafor. Foloseam aceeaşi vopsea de păr. Ori asta spune multe despre o prietenie. De ani de zile era aşa. Numai gusturile la bărbaţi difereau. Cu asta nu ne pusesem niciodată de acord. Dar poate că era mai bine. *Nu-mi place, ia-l tu,* sau cam aşa ceva.

Girueta era geloasă pe prietenia noastră, iar Melanie pe prietenia mea cu Girueta. Iar eu, pe prietenia Giruetei cu Melanie. Numai Migratorius şe împăca lejer cu toată lumea. N-avea gelozii, învăţase dragostea necondiţionată de la animă- luţele ei. Aşa că dacă aflam că Migratorius a plecat în lume cu Melanie, fără să mă anunţe şi pe mine, fără să mă întrebe şi pe mine, ieşea scandal. Dacă Girueta se întîlnea cu Melanie la un suc, iar eu nu aflam la timp, iar ieşea scandal. Toate pentru una şi una pentru toate, nu se putea altfel. N-avea sens altfel.

Citisem aventurile muşchetarilor, doar nu era să-1 facem de rîs pe Dumas şi întreaga noastră copilărie. Credeam că Madam Bovary era o tîmpită pentru că a cedat prea repede, dar eram de-acord cu sexul în trăsură, în goana cailor, cu vizitiul care striga *Hăis!* şi *Cea!,* de altfel cea mai puternică scenă din tot romanul, după părerea noastră, şi nici măcar nu ne-am influenţat una pe alta cînd am deschis acest subiect. Mai credeam că Anna Karenina putea să se suie în tren şi să fugă în lume, nu să-şi sfîrtece bunătate de trup sub nişte şine amărîte.

Pe scurt, nu ne plăceau dramele şi, nici atît, sinuciderile, şi dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, de fapt, îi bănuiam şi pe Tolstoi şi pe Flaubert de misoginism. Pînă la urmă ce păţiseră alea atît de grav ca să recurgă la otravă şi capete sub roţi de tren? Pur şi simplu, dramele aveau alte dimensiuni la noi.

Dramă era să rabzi. Dramă era să devii patetic. Şi mai dramă era să fii tocat la icre de propriul tău bărbat. Ala care nu mai avea din senin nume. Dramă era să te chinui toată viaţa să construieşti ceva şi cînd să te aşezi într-un fotoliu să contempli lucrătura finală să vină un cutremur care să distrugă tot, cît ai bate din palme. Dramă era să te resemnezi. Şi aş putea da peste 50 de exemple că făcusem împreună şi o listă. Şi tot nu ne-am fi sinucis. Iar alea repede, cum nu mai erau băgate puţin în seamă, cum se sinucideau.

Cam aşa stătea treaba cu noi. Nu întotdeauna erau treburile roz, nu spun că nu existau certuri, că nu ne mai trăgeam ţepe pe la întîlniri, că una nu era nevoită să o aştepte pe cealaltă mai mult decît era cazul (de obicei Girueta avea un talent deosebit de a se lăsa aşteptată chiar şi o oră), că în anumite etape eu o favorizam pe una dintre cele trei, pe urmă invers, că nu ne enerva Girueta că niciodată nu ne apela cînd avea o problemă majoră, că ne anunţa abia după ce-a rezolvat-o, prin ce-a trecut, şi noi rămîneam perplexe şi din *cretină* n-o mai scoteam, nu spun nici că Melanie nu strica teleconferinţele Giruetei cu apariţii subite pe messenger *In seara asta să te prezinţi la mine cu un bărbat adevărat,* şi toţi corporatiştii de la şedinţa respectivă îşi sugeau instant burţile. Nu spun asta. Spun doar că eram prietene. Şi asta e *tot* ce contează.

Lola se apropiase cu o oarecare teamă de micul nostru grup. îşi dăduse imediat seama că treaba e prea serioasă şi se retrăsese în

ale ei. N-avea timp de loialităţi, de sinceritate, de prietenii. Astea erau nişte fleacuri... şi ele pe-acolo.

Iar noi, ei bine, noi le miroseam imediat pe cele care se grăbeau să le facă altora de petrecanie cu denigrările lor, ca apoi să se dea mielușici prin preajma noastră, pentru că le puteam oferi, la o adică, informaţii despre vreunul dintre însuraţii cu care eram amice. Amice, vorba vine. Nimeni nu ştie ce eram. Nici noi nu ştim ce eram. Ştim doar că din cauza unor astfel de însuraţi nu mai doream noi să ne măritǎm vreodată, spre disperarea mamelor noastre.

Chiar dacă şi ăştia aveau nevoi de genul *vreau să fii femeie şi atît, nu vreau să ridici vocea deasupra mulţimii, rămîi cristalină lină, floare din grădină,* da, da, ştiam asta cu toate, trebuia voce de un anumit fel, nepervertită, cu care să-ţi legeni copiii, unii îţi dădeau repede o ocupaţie, voiau să ştie că-ţi agăţi rufele albe pe sîrmă, că-ţi bate vîntul sau ploaia în gene, aşa cum auziseră ei că s-a întîmplat cu Penelopa în timp ce-1 aştepta pe Ulise, şi visau la asta ca la o minune. Şi era normal aşa, de ce nu? E o legendă frumoasă, cea a lui *să-mi zîmbeşti, să-mi fii caldă ca o cafea dimineaţa,* legenda lui *să-mi alungi cu o simplă privire tot ce-am pierdut pe drum, căci atunci n-o să mă mai doară tot ce-aş fi putut să fac dacă n-aş fi fost cuprins de lehamite.*

Sigur că da, şi lehamitea îi cuprindea de fiecare dată cînd deschideau uşa vreunui birou oarecare şi vedeau un spate frumos de femeie arcuindu-se a mîndrie.

Ce era să facem? Căutam oameni şi sfîrşeam lamentabil în cafenele făcînd bășcălie de unele situaţii în care singuri aterizau, căutînd şi ei, la rîndul lor, ceva iubire, ceva palpitaţie, ceva foc la inimă, ceva la care să se gîndească noaptea înainte de a adormi. Cel mai mult însă, pe mine cel

puţin, mă deranja că mă tîrau în mizeriile lor şi pe urmă se văicăreau că de ce nu apreciez că m-au băgat în seamă. Probabil voiau să testeze dacă sînt de acord. Eu puteam fi de acord cu multe. Puteam fi de acord că există poluare, că Michael Douglas nu avusese absolut nici o vină în *Atracţie fatală,* că Glen Close înnebunise din senin, că articolele mele de şi despre sex erau doar pure fantezii, ale mele sau ale altora, puteam fi de acord tot la nivel lingvistic că nu, eu vreau doar să văd lumea ca să depun mărturie, şi că cele mai fericite căsnicii nu trecuseră prin nici o furtună, dar asta nu înseamnă că era neapărat adevărat. înseamnă că văzusem prea multe, că urmărisem destule *subiecte,* nu pentru că n-aveam ce face, ci pentru că trebuia să-mi cîştig existenţa şi o făcusem filînd tot felul de astfel de cazuri, încă de la 19 ani. Fusesem învăţată cum să fac asta. Şi o luasem ca pe o joacă, fără să-mi pese că unele jocuri pot fi periculoase. Aveam timp la dispoziţie toată viaţa să-mi revin, nu? Şi în nici un caz nu-mi permiteam luxul de a-mi da demisia din omenire.

Deci uneori mintea mea putea fi de acord cu absolut orice, doar inima avea alte reguli. Şi pînă echilibram minte-inimă puteau să treacă ani sau luni. Talerele se balansau în întîmplări versus intenţii, în fapte versus vorbe, în adevăr versus minciună, curaj versus laşitate, în subtilităţi versus transparenţe. Sigur că, pînă se puneau de acord între ele întîmplările, faptele, adevărul, curajul versus intenţii, vorbe, minciuni, laşităţi, transparenţe nu rămînea decît să observ impasibilă toate acestea şi să le deşert mai apoi într-o scorbură ca să iau decizii corecte pentru mine.

Aşa că ne întoarcem în timp, iar într-o seară îndepărtată, pe vremea cînd un fost iubit încerca să mă recucerească, cam prea cerînd dreptul la viaţa în doi, din care tot el fugise. Păi nu se face aşa repede treaba

desfăcută odată, mă! De cîte ori să fii prost? Să ne întoarcem la vremea cînd Cici prinsese gustul primului amant şi mă sunase fiartă de nerăbdare, credeam că să mă vadă, greşit credeam, cu pretextul *hai să ne facem de cap într-un club.* Acelaşi în care aveam să mă întîlnesc mai tîrziu în seara asta cu fetele mele, pentru petrecerea burlacelor, ca să celebrăm ieşirea Giruetei din rîndurile noastre de burlace, nu şi ale prieteniei.

Cici a venit atunci să mă ia de-acasă cu taxiul, deşi mă împotrivisem, nu era iubitul meu, la naiba, puteam să ajung şi singură. A insistat. *Lasă că o să vezi tu de ce.* Fie, ce ştiu eu? Iar cînd o văd îi zîmbesc, aşa cum le zîmbesc tuturor oamenilor noi din viaţa mea, fără ranchiună, fără gînduri ascunse, fără resentimente. Femeia miroase bine şi e cald în taxi. Ne sărutăm în vînt şi o întreb unde mergem.

— Facem un ocol, zice.

Nu-mi place cum sună. Nu fusese vorba despre nici un ocol. Nu-mi place deloc ce urmează. Simt în aer ceva neplăcut şi parcă şi parfumul ei îşi pierde proprietăţile florale. Deschid geamul. Un miros de cavernă, adus de ploaie, invadează taxiul. Nu poţi să-ţi dai seama de cîte ceva pînă nu calculezi distanţa dintre tine şi alt om, pînă nu faci un ocol. Nu?? Ori de ocoluri eram sătulă, de astfel de spirale mortale în care mă băgau alţii fără să mă anunţe din timp.

Tac. Nu zic nimic. Nu sînt curioasă. Aş avea totuşi poftă să cobor. Mi se face frig.

Rahatul ei e simplu. Acelaşi. Seamănă cu ceva auzit mai demult pe o faleză, acolo printre stabilo- pozi unde mugea crivăţul şi se împletea cu vocea joasă a Ancăi-Rona. Aici, lîngă mine, în taxi aveam impresia că deja o pipăi pe Andreea din povestea prostituatei, că-i miros adulterul. Şi mi se face din senin frig, foarte frig, ca atunci de frig.

— Vreau să văd dacă m-a minţit. Ne-am întîlnit mai devreme, am făcut amor, apoi a plecat la ne- vastă-sa, aşa mi-a zis. Iar acum vreau să verific dacă e aşa, vreau să-1 sun mai apoi să-mi dea socoteală.

De ce trebuia să aflu eu şi un taximetrist că Cici îşi pierduse amantul prin Bucureşti? De ce, de ce, de ce naiba, de ce, cînd eu ieşisem din casă doar cu poftă de dans? Cu poftă de oameni tineri, zglobii? îmi creionasem ochii, îmi pusesem cea mai frumoasă bluziţă şi special mă încălţasem cu nişte tocuri ameţitoare ca să clămpăn pe scena de dans. De ce trebuia să aflu că soţia amantului ei era doctoriţă, că-i topise varicele cu laserul, iar Cici drept mulţumire îi futuse bărbatul? De ce trebuia să aflu că erau prieteni de familie cu toţii? Că făcuseră revelionul împreună? Că se întîlnea cu amantul ei cînd soţul era plecat în delegaţii? Că programul delegaţiilor îl afla chiar amantul pe cînd cei doi bărbaţi beau bere? Au înnebunit toţi cu delegaţiile astea? Nu e de mirare că după trei sau patru poveşti de-astea unii generalizează. Adică pe mine mă poate blama cineva că nu-mi voi crede niciodată bărbatul că dacă zice că pleacă în delegaţii el va sfîrşi fie în patul prietenei mele, fie în braţele Ancăi-Rona? Adică nu e normal să ai motive să te paranoizezi? Să pui totul la îndoială?

Şi ce vorbeau ei oare la bere? Unul se plîngea de nevasta lui că nu mai e ca înainte, iar celălalt rînjea pe sub mustaţă că ştia cauzele, dar îi punea mîna pe umăr şi spunea: „Aşa sînt femeile"? Cît de mare poate fi cinismul acestor oameni? E ceva dincolo de priceperea mea, e ceva ce nu ţine nici măcar de moralitate. Acestea nu mai erau simple greşeli de tinereţe, cînd ai înaintea ta tot timpul la dispoziţie şi-ţi poţi permite să jonglezi cu sentimentele, să răneşti şi să fii rănit. Aceştia erau *nişte* oameni care aleseseră verighete, care trecuseră prin nunţi şi tot tacîmul. Care se

responsabili- zaseră unul faţă de celălalt. Cum aleseseră? Ce-i împinsese să facă asta? Cine-i ameninţase cu iataganul? Trăiam cu toţii în vremuri moderne. Asta să fie singura explicaţie?

Pot să mă duc şi mai departe în timp şi să vă povestesc cazul unei alte neveste, cu soţ plecat în delegaţii, ai căror copii îi meditam la engleză. Cum minciuna se întinsese şi asupra copiilor. Cum atunci cînd suna tatăl să vadă dacă sînt bine cu toţii, fetiţa îl trăgea de mînecă pe amantul mamei să tacă o clipă, să nu se deconspire, să nu cumva să ştie părintele care le punea mîncarea pe masă ce se întîmplă în casa lui, în patul lui, să nu afle viaţa dublă a soţiei lui. Amant care făcea ciorbiţă, punea sare în mîncare, primea musafiri, umbla prin casă în maieu alb din care-i ieşea pârul de pe piept şi mă întreba: *cum merge cu engleza?*

Şi toate astea veneau în valuri pe cînd îmi întîlneam privirea în oglinda retrovizoare cu cea a şoferului care primea comenzi pe unde s-o ia, prin ce cotloane, pe ce străduţe, ploua ca dracu şi nu ţin minte să fi avut o complicitate morală mai mare cu cineva ca cea pe care am avut-o cu acel taximetrist pentru cîteva secunde în oglinda lui.

Aici a început şi s-a încheiat prietenia cu Cici. Şi mi-era din ce în ce mai frig în preajma ei. Mi se făcuse pielea de găină.

Chiar nu mai contează de unde o cunoşteam şi cum apăruse în viaţa mea. Ştiam clar că o să dispară. Pot doar să spun că ploua şi atunci la fel, că eram cu Lola pe undeva, pe o străduţă cu vile multe, în care se ţineau interviuri pentru reviste agricole. Am trecut prin multe văgăuni, după cum am tot spus. N-am rămas în niciuna. Iar Lola, la vremea aceea, reuşea să ţină pasul cu mine şi să renunţe la multe de dragul meu.

Aşa că... ce mai rămînea de făcut? Aş fi vrut să rup portiera taxiului şi să mă întorc

înapoi, acasă, acasă, printre cazurile mele frumoase. Că mai aveam şi de-astea. Alesesem să scriu despre oameni frumoşi şi despre dragoste. Cu cît n-o găseam, cu atît mă încăpăţînam s-o caut, să scriu despre ea, să iubesc trupuri pe hîrtie, să colorez mîngîierile cu săruturi, să lipesc buzele în locuri ciudate, să fac amor cu diavolii, să devin amintirile altora, să-mi asum intimplări. Să fur vieţi. Să fur din vieţi.

Viaţa ta. A ta. Şi a ta.

Pentru că nu le preţuiţi. Pentru că vă plîngeţi de ele. Pentru că nu aveţi parte de sex. Pentru că-1 căutaţi prin paturi străine. Pentru că abuzaţi de secretarele voastre. Pentru că încercaţi să vă fraieriţi soţii şi soţiile. Pentru că păcăliţi oamenii ca şi cum ar fi gîngănii. Pentru că superioritatea voastră nu are absolut nici o acoperire înaintea mea. Pentru că ştiu că de fiecare dată aţi ales prost şi aţi dat vina pe alţii. Ştiu pentru că am fost acolo. M-aţi scos cu diferite pretexte de la balconul meu de unde contemplam lumea şi mi-aţi vîrît pe gît confesiunile voastre, v-aţi avortat sentimentele, le-aţi jecmănit de sacralitate, de tu şi de eu, de noi doi, m-aţi băgat unde nu-mi fierbe oala, ca să aveţi mai apoi pe cine da vina şi tot de teamă v-aţi întors în cloaca voastră şi-aţi început să iubiţi de frică, să demonstraţi lumii MĂREŢIA, v-aţi întors maţele iubirii pe dos şi aţi spus IATĂ. Ne iubim. Acum ne iubim. Ne iubim după ce ni s-a pus sula în coastă. După ce-am găsit iepurii lui Glen Close pe prag, vai, ce ne mai iubim. Şi nu v-a mai crezut nimeni, nici dacă aţi făcut-o într-adevăr după aceea.

M-am hrănit cu energia voastră, de la unii am luat durerea, de la alţii minunile naturii, de la un bărbat am furat un sărut, iar asta se potrivea de minune cu amintirea preţioasă a săruturilor care mi se furau mie şi de care eu mă bucuram. De la tine am furat o filă nenorocită de viaţă, de la tine o ţigară. M-am hrănit cu voi, ăştia care mi-aţi întors

spatele de fiecare dată cînd v-am certat, fiindcă n-aţi învăţat să rămîneţi în semnul acela superb de alianţă. V-aţi bătut joc de cei mai frumoşi ani ai vieţii voastre.

Iar eu am furat sau am colecţionat. încă nu ştiu care-i diferenţa.

Să ne întoarcem din nou în taxi. Cici spune, trecînd pe lîngă un bloc oarecare:

— Nesimţitul naibii, m-a minţit. Nu-i văd maşina în faţa casei. Nu s-a întors nici la nevastă-sa.

Apoi s-a întors către mine, încercînd să mă tragă de limbă.

— Tess e jurnalistă, nu-i aşa?

Trebuie să recunoaştem cu toţii că era hilar. Cici mai găsise o victimă. Pusese ochii pe o nouă familie. Problema era că nu avea nici o şansă. Să nu mai vină însă asta la mine de-acum încolo cu jalba în proţap că nu mai poate ea că n-o mai iubeşte bărba-su, c-o bubui de nu se vede.

— E frumoasă? Cîţi ani are?

îmi sărise tot cheful de dans. Mă uitam înciudată la pantofii mei, îmi înfipsesem tocurile în podeaua taxiului. Doar o poftă de batjocură urca din vîrful lor ascuţit spre mintea mea care putea accepta totul. Inclusiv o altă seară ratată. Un chef teribilist de minciuni şi eu, de ce nu?

— Nu chiar. Sărită de 35.

— Deci nu e frumoasă. Apoi ca pentru ea: E bine de ştiut.

— Nu are cum să fie mai frumoasă decît tine.

Hahahaha!

Ah, Renard, oamenii sînt slabi uneori, alteori puternici, toţi putem înţelege altceva. Eu ştiu că tu nu ai avut grijă cu multe în viaţă, dar în schimb ai avut o singură mare grijă, să nu ajungă lumea să spună despre tine: „bă, ce căcat de om!"

Eu pot să spun acum despre Cici Balerina: „bă, ce căcat de nevastă!" Oricum

pleacă toţi din patul ei, oricum se întorc la ţigara lor... Oricum o să-şi poarte paşii pe străzile care-i duc spre casă, sau or să vrea să rezoneze doar cu motorul maşinii lor şi-apoi vor deschide uşa casei, un pic mai vinovaţi... „Iar ai întîrziat? Pe unde ai fost?" Si poate vor învăţa să iubească din nou, dar dacă n-au ştiut niciodată?

Tu... hm, eu ştiu? Data viitoare să fii mai atentă cu cine împărţi taxiul. Şi să nu te miri, să nu te miri dracului de ce fug de tine, de ce nu-ţi răspund la telefoane, de ce-ţi arunc rochiile la gunoi.

Apropo de telefon. Chiar acum sună al meu.

Azi a sunat toată ziua telefonul. Nu era nici una dintre fetele mele.

Era Studentul de la Jurnalism. Ii spusesem că de-acum trebuie să se descurce singur cu Scarabei şi alte CV-uri de racolat amante. Păcat, păcat, păcat că se lovea la nici 20 de ani, de astfel de mizerii. Parcă mă vedeam pe mine acum zece ani. Mi-a povestit ce-a făcut azi. Cum secretara şi Scarabeu au dispărut din redacţie şi l-au lăsat pe el să ţină interviurile. Studentul era din ce în ce mai dezamăgit. El chiar voia să facă presă. Ii interesa pe ăia de redacţia lor cum mă interesa pe mine acum de foştii mei iubiţi.

— Ironia este că ai ajuns să dai teste celor cu diplomă! am rîs eu de sărmanul meu protejat. Or fi blestemele Didinei. Oricum fii atent, ipoteza mea este că nu suferea de inimă, ci că era doar un pretext pe care i-1 servise lu' Şefu' cel Mare ca să scape de hărţuieli şi libidoşenii.

— Eee na! făcu el. O putem întreba. Totuşi nu înţeleg ce vină aveam noi.

— Asta e altă mîncare de peşte... Trebuia să-şi proiecteze şi ea furia asupra cuiva.

— Şi chiar nu mai vii?

— Nu! Acum sînt în drum spre petrecerea Giruetei. Mă duc să mă mai şi distrez un pic.

Am închis. Noaptea clipea din faruri şi peste drum de locul unde mi-am parcat maşina se auzea muzica din club. Gălăgie. Oameni tineri cu voci înalte, cu rîsete înalte, femei frumoase cu tocuri înalte, cu pometi înalţi, parfumaţi cu pudră, cu ochii în căutare de jumătăţi dorite, de jumătăţi închipuite, bărbaţi care miroseau bine şi mişunau cu atitudinea aceea lejeră, golănesc-superioară, a celor ce nu-şi permiteau alte griji decît dansul, sexul şi berea.

Girueta, Melanie şi Migratorius erau deja în faţa unor coctailuri cu umbreluţe şi toate cele. Şi mai era şi Mireille, o nouă racolată de-a noastră, un fel de aventurieră, deghizată în costumaţie de birou, cămaşă albă, cu mîneci largi, fustă conică, roşie, cu o crăpătură lungă ce-i dezvăluia coapsele puternice cu care fugise din corporaţii. Girueta mi-a făcut semn ridicînd braţul ca să le depistez mai repede. Ochii mi-au căzut pe fusta roşie cu adîncitură a lui Mireille. Stătea picior peste picior, într-un mod absolut răvăşitor şi era nepăsătoare la cei care-i măsurau muşchii lungi de sportivă. Intîrziasem pentru că trecusem pe-acasă să fac un duş, să stau întinsă zece minute cu cohii în tavan şi să mă schimb în ceva trendy. în ultima clipă mă întorsesem din uşă şi-mi schimbasem pantofii cu nişte balerini negri şi lejeri.

— S-a întors fiica rătăcitoare, i-au sclipit ochii lui Melanie. Păreau violeţi de data asta, din pricina luminilor cînd roşii, cînd verzui care se agitau de pe ringul de dans spre locul unde se ghemuise, şi pe urmă iar pe ringul de dans. Stătea între Migratorius şi Girueta, ca un puişor de căprioară între cerb şi capra-mamă.

— Păi numai tu puteai să faci comparaţii aşa stupide, s-a strîmbat Girueta.

Tocmai vorbeau de *diamantele vii* ale lui Migratorius, nişte microorganisme pe care le hrăneam cu stafide, cu rîndul le hrăneam, care cum îşi aducea aminte de ele, iar Mireille intra uşor uşor în lumea noastră, după două pahare de martini, ne povestea deja în spaniolă drumurile ei prin pustiuri, şi cum i s-au tocit adidaşii pînă la Santiago de Compostella, şi în afară de Melanie care ştia spaniola la perfecţie, noi celelalte chiar dacă nu pricepeam o iotă, ne plăcea Mireille, pentru că era un adevărat spectacol, pentru că atunci cînd se adresa cuiva spunea „mi princesitta", sau „mi vida", sau „mi amor", sau „prendra mia", şi noi ne simţeam minunate, adorabile, reginele nopţii, fluturii coloraţi ai vieţii, vampire de împrejurări sau cum ne mai alinta ea pe-acolo. Asta e, cînd nu înţelegi ceva improvizezi, comunică chior cu surd, darmite femeie cu femeie. Pînă la urmă ajungem la un numitor comun.

— Tu cu ce te ocupi? mă întreabă Mireille, fă- cînd ochii mari-mari.

Despre celelalte aflase. Migratorius era într-o asociaţie de salvarea animalelor, plus încă ceva alergături pentru cei bolnavi de leucemie, asta pe lîngă slujba ei de zi cu zi la o firmă de publicitate. Girueta ajunsese directoare într-un departament de credite la o bancă bengoasă din centru, unde se şi cunoscuseră, iar Melanie era secretară la o firmă de construcţii, una dintre acele secretare norocoase pe care o ferise Dumnezeu de şefi libidinos! şi cu sămînţa uscată în ei.

— Scrie proză erotică, se grăbeşte Girueta să-i răspundă.

Şi pentru că ochii lui Mireille se măresc de în- cîntare, sau de interes, adaug.

— Printre altele.

„Printre altele?" Se ridică sprîncenele ei şi mai sus.

Melanie se ridică de la locul ei şi se aşază lîngă mine.

— Ce-i cu cucuiul ăsta din capul tău? mă studiază ea. Ah, uitasem de el. Cum a văzut ea umflătura în întunericul acela, nu mă întrebaţi. Pune mîna repede pe fruntea mea ca să se convingă că e real. îi iau mîna, îi sărut podul palmei şi răspund pe rînd.

— Poveste lungă... Apoi lui Mireille. Mai particip la campionate de tir din cînd în cînd, mai trag cu puşca, 5.6 mm, sau aer comprimat. Mai cîştig un premiu, mă mai calific pe mai departe, chestii de-astea.

Femeia cu fusta roşie e impresionată, ridică paharul şi întorcîndu-se spre viitoarea mireasă, zice:

— Madam Giruette, *mi amor,* nu mi-ai spus asta.

— Mademoiselle Mireille, nu e important asta. Oricum eu nu sînt de acord cu ce face ea.

Rînjesc. Trag un *garcon* de marginile bluzei, ce-şi făcea loc prin mulţime cu o tavă pe sus, transpirat şi grăbit, şi încerc să-1 opresc.

— Mă-ntorc numaidecît, zice.

— Bine, zic. Apoi îi răspund Giruetei: cînd o să ne trezim noi pe o insulă pustie şi-o să ai nevoie de mîncare la grătar să vezi ce-o să-mi mulţumeşti că nu te-am lăsat să mori de foame.

Desigur, ştia toată lumea de-acolo că o femeie pragmatică precum Girueta nu avea cum să aterizeze pe o insulă, nici dacă i s-ar fi prăbuşit avionul particular pe insula lui Robinson Crusoe. Totul era programat, slujba dorită, bărbatul visat, nunta ca-n poveşti. Ce să caute ea pe o insulă? Pentru aventură ne avea pe noi, se distra cu ce-am mai făcut, cu ce-am mai zis, participa activ la aventurile noastre doar cu urechile şi, chiar dacă zicea că nu este de-acord cu ele, ştiam că i-ar fi plăcut uneori să o ia razna din viaţa ei de funcţionară şi să fie eliberată din regulile pe care singură şi le impusese.

— Mă vezi pe mine murind de foame? a întors-o
ea.

— Nu, doamne fereşte! Auzi, am trecut ieri prin pasajul ăla de lîngă magazinul Cocor, şi-am văzut cozi de viitori soţi alegîndu-şi invitaţiile de nuntă. Pur şi simplu se băteau pe invitaţia perfectă. Hahahaha, vezi că se poartă bleu-ciel, am atins-o şi eu.

— Hai sictir! mi-a zis.

— Sictir şi ţie! am ridicat eu paharul lui Melanie şi am sorbit din el.

Asta era în loc de bine ne-am găsit.

— Ce vă aduc? a apărut gargonul de mai devreme.

Am arătat spre paharul lui Melanie şi-am cerut două pahare la fel.

— Ce-aţi făcut azi? Cum v-a fost ziua? Că a mea pe cît de plină pe atît de dezastruoasă.

Aveam nevoie să aud că şi ale lor fuseseră tot aşa, că nu sînt singura fraieră.

Rezumat:

Migratorius ajunsese pe la Sohatu să ajute o familie nevoiaşă să-şi plătească factura la curent, internase o prietenă în spital şi i se furase caseto- fonul din maşină. Constatase asta după ce ieşise din parcarea oraşului. Salvatoare, inimoasă. Şi iată răsplata!

Melanie îşi cumpărase bilete pentru o excursie de zece zile în Grecia şi ardea de nerăbdare să intre în concedi, pierduse biletele de avion dus-în- tors, timp de cîteva ore le căutase disperată, dăduse telefoane, reconstituise drumul agenţie- serviciu-casă, pe urmă primise un telefon de la agenţie în urma căruia se liniştise. Le lăsase acolo, pe biroul agentului. Ameţită, norocoasă. Acum fericită. Deja mi-o închipuiam cu lacrimile şiroaie pe obraji în cele cîteva ore cînd căutase biletele.

Girueta se luptase ca de obicei cu nişte credite, iar acum mai nou, înainte de a ajunge aici, se luptase în apartamentul ei cu

o plăcintă. Era nervoasă că se pleoştise toată coca încă înainte de a o introduce în cuptor, dar nu se lăsase, a crezut că îşi va reveni singure.

— Şi tu vrei să fii nevastă? a rîs Migratorius.

— Trebuia să începi şi tu cu nişte ouă-jumări, a mîngîiat-o Melanie.

— Păi şi cum voiai să aprecieze chinul domnul viitor soţ? am adăugat eu. Mireille se simţea din ce în ce mai bine cu noi, absolut încîntată de micile răutăţi.

— îmi place cu voi. Eu n-am făcut nimic de genul ăsta. La mine totul s-a scurs ziua în mod liniştit.

— Nimic, nimic? am insistat noi. Asta era incredibil.

— Aaa, şi-a adus ea aminte, văzînd feţele noastre lungi, dezamăgite. Am păcălit un bărbat că o să mă culc cu el. Se pune??

— Nu se pune! Asta e în meniul zilnic, ce naiba... Vino cu altceva! a hotărît Melanie şi-apoi m-a dat exemplu. Uite, Hazel, s-a certat cu o cardiacă, a făcut-o pe aia să-şi dea demisia, a dormit într-o scorbură prin pădure, pe urmă în drum spre casă şi-a dat şi ea demisia prin telefon, s-a despărţit de iubitul ei şi-acum a printre noi cu ditai cucuiul în frunte.

Simţeam pe buzele lui Mireille mii de întrebări, aşa că i-am luat-o înainte.

— Cum e să fii măritată la distanţă?

Ne-a spus cîte ceva despre încredere, despre maturitatea afectivă a partenerilor, în timp ce învîrtea măslina din paharul ei cu boruri largi. El era „mi vida" şi ochii îi luceau în întuneric atunci cînd vorbea despre el. Mai văzusem strălucirea asta în ochii mamei mele atunci cînd vorbea despre tata. Lumea ca iluzie. Am simţit imediat că pot să mă relaxez în sfîrşit, ca şi cum m-aş găsi din nou la mii de km distanţă faţă de luminile, umbrele, vocile, muzica şi toată

tinereţea din jurul meu. Eram şi nu eram ca în mijlocul şedinţelor de care vorbisem mai devreme. îmi amintisem de un balcon de piatră, de viaţa mea din faţa unui copac cu care vorbeam în fiecare dimineaţă, de mare, de bronzul bărbaţilor, de ţipetele pescă- ruşilor, de plecarea vapoarelor din port, de cafenelele pustii din Constanţa pe timp de iarnă, de alergăturile mele pe străduţe inundate de tei şi subiecte amoroase, de primul meu şef care-mi suporta toate furiile, de Renard-psihologul şi femeile lui, şi-aici foarte aproape de mine ochii mari, plini de promisiuni îndeplinite ai lui Mireille, ochii violeţi ai lui Melanie, plini de regrete şi amărăciuni bine ascunse, ochii calzi şi calmi ai lui Migratorius şi ochii atît de mulţumiţi ai lui Girueta.

— Păi, hai să ciocnim pentru următoarea soţie, Madamoiselle Giruette care peste o săptămînă va fi Madam, am spus.

— Să fii iubită! a ridicat paharul Migratorius.

— *Cherie,* eu îţi doresc să nu fi înşelată! i-a urat Melanie, optimistă.

— Să faci copii frumoşi şi sănătoşi, a ciocnit Mireille.

— Să n-ajungi printre cazurile mele, am spus şi eu.

— Hai sictir! am spus toate în cor şi-am ciocnit. Am sorbit, ne-am zîmbit, ne-am aprins ţigările, apoi am cerut nota. Voiam să schimbăm clubul, prea mult zgomot, prea multă lume, prea mult fum. In plus, mi-era şi foame. Tuturor ne era. Am ieşit din Coyote Club şi am luat-o pe jos, legă- nîndu-ne şoldurile.

Pînă la urmă Mireille nu s-a mai putut abţine şi a întrebat:

— Cum adică printre cazurile tale? Vorbeşti despre rubrica ta?

Asta e. Trebuia să explic. I-am spus că în urmă cu zece ani lucram la un ziar, care avea, în paralel, şi o agenţie de detectivi particulari. Cazurile cele mai interesante

erau trimise acolo, spre deşu- rubare. Urmăream, scriam, fotografiam. Nu-mi plăcea să urmăresc, dar cîteodată era amuzant. Cei care apelau la noi, ei înşişi spuneau o grămadă de minciuni. Unii veneau din disperare, alţii erau minaţi de orgolii, iar alţii ajunseseră la capătul puterilor. Se cîştiga bine, dar nu asta era important.

— Dar ce era important? a întrebat Migrato- rius. Eu am crezut pînă acum că erai doar un simplu reporter. Şi că, mă rog, după aceea ai devenit unu special.

— Nu există simpli reporteri. Hai să nu intrăm în subiectul ăsta. Sînt un pic cam obosită şi am vorbit cam mult pe ziua de azi. Plus că mi-e o foame de-mi vine să vă mănînc pe toate.

— De acord, a ciripit Melanie.

Am ales Ruby Tuesday, deşi eu aveam chef de ceva chinezesc, dar restaurantul era aproape de casele noastre, mai puţin de cea a Giruetei, dar cum era seara ei, ne-am gîndit să se sacrifice, să înveţe din timp cum stă treaba cu sacrificiul şi uite-aşa am tot ţinut-o în şuturi prieteneşti. Am luat-o pe jos şi tocurile lor băteau asfaltul regulat. Eu îmi bălăngăneam poşeta de parcă nu aveam nici o grijă şi mă învîrteam ca un titirez prin faţa lor cu balerinii mei.

— Mai termină că mă ameţeşti, s-a strîmbat la mine Girueta.

— Corporatisto! am strigat eu. Vei avea peste trei-patru ani un copil care o să se învîrtă printre picioarele tale şi parcă te văd că-i spui cu vocea asta de sus: „Mai termină că mă ameţeşti", m-am maimuţărit eu.

— De ce-i spuneţi Girueta? ne-a întrebat Mireille.

— Madam de faţă, a explicat Melanie, a rămas acum vreun an într-o intersecţie cu maşina şi s-a zăpăcit în aşa hal încît s-a lăsat

cu zeci de înjurături, printre care cele mai rele începeau cu „Blondo!"

— Iar eu nici măcar nu sînt blondă, ci şatenă, a mormăit Girueta.

A sunat-o pe Migratorius să vină s-o scoată de-acolo pentru că nu mai era în stare să învîrtă nici volanul de nervi.

— Dar pînă să ajung eu, a continuat Migratorius, un poliţist a pus-o să sufle în balonaşul acela, ea şi-a umflat obrajii, s-a executat ditamai directoarea, înţelegi, i s-au luat datele, i-au pus întrebări, i-au dat amendă etc etc.

— Bine că sînteţi voi deştepte...

— Şi de-atunci aşa a rămas. Girueta în sus, Girueta în jos, a rîs Melanie.

— Atenţie, Girueta la volan! am rînjit.

— Şi Migratorius? De ce aşa?

— La Migratorius a fost şi mai simplu. Pentru că nu stă niciodată într-un loc potolită. E mereu pe drumuri. Ba cu papagalii pe bancheta din spate, ba cu vreo pisică ceva.

— Şi tu??

— Aaa, la ea n-a mai fost nevoie de poreclă, a întors-o Girueta. Pe ea aşa o cheamă. Hazel!

Am dat din umeri neputincioasă.

— Nume turcesc, ce să-i faci...

— îmi place cu voi, a decis Mireille. 0 să am ce povesti în seara asta le telefon soţului meu.

Pe urmă am făcut cerc în jurul ei şi Mireille a făcut ochii şi mai mari cînd am luat-o pe rînd în braţe, şi i-am aplicat pe obraji ştampile diferite de ruj, dar poate a fost din pricina cocktailurilor de mai devreme. Nu mai ştiu...

Eu eram totuşi un pic tristă, pentru că mă gîndeam la Mihai, zburaseră trei ani pe apa sîmbetei, că mă apucase aşa, din senin, dorul de o scorbură, şi în afară de femeile acestea de-aici, de-acum din jurul meu, nimeni nu mai era capabil să mă creadă fără nici un fel de suspiciune, cu ele jucam în

fiecare secundă *încrederea în partener,* era de la sine stabilit că nu era nevoie de teste între noi, era seara noastră, fără telefoane, fără *messenger,* fără trădări, fără discuţii inteligente, fleacuri, fleacuri, şi uite că eram în stare să ne bucurăm pentru că o prietenă de-a noastră îşi găsise perechea, jumătatea visată, cum ar veni, că uite, uite, unii mai aveau parte şi de iubire, şi sus paharul... şi unu şi cu una fac întotdeauna sex, ne-am înţeles? Ei, nu chiar întotdeauna... Şi să nu care cumva să ne intrăm în obişnuinţă, din cînd în cînd să ne folosim totuşi de dreptul de-a fi moderni chiar dacă asta înseamnă uneori o măslină în pahar şi poşete fiţoase, să nu ne program să iubim cu cap, nici din două în două săptămîni, nici să dormim cu spatele unul la altul, pentru asta am băut mai tîrziu cînd am dat-o pe vin demi-sec, asta i-am urat Giruetei între două mestecături de friptură în sînge, cu tot felul de garnituri prin farfuriile noastre. Deşi spatele încă mă durea, eram fericită, fericită, fericită, că nu trebuia să mai văd, nu trebuia să mai ştiu, nu trebuia să-mi mai închipui ce se întîmplă dincolo de zidurile pe care erau afişe cu „libertatea de expresie".

Gata cu presa! Ce-i prea mult strică, ce-i prea puţin nu ne ajunge, undeva, la mijloc toate subiectele mele deveniseră mediocre, deveniseră absolut străvezii, sau poate aveam eu privirea prea ascuţită, prea încercată, poate urechea avea o anumită sensibilitate la minciuni, poate scenariile erau doar aceleaşi. Ei bine, dacă facem ce simţim şi pierdem ritmul cu societatea, ce se poate întîmplă? Şi ce dacă. ŞI CE DACĂ!

— Ok, ok, ok, a cerut Mireille puţină atenţie ciocnind furculiţa de paharul ei. Vreau şi eu să vă propun ceva. Un joc. Sau poate nu e joc. Să vedem...

— Dă-i drumul, a zis Girueta, dispusă la orice. Avea obrajii roşii şi rîdea din orice.

— Eu trebuie să plec, a anunţat în schimb Migratorius. Eram obişnuite şi cu asta. Migra- torius mereu *trebuia să plece* cînd se încingea atmosfera, aşa că n-a protestat nimeni în afară de Mireille, care nu era la curent cu tabieturile noastre. Nu-i nimic avea timp să înveţe.

— Hai măăă, mai stai, s-a alintat ea.

— Nu mai pot, altădată. Mîine mă trezesc devreme.

Eu i-am trimis o bezea în semn de bun rămas, Melanie a fluturat degetele înspre ea, iar Girueta i-a făcut cu ochiul. După ce-am urmărit-o cu toate cum iese din restaurant, ne-am întors la jocul lui Mireille. Sau ce era.

— Aş vrea să vă întreb dacă aţi avut o întîlnire crucială în viaţă. Una de-aia care să vă scoată de pe axa normalului, să vă dea peste cap, să vă lase la pămînt şi-apoi să vă reconstruiască întreg sistemul de valori.

— Ah, ce-ţi trece şi ţie prin cap la ora asta, a pufnit Girueta. Dar zic eu prima ca să scap.

— Nu, nu e musai să răspunzi, *mi amor,* a dat Mireille paharul peste cap.

— Ei, pînă la urmă, de ce nu? Uite, la mine tocmai asta e întîlnirea crucială. Ce urmează să se întîmple. Căsătoria. Nunta. Pînă să-1 cunosc pe bărbatul acesta, credeam că voi sfîrşi singură.

— O femeie necăsătorită nu e neapărat singură sau nefericită, a simţit nevoia să puncteze Melanie şi s-a strîns lîngă mine, parcă dorind protecţie. I-am trecut braţul de după gît şi-am sărutat-o pe frunte.

— Mă rog, a zis sărbătorita noastră. Voi sînteţi pe alt format. Nu aveţi neapărat nevoie să vă simţiţi împlinite în preajma unui bărbat, sau pana mea, nu ştiu cum să mă fac eu coerentă. Mi-aţi dat să beau ca la proşti, poate mă pune bărbaţi-miu să dorm pe prag.

Bărbati-miu. îşi pierdea şi viitorul soţ al Giruetei identitatea. Devenea *bărbati-miu.*

Devenea *Al Meu.* N-am mai zis nimic. Pentru ea era crucial asta. Mireille a surprins zîmbetul complice dintre mine şi Melanie, dar a ascultat în continuare ce avea de zis prietena noastră.

— Poate credeţi că mie nu mi-e teamă să n-o dau în bară ca altele. Ca Cici Balerina de exemplu. Sau ca Lola care a fugit imediat după nuntă.

— Sau ca mine, a recunoscut Melanie, înainte de nuntă.

Era calmă şi putea vorbi acum cu detaşare despre trecut. Doar eu ştiam povestea ei. Mi-o spusese într-o seară de vară, acum vreo trei ani, cînd o dusesem în căsuţa mea de la marginea mării. Chiar în faţa ofiţerului stării civile se răz- gîndise brusc. *Poate mai încolo,* a fost răspunsul ei, în loc de un DA hotărît.

— Aceea a fost decizia *crucială* la mine. Eram după o relaţie de cinci ani, el mă iubea ca pe ochii din cap, ne cumpărasem propria casă, aveam grădina noastră, pusesem deja nume viitorilor copii şi pac!... într-o singură clipă decisesem că nu aveam nevoie de o astfel de viaţă călduţă.

Girueta rămăsese perplexă. Clipea des nevenindu-i să creadă.

— Tu ştiai asta? s-a răţoit la mine.

— Bineînţeles, am zis. Nici nu ştiu de ce mă mai întreba.

— Incredibil! ne-a privit ea pe sub ochelari. Apoi s-a întors către Mireille. Deci astea două nu sînt sănătoase la cap.

Ne-am strîns una lîngă alta amuzate de reacţiile Giruetei care, ca de obicei, îşi luase rolul de mamă în serios în privinţa noastră. Era distractiv cum încercau toţi să ne impună *binele* lor, *corectul* lor, *aşa trebuie*-ul lor.

— Rîdeţi ca proastele. Uită-te şi tu la ele. Una e ca turcu', iar alta e ca pistolul. (Aici

am izbucnit în hohote, spre furia şi mai mare a Giruetei).

— Eu chiar sînt turcoaică.

— Mdeah, bine, parcă asta e scuza ta. Umblă lelea prin lume amîndouă, n-au nici un rost, nici un Dumnezeu. Asta, şi-a arătat cu dispreţ spre mine, şi-a dat demisia pentru a nu ştiu cîta oară, nu se lipeşte nici o slujbă ca lumea de ea, nu e în stare să-şi negocieze nici munca, nici să pună bani deoparte, parcă ar fi Elaine din Seinfeld, tot timpul îşi cumpără ba fuste, ba pantofi şi se plimbă de colo-colo prin cafenele, intervievînd oameni. Dă speranţe false amărîţilor ălora care visează la ea...

— Ce amărît visează, mă, la mine? m-am stropşit. Vorbeşti de ăia care citesc o proză erotică şi cred că sînt genul care o să le sară în pat? Ii miros de la şapte poşte distanţă aşa cum îţi dai seama de la primele acorduri că o să auzi muzica flamen- co şi nu gălăgia aia de *house.* Asta nu înseamnă că o să-ţi ridici fustele imediat nici într-un caz nici în celălalt.

Treaba devenea urîtă. Ne încinseserăm şi acum arătam una spre alta cu cuţitele de pe masă.

— Şi oricum are gusturi mai bune la fuste decît Elaine, mi-a luat apărarea Melanie.

— Şi oricum pentru ce să muncesc atît? Casă am, maşină am. Libertate am. Pentru ce să pun atît deoparte?

Chiar nu înţelegeam. Dacă mie îmi plăceau mai mult fustele largi şi colorate mai mult decît conturile în bancă ce era aşa mare problemă pentru sărbătorita mea?

Am băgat amîndouă în acelaşi timp o bucată de copan bine prăjit în gură, ca să nu spunem cine ştie ce stupizenie. Uneori, chiar şi într-o prietenie, mai ales una consolidată în timp, discuţiile pot degenera şi foarte simplu se ajunge la jigniri, numai pentru că ştii că celălalt te suportă exact aşa cum eşti. Prea multă pasiune o să ne ucidă într-o zi. Dar certurile aprige nu fac altceva

decît să consolideze ceva deja solid. Simplu. Atît de simplu că nu cred că vor înţelege femei ca Cici Balerina, sau Lola, sau Transportatoarea aia. Fiindcă ele săreau calul dimpreună cu pîrleazul, ori de cîte ori prindeau ocazia, băgau zîzanie într-o parte şi alta, de-aia rămîneau singure ca proastele şi pe urmă îşi căutau prietenii vechi de-acum cincisprezece ani, care avuseseră timp destul să uite firea lor.

— Uită-te la astea două, cînd se vor linişti ele atunci o să îngheţe iadul, i-a mai spus Girueta lui Mireille şi a dat paharul peste cap.

Dimpotrivă, cu toate pasiunile noastre care fuseseră sau care vor veni, eram mai senine ca niciodată. Numai că Girueta abia începuse. Era seara ei şi nu ţinea deloc la băutură. I-am luat paharul din mînă. Se ameţise într-o altă noapte în aşa hal încît începuse să-1 confunde pe Charlie Chaplin cu Robert Downey Jr., nu că n-ar fi avut motive în urma vizionării filmului despre viaţa comicului, dar deja pe la sfîrşitul celui de-al doilea pahar de vin începuse să emită păreri despre Charlie Chaplin jr., că nu înţelege de ce mor femeile după el şi de ce naiba Melanie încă are mutra lui pe desktop, de parcă ar fi o simplă adolescentă (de fapt, se referea la o fotografie a lui Robert Downey jr. după care Melanie era topită, avea ea ce avea cu ochii mari şi cafenii).

Apoi Girueta a oftat ca pentru ea.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu ce le lipseşte.

— Hei, oftezi ca o mireasă părăsită, nu ne lipseşte nimic, am vorbit eu şi în numele lui Melanie. Pur şi simplu nu o să ne învîrtim în jurul unui bărbat toată viaţa.

— Şi asta, *cherie,* nu pentru că nu ne-ar plăcea, dar cred că meritäm mai mult decît o căsnicie, a completat Melanie cu vocea ei răsfăţată şi blajină. II iubeam pe cel care

are impresia şi-acum că i-am distrus viaţa. II preţuiesc şi acum. Dar, vezi tu, el n-a înţeles şi nu m-a iertat. A luat totul ca pe un afront. Libertatea asta a noastră ai avut-o şi tu înainte să-1 cunoşti pe alesul tău, ai uitat? Ia partea bună a lucrurilor, poate or să ne intre şi nouă minţile în cap.

Cin cin! Şi Mireille ne zîmbea pe deasupra farfuriei ei. Aştepta să i se povestească următoarea întîlnire crucială. Era rîndul meu şi rumegasem un pic printre gîndurile mele, printre întîlniri şi prin anii trecuţi cine venise spre mine în aşa măsură încît să schimbe totul în mine, să mă dea peste cap, cum zicea Mireille.

Recunosc că, pentru o clipă, îmi trecuse prin minte Renard, dar pînă la urmă nici el nu reuşise să mă omoare de tot, ca mai apoi să renasc din cenuşa proprie, cum umbla vorba că se întîmplase cu pasărea Phoenix. Nu, nu era chiar aşa. Dacă ar fi să simplificăm lucrurile, era în felul următor: bărbat 28 de ani, foarte inteligent spre genial, psiholog, vindecător de suflete, mai ales feminine, care dăruia oceane celor ce nu aveau nevoie de ele. Se credea Pigmalion cu zeci de Galatee. Suspiciunea tuturor era însă că şi-o trage cu ele. Cazul fusese preluat de agenţia aceea de detectivi cu care colaboram, în urma plîngerii unei femei disperate şi pare-se abandonate, iar eu trebuia să demonstrez că aşa e cum spune ea, să caut dovezi, să observ cum se cuvine, apoi să-1 fac de rîs în ziar. Şi să am grijă să nu mă îndrăgostesc la rîndul meu.

Ce periculos era Renard ăsta! Iar eu tremuram de spaimă în jurul bărbaţilor, cum să vă spun. Mă înroşeam imediat în obraji şi, ca să nu simtă asta, îmi puneam masca de impertinentă. Mai bine aşa, decît să mă ia de fraieră. Numai că, printr-o şori- căreală a colegilor mei, a fost trimis cu un anume pretext la mine în birou (cică eram pricepută la fotografii de nuntă!) şi nefiind pusă în gardă că psihologul acesta îmi va fi

caz sau subiect, l-am tratat ca pe un oarecare tip ce a greşit biroul. Şi, fireşte, m-am îndrăgostit! In loc să caut apoi probe că-şi foloseşte meseria ca pretext de agaţamente, am căutat dovezi că nimic din toate astea nu este adevărat. Pe dosarul lui am scris cu carioca: Vulpoiul. Am închis raportul scriind la sfîrşit: *omul e corect, lăsaţi-l să-şi facă treaba.* Clienta care plătise tot balamucul şi căreia i-am spus că face o greşeală, m-a privit într-un anume fel de parcă înţelesese mai mult decît i-aş fi scris în şapte rapoarte.

Era o femeie spectaculoasă. Ii ţin minte spatele. Avea o coloană dreaptă parcă răsărea din pămînt. S-a îndepărtat rîzînd în hohote. Şi jur că nu părea nebună. Ţin minte în schimb toată pofta aceea jignitoare cu care izbucnise în rîs, nu de mine rîdea, ci de ea însăşi şi de nedreptatea care i se făcuse, rîs care mă trezise la realitate. Da, aceea a fost o întîlnire crucială.

Cum e mai bine? Să fim fermi sau, din bun simţ, subtili, poate se prinde cineva, dacă nu, noi ne-am făcut datoria şi ne-am marcat, graţios, teritoriul?

Pînă aici! PÎNĂ AICI!

-— *Prendra mia,* am început şi eu în spaniolă, molipsită de la Mireille, la mine n-a fost un bărbat, cum vă aşteptaţi. Pe mine m-a făcut să iau cea mai mare decizie din viaţa mea o femeie absolut dezamăgită, la al cărei caz lucram. Rîsul ei îl aud şi acum.

— De ce rîdea?

— Rîdea amar, cred! Nu înţelesese nimic din prietenia pe care i-o acordase un bărbat. Rîdea pentru că ratase ocazia să-i confirme cineva din afară că e corect cum gîndeşte sau poate pentru că-şi dăduse seama că nu conta nimic din toate astea, ci faptul că fusese expulzată din poveste.

— Şi ce s-a întîmplat cu bărbatul acela?

Am zîmbit. Nu poţi spune chiar totul prietenelor tale. Dar cam asta fusese. Eu îmi încheiasem seara. Eram mai obosită ca niciodată. Nu mai puteam să termin ce era în farfurie, nu mai puteam să beau nici un strop de vin, deşi mi-era o sete nesfîrşită de oceanul lui Renard.

— Tare aş vrea să ştiu...

Şi în timp ce Mireille ne povestea, în limba pe care o iubea atît, despre călătoria ei spre Santiago de Compostella, şi coapsele ei stăteau mărturie pentru asta, a venit cu toată forţa spre mine amintirea dragă a acestui om. De fapt cred că niciodată nu mă părăsise. Aş fi vrut eu să fie un simplu caz, dar n-a fost. Oricît au încercat mai apoi unii şi alţii să intre peste împărăţia noastră invizibilă şi s-o distrugă, s-o despoaie de cea mai frumoasă realitate ce poate fi între doi oameni, oricît au vrut să priceapă, să distrugă sau să ne întoarcă unul împotriva celuilalt, ştiu că puţini vor înţelege că unele sentimente, unele confesiuni, unele nopţi sînt mai durabile decît timpul, decît universul, decît cele mai mari legende ale lumii. *****

Tîrziu, foarte tîrziu, am ajuns acasă. Ora la care ar fi putut cînta cocoşii, dacă prin absurd ar fi , existat măcar o pană de cocoş în capitală. Am venit cu taxiul pentru că maşina rămăsese parcată în faţa clubului. De fapt abia mi-am adus aminte | unde stau. Ştiu doar că am vrut să stau cu fetele cît mai mult, foarte mult, de mîine eram liberă, parcă ieşisem nevătămată dintr-o menghină uriaşă, din cleştele vieţii, iar acum puteam face orice, rîdeam ca nebuna, nu ştiu cînd şi unde dispăruseră ceilalţi, dar luciditatea mi-a revenit în faţa blocului unde locuiam. Tot într-o garsonieră. Aceeaşi de ani de zile. Cuibul meu şi al lui Mihai. Hahahaha! O s-o împart cîndva, foarte curînd, în mai multe etape. O s-o poziţionez curînd în mai multe cartiere, că aşa am eu chef. Cine are

răbdarea necesară să verifice imaginaţia unui om?

Mi-aduc aminte că pe la al doilea coctail a sunat redactorul-şef, o femeie pe care o iubeam deşi nu-mi făcuse absolut nici o confesiune, de la revista în care scriam o dată pe lună să-mi aducă aminte de un deadline. Nu ştiu de ce-mi trece asta prin cap, poate pentru că nu e curent pe scara blocului şi a trebuit să deschid mobilul să-mi luminez drumul şi am văzut ultimul apel la care am răspuns. Ar trebui să scriu un articol mai lung despre sex, să-i pun pe jar pe cîţiva, să vedem ce se întîmplă, dacă reacţionează ca nişte molii în jurul unui bec şi-ntr-un interviu să spun că m-au inspirat căsniciile lor. Doar atît... să vezi atunci, e de-ajuns doar asta ca să ia măsuri. Nici nu trebuie să citească articolul ăla. Nici nu e nevoie... Să vezi cum se vor iubi, cum vor turna plozi de frică şi cum se vor mai grăbi să-şi demonstreze *feelingurile.*

Chiar că-s ameţită! *Şi mai lucidă ca niciodată...* Şi nu-mi vine să cred că seara trecută căutam cu lanterna un loc secret. Are dreptate Girueta, la naiba! Bine că nu i-am spus şi despre chestia asta că mă lua la bătaie. Era în stare.

Am descuiat uşa şi fără să mă dezbrac m-am băgat în pat. Am simţit trupul cald, adormit, al lui Mihai. S-a răsucit în somn, s-a trezit şi a dat de privirea mea mirată. Am avut unul din acele moment absolut surprinzătoare, care m-a trezit definitiv din ameţeală. Pur şi simplu am rămas fără cuvinte. Eu, care aveam tot timpul o replică potrivită, de data asta am tăcut mile şi-am clipit rar, fiindcă nu puteam să-mi dau seama dacă visez, dacă am halucinaţii sau sînt în continuare beată.

Tot fără un cuvînt m-a dezbrăcat, m-a lipit de trupul lui să mă încălzească, mi-a mîngîiat părul şi mi-a şoptit cu voce

adormită la ureche: „Ai făcut tîmpenii şi în noaptea asta. Acum odihneşte-te." „Da", i-am răspuns. „Iartă-mă!"

Am adormit imediat. Nici nu mai ţin minte de cînd nu mai fusesem cuiva atît de recunoscătoare. Ba da, ţin minte. Pînă în noaptea aceea, n-am ştiut ce înseamnă recunoştinţa. M-am băgat cu nasul în pieptul lui ca un copil pus la colţul de ruşine, dar ce cald era colţul ăsta acum.Renard

şi încrederea în partener

Would you care for color if you were blind?
Would you rather listen to the wind?
Would you rather search the stars for signs?
Come to me/ Feel with me/ See with me...[1]**Diary of Dreams, Colorblind**

Cînd ai spus cuiva totul, cînd ştii că a priceput totul, cînd ştii că e acolo, undeva, deşi orele înaintează în noapte, iar şi iar, urmîndu-şi cursul firesc pînă cînd nu mai eşti în cursul firesc, sau poate tu înaintezi în întunericul unui golem precum şerpii în

1 Ţi-ar mai păsa de culori dacă ai fi orb? Ai prefera sâ asculţi vintul? Ai prefera sâ cauţi semne în stele? Vino cu mine/ Simte cu mine/ Vezi prin mine....

văgăunile lor, de ce nu poţi să apeşi pe buton relaxat?

Mi-au plăcut întodeauna discuţiile de complezenţă, putem vorbi despre orice, despre absolut orice, despre teribila vreme, despre următoarea gripă, despre ziua de muncă, despre *ai, ce frumos ne-au crescut copiii în bătătură,* despre vacanţe şi despre expediţii, despre Polul Nord şi despre Polul Sud, dar nu şi despre balconul rămas pustiu, la cheremul anotimpurilor, nu şi despre lacrima care se usucă, nu şi despre *ce ne facem?*

In dimineaţa asta care se crapă, dincolo n-a mai fost acolo... încet, încet, Renard dispare... ca desenele de pe asfalt la trecerea verii, ca lîna de aur din legende, ca luminile lui Rembrandt printre umbre, ca masacrele din istoriile secrete, ca limbile de pămînt sub valuri, ca alizeele pe trupuri bronzate... Nu, nu ca alizeele, e prea *soft* pentru Renard totuşi... Aş vrea eu ca totul să fi fost atît de calm şi lin. Ar fi trebuit să mă opresc pe la masacre.

Imediat după ce ne-am dezlipit trupurile i-am spus că are gura amară, n-am crezut chiar că dacă se va întîmpla totul între noi el va fi fericit. Se născuse în plină dramă. într-o noapte fără lună, fără stele, întunecată ca apele iadului. Sînge negru şi verde păreau că-i tulbură venele, fusese otrăvit încă din pîntecele mamei lui cu osînde şi blesteme ce trebuia să le poarte prin lume, ascunse de lume, împletite în lume, copilul renegat al diavolilor. Nici aici, nici acolo. între lumi. între iubiri. între două drumuri. între două alegeri. între a fi şi a muri. între mine şi tine$_x$ între lacrimă şi rîş. între măreţie şi mister. între lux şi mizerie. între şi între. Două lumi suprapuse, întrepătrunse, între lumini şi umbre, între dans şi beţie. Să rămînă între noi asta. Promite-mi că nu mai zici nimănui. Promite-mi, promite-mi, promite-mi, hai, te rog, hai, mă, Hazel, nu mă face acum de panaramă.

Vezi, mă Renard, dacă n-ai crezut în şoaptele mele, te pedepsesc. Cu cruzime te pedepsesc. Degeaba strîngi din dinţi şi-ţi tremură sufletul, dacă nu e ca atunci, tot degeaba. Eram oglinzi unul altuia, eram pe deasupra poveri, ne orbeam şi ne întunecam cu aceeaşi furie, cu o aceeaşi vijelie cu care intră doi cerbi unul în altul şi ale căror coarne scot scîntei de se aprind pădurile, şi ca şi ei tot pe femele ne luptam, ne scoteam ochii, apoi cădeam laţi la pămînt, rîzînd ca în *Fight Club.* Ne sărea sîngele pe pereţi, şi noi rîdeam, ne muşcam buzele, ne pocneam urechile, şi pe urmă rîdeam, şi uneori, din greşeală unul dădea mai tare decît celălalt, şi ne mai curgea o lacrimă printre gene, pe care cu mîndrie o striveam şi nu recunoşteam că ne doare, ne trosneam palme peste bot, ca să ne auzim tăcerile cînd insultele o luau razna, cînd cuvintele răneau, cînd umerii se ascuţeau într-atît de mult încît deveneau vîrfuri de Himalaia şi cum să mai ajungi la ei să-ţi sprijini fruntea grea, atît de grea, atît de al dracului de grea pe umerii ăia atît de primitori cîndva? Cum, cînd deveneai din simplu păstor încercat alpinist? N-avea cum să meargă aşa. Prea multă tensiune, prea multă luciditate, prea mult... Totul era prea mult. Prea mare. Prea de necuprins. Prea era soare sau prea ploua, prea erau copacii verzi, sau prea exploda aerul între noi cînd stăteam unul lîngă altul. Prea ne doream, prea nu puteam. Nimic nu era bine. Spiralele lumii erau prea întortocheate, potecile din păduri prea umbroase, balcoanele prea pline sau prea goale, asfaltul prea încins sau prea rece, buzele noastre prea arse de sete.

Acolo... la antipozi... acolo unde şuieră vîntu- rile, unde se iau la întrecere cu golemurile din oameni, cu djinii lui Iblis, acolo unde *şeitanii* îşi bat joc de liberul arbitru, cu *orice ai decide e degeaba* şi te

urăsc uneori că ai fost mai laş decît mine şi nu mi-ai văzut semnele, iar eu n-am vrut să-ţi răpesc libertatea de a fi fericit în împietrire. Azi am aflat că te-ai oprit, că ai lăsat totul baltă, că nu mai poţi, nu mai vrei să înaintezi. Şi nu mai ştiu, e ca naiba, aş vrea să fie ca acum cîţiva ani cînd umpleai camera cu barba ta, cu privirea ta de oţel şi-ţi simţeam dorinţele în intrîndurile dintre coapse, în roşeaţa obrajilor mei, în zîmbetul care-mi umplea inima de parcă *toată lumea era a mea,* ca în filmul ăla indian. Şi nu voiam să fie nimic altceva între noi, decît clipa asta liniştitoare că tu eşti la acelaşi antipod cu mine, că ne sprijinim cu coatele de aceeaşi balustradă de lemn din balconul meu, că eşti frumos ca un zeu, şi suveran peste toate astea, că ştii mai bine decît mine ce am de făcut, de văzut, de auzit, chiar dacă-mi laşi impresia că pot fi liberă, liberă, liberă şi înfăşurată în fuste largi şi lungi de culoarea fericirii, precum o tînără bosforiană, dar tot atît de rece ca şi ea... Şi te urăsc pentru că ai vrut să merg şi mai departe, m-ai gonit tot mai departe, ca să mă poţi uita liniştit, ştiu, dar nu pe drumul pe care te-ai străduit atît să-1 construieşti, ci undeva înapoi, undeva unde ştii că-i acasă. Fraiere, acasă era locul de lîngă tine...

Tot e bine că ne-am odihnit amîndoi la singura ta răscruce. Sînt bolnavă şi ameţită, şi holul ăsta lung, asemănător cu atîtea alte holuri lungi, care mi se păreau dintr-o dată late, şi toţi pereţii ăştia care se dilată incredibil de mult... mă omoară să ştiu cît de suportabili erau cînd ne prelingeam amîndoi pe lîngă ei, ca umbrele, ca fricile din sînul lui Isus pe cruce, ca zilele de joi spre vineri, ca zarurile pe care le aşteptam împreună să cadă în favoarea noastră, încerc să-mi amintesc de noi dinainte de a mă invada uitarea, şi nu văd acum decît penibilul din viaţa mea.

Nu, n-avea cum să meargă. Am făcut tot posibilul să ne convingem unul pe celălalt că

nu e voie, că nu e timp, că altele sînt importante, ca de exemplu uitările, ca de exemplu desprinderile, ca de exemplu ramele fără tablouri, ca de exemplu uşile închise, ferestrele sparte, florile rupte, scrisorile aruncate, cioburile împrăştiate, un imperiu construit din nimic, atîtea exemple ţi-aş putea da, şi cîte şi mai cîte, dar e deajuns o singură clipă necontrolată de mînie şi lumile pot dispărea, orizonturile te pot seduce în aşa hal, în aşa manieră, în aşa dureroasă chemare încît norii de se vor rupe în urma ta, furtunile de te vor anunţa să te adăposteşti pînă trece mînia cerului, oceanele de şi-ar ieşi din matcă, nimic nu te va mai putea opri din drumul pe care nu-l mai poţi face înapoi de la ură la iubire.

Să ştii unde doare, să atingi exact în locul acela moale, şi cald, singurul viu... plăpînd... să pedepseşti fiindcă ţi se cere, fiindcă vrei să testezi limitele dragostei şi să vezi apoi că da, oricît ai merge pe linia orizontului care şerpuieşte printre coline şi munţi, care face un popas pe o pajişte, apoi mai încolo ia forma rîului, e totuşi infinită, dar ura dispare, dragostea dispare, vînătăile dispar, conturul buzelor tale mi-e însă mai drag decît cea mai frumoasă poveste nerostită şi îngropată.

Nu, n-avea cum să meargă, deşi te-am lăsat să-mi săruţi cicatricea aceasta lungă de sub sînul stîng, sub zimţii căreia îmi bate inima din ce în ce mai slab, pe care nici măcar nu suport să o atingă cineva, să o vadă cineva. Şi-am strîns din dinţi ca nu cumva să izbucnesc în reacţiile acelea necontrolate de furie, că tu voiai să mă iubeşti cu totul, cu durerile mele şi cu fleacuri, iar eu voiam să fie mult mai simplu, dar ţi-am acoperit cu buzele luciditatea, neam măsurat cu mîngîieri şi cu tăceri unul pe altul ca doi asemenea, n-avea cum să meargă aşa.

Nu, n-avea cum... am ştiut că trebuia doar să ne pierdem unul în altul, ca şi cum ne-am întîlni într-un basm sau în îmbrăţişarea morfeică a unor îngeri păzitori, şi-apoi să ne trezim la realitate, nedumeriţi, şoptind tîmpenii că uite ce-am făcut acum, că nu mai e cale de întors şi că e insuportabil de bine, şi că dacă tot am început dansul mortal al trupurilor acum ce mai rămîne de făcut?

Şi mi-ai zis atunci, cînd zorii se spărgeau de pereţii cei mulţi pădurii: „Tu trebuie să rămîi fidelă visurilor tale, nu fă ca mine, nu te închide în celule fără gratii...". Numai tîmpenii spunea. Pe lingă multele altele pe care le mai făcea Renard.

Uite, nu ştiu dacă pe Renard l-am trezit eu la viaţă, sau el m-a trezit pe mine, nu ştiu nimic, a trecut atît de mult timp de-atunci, încît chiar Renard s-a schimbat între timp în ochii mei, pentru scurtă vreme, e drept, cînd am rătăcit bezmetică printre scurte revolte, mici revolte de ieşire de sub tutela lui. Acum nu mai contează, dar vreau să pricep totuşi, aşa, pentru posteritate, fiindcă am impresia că după ani de zile de lîncezeală, de căutări în spiritul altor bărbaţi a ceva mai mult decît masculinitate, a ceva mai mult decît isteţime, a ceva mai mult decît galanterie sau sensibilitate, am dat în sfîrşit în asprimea de un albastru tăios a privirii lui Renard peste tot ce putea cuprinde un om: căutări şi înfundături, zbateri, încrîncenare, furie, curaj, dispreţ, dar şi naivitate, prospeţime, romantism toate astea îngropate într-o durere mută. Şi mai era acolo dragoste. Şi iar dragoste. Atîta dragoste... Dragostea ca o celulă fără gratii.

L-am cunoscut într-o sîmbătă rece, ploioasă, era un martie capricios, mi se pare. El a deschis uşa redacţiei, a intrat fără să salute. Eram curioasă să aflu pentru ce a năvălit aşa, ca o furtună, dînd uşa de perete. Cu ce i-am greşit? Ce-am scris de l-am călcat pe coadă? Apoi, am crezut că i s-a întîmplat ceva şi a apelat la primul om care

avea uşa deschisă ca să ceară ajutor. Avea pârul vîlvoi, privirea rătăcită, cămaşa descheiată, parcă era scăpat de la nebuni. Am sărit de pe scaun şi m-am dat un pas înapoi. S-a oprit în mijlocul încăperii brusc, derutat, asemenea unui om care parcă greşise peronul, sau uşa, sau răscrucea, sau staţia de metrou. A intrat ca un uragan în viaţa mea. Şi-a ieşit pe nesimţite, nesimţitu' naibii...

„Domnu', pot să vă ajut cu ceva?" Şi-a oprit privirea pe o fotografie mare, cu o bătrînă cu gura pungită de vreme, cu multe riduri în jurul ochilor, încremenită în durere, căci fusese surprinsă la înmormîntarea fiului ei. Un accident stupid. Mereu fotografiam accidente stupide. Din maşina aceea contorsionată de la faţa locului, cînd sosisem anunţată de un binevoitor, apucasem să mai văd trupul zvelt, însîngerat şi inert, cum era scos dintre fiare şi depus pe caldarîm, ca o bucată de carne incertă. Avea braţe lungi, frumoase, şi degete aşijderea. Puteam să ghicesc, prin hainele sfîşiate de impact şi de zdruncinăturile ulterioare, că mortul avea coapse puternice. Cineva grăbit cu o Dacie-papuc intrase în el, pe cînd tînărul încerca să pornească maşina de pe loc şi să plece în treburile lui. Cioburile parbrizului îi sfîşiaseră buza de sus şi-i ciupiseră grumazul. Zi nefastă...

Fusesem pe teren cu un reporter nou. Făceam pe fotografa. Mă îndrăgostisem de imagini fără să mă împotrivesc prea tare. Ale altora. Instantaneele străzii. Furam clipe de la oameni. Ii pîndeam. Ii surprindeam. Mă ascundeam ca să se simtă în siguranţă şi le urmăream singurătăţile. Cred că prima dată cînd mi-am dat seama că-mi place să fac asta a fost cînd m-am aşezat pe o bancă în faţa ferestrei lui Criss şi am privit-o dansînd sau orice altceva mai făcea ea. Ah, dacă aş fi avut atunci un aparat de

fotografiat... Cînd nu sînt atenţi la imaginile lor sociale, oamenii devin interesanţi, abia atunci devin interesanţi, măcar de şi-ar da seama mai repede de asta. „Domnişoară, ce faceţi aici?" mă întrebase într-o seară Musiu, cînd mă surprinsese pe banca din faţa ferestrei lui Criss. Nu ne cunoşteam atunci. Aceea fusese prima noastră întîlnire. Lui i se păruse ciudat că-i studiam iubita, mie că nu-şi vedea de treaba lui.

Cîte coincidenţe care sînt legate de o singură mare poveste... Dar nu există coincidenţe, nu-i aşa? Din ce în ce mai sigură de asta, de parcă ar fi vreun mare adevăr care să mă facă să-mi trăiesc viaţa mai frumos.

La înmormîntarea acelui tînăr fusesem să surprind durerile reale, autentice, ale oamenilor. Fusesem la zeci de înmormîntări special pentru aşa ceva. Inmormîntările erau o mică lume socială în sine. Puteai vedea cel mai bine acolo ce-a reprezentat mortul ăla pentru unul sau altul, după felul în care îşi exprima fiecare durerea cu fix trei minute înainte ca sicriul să fie coborît în groapă. Nu era vorba despre lumina potrivită, nici despre unghiul perfect, cît despre instantaneul perfect.

Şi Renard s-a apropiat tăcut de fotografia care-mi îndurera peretele biroului, eu îl urmăream curioasă, mai ales că nu ştiam de ce năvălise atît de hotărît şi se oprise apoi brusc, ridicîndu-şi privirea deasupra capului meu, unde atîrna pe perete o bătrînă mamă mai nefericită decît Niobe. O expresie de duioşie a apărut pe chipul lui, era ca şi cum identificase ceva în muţenia femeii. Nu ştiu cum să explic asta, n-am cuvinte potrivite, ştiu doar că l-am îndrăgit pe bărbatul acesta încă înainte de a-1 cunoaşte cu adevărat, pentru că vreo coardă sensibilă a sufletului meu a plesnit anunţîndu-mă că vom rezona la aceleaşi sunete, că vom vibra în jurul

aceloraşi oameni şi că deja priveam împreună lumea prin acelaşi gen de fotografii. Durerea acelei bătrîne pe care eu, din cinism, o pozasem, ne-a apropiat în sîmbătă aceea cînd a apărut din senin în biroul meu şi, după ce s-a dezmeticit, mi-a spus :

— Chiar că eşti bună...

Mda! Şi pentru că am ridicat sprîncenele neîn- ţelegînd la ce se referă, a spus repede:

— Am o nuntă importantă, aş vrea să te angajez. Sînt naş! Vreau să le faci poze mirilor ca cele pe care le ai pe pereţi. Vreau ca atunci cînd le trece prin cap să divorţeze să-şi privească ziua nunţii şi să spună că nu-şi permit să-şi trădeze dragostea.

-— Poftim??? Nu mă pricep la nunţi, îmi pare rău, l-am refuzat.

Alooo, îmi venea sâ-1 scutur de umeri, aici e o redacţie, nu un centru de făcut fotografii pentru nunţi, botezuri şi alte paranghelii.

Părea că nici nu mă aude. Era nebun? Era nebun. Umbla prin încăpere hăituit de grija unei nunţi. Era şi comic într-un fel. Şi nici măcar nu ştiu care dintre colegii mei de-atunci îmi făcuse iar o farsă. Mie sau lui.

— Ba te pricepi! Dacă te pricepi la înmor- mîntări, înseamnă că te pricepi şi la nunţi, mi-a spus el. După tonul vocii lui, nici nu încăpea îndoială că trebuie să mă execut, să-i fac pe plac. Asta m-a iritat.

— Chiar nu mă pricep!, am refuzat tăioasă. Nu-mi plac manifestările astea, nu sînt fotograf de nunţi, îmi pare rău. Pe bune, am repetat, căci nu ştiam ce să mai zic, chiar îmi pare rău.

A oftat şi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului meu. Şi-a ascuns tîmplele în palme şi a rămas aşa precum gînditorul de la Hamangia. Ei, na... era cea mai ciudată întîlnire şi cea mai ciudată cerere care mi se făcea de vreun an încoace. Mă rog, n-are

importanţă de cît timp încoace. Cu toate astea, atunci am simţit o puternică, nestăvilită dorinţă de a-i mîngîia părul. Aşa din senin.

— Nu vă supăraţi pe mine, dar sînt doar un simplu fotoreporter, mi-am înmuiat vocea. Nu mă ocup cu pozatul nunţilor, ce naiba... Pot să vă recomand pe cineva foarte bun, dar eu...

— îţi plac dramele, înţeleg. Şi s-a ridicat să plece.

— Cam aşa ceva, am zîmbit. Sînt piază rea la nunţi. Am fost o dată domnişoară de onoare la nunta unui văr şi a doua zi i-a fugit mireasa din casă. N-a mai apucat să ia şi banii strînşi, cedaţi, dăruiţi, mă rog, ăia de se strigă la masă, cum îi era miresei planul, dar... am cam rămas şocată de-atunci, şi credeţi-mă, domnule, a fost o nuntă excepţională, una dintre puţinele nunţi frumoase la care mi-a fost dat să particip, ca-n basme, înţelegeţi? Apoi a fost din ce în ce mai rău, în timp s-a dovedit că toate parangheliile astea la care am participat s-au sfîrşit prost. Ba murea mirele, ba se îndrăgostea mireasa de cavalerul de onoare, sau de iubitul prietenei. Nu ştiu, chemaţi-mă la divorţ, sau la vreo sinucidere din dragoste ceva... cu mare plăcere, vin negreşit.

Renard a început să rîdă. Un rîs puternic, în cascade.

Aşa a început.

Şi mi-am zis că cine are privirea asta atît de grăitoare şi rîsul ăsta din suflet atît de sănătos nu poate fi decît un om incredibil. El avea altă părere despre mine.

— Eşti o puştoaică extraordinar de egoistă şi cinică.

Şi m-a mai făcut într-un fel. Rea.

In cinci minute mi-a trîntit repede portretul psihologic, sfîrşind prin a mă irita mai tare. Eu mă îndrăgosteam ca proasta la prima vedere, iar el deja îmi găsise tot felul de cusururi. Nu eram nici egoistă, nici

cinică, nici rea. Dar aveam să devin astfel. Renard vedea în viitor. Era vrăjitor Renard. Magician sau prestidigitator. Ceva pe-acolo. Dar poate atunci era doar supărat că n-am vrut să merg la nunta lui, iar eu prea enervată că mă ia de fraieră.

Mi-a zis odată „n-o să dispar decît dacă tu vrei cu adevărat asta". Şi a avut dreptate, iar eu vreau să pricep de unde ştia anumite lucruri încă înainte de a se întîmpla şi de ce n-am mai vrut să fim împreună, cu toate că, hm, nu am fost niciodată împreună, deşi am creat amîndoi o pînză de confesiuni lugubre, la ore mari, de taină, în faţa focurilor ne-am trîntit pe tava vieţii tot ce_ râmă sese nerostit de ani"'<$&gQei«tofeîÂiftMâsese- neţrăit.S
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
nefolosit, cenzurat. Cu violenţă ni le-am trîntit pe toate, bune şi rele, ca şi cum, dacă nu ni le-am fi spus, el ar fi plecat din viaţa mea, cu rîsul lui cu tot şi cu tîmplele lui argintii şi cu mustaţa ca o părere, iar eu cu fustele mele-de ţigancă, largi şi lungi şi pline de paiete, care paiete, cînd mă supăram, căzeau una cîte una. Păi, şi asta nu înseamnă că eram împreună? El a fost *gentleman* tot timpul, chiar şi cînd încerca să mă protejeze de pasiunile nestinse ale fostelor lui iubite, ce nu înţelegeau ce caut mereu pe lîngă el. Poate a fost un semn de alianţă din partea lui Renard, interpretat greşit de mine la vremea respectivă cînd eu voiam să le înfrunt pe toate şi să le zic: asta e viaţa, ia mai căraţi-vă de-aici!

Nu înţelegeam prea bine ce se întîmplă, dar cred că eram fericită. Fericită ca un copil căruia i s-a dat frîu liber la nebunii, ca un copil nepăsător, indiferent la durerile lumii, dar sigur că dacă se întoarce în cuibul lui, acesta va fi cald şi blînd şi plin de dragoste, oricîte cucuie ar fi luat în freză, oricîte jelituri i-ar fi jupuit genunchii.

Renard însă îşi pierdea capul imediat, la orice fel de sensibilitate, şi mai toată lumea din jurul lui juca teatrul emfazelor sentimentale, că nu mai aveam loc de nimeni fiindcă el trebuia să răspundă la apelul tuturor. Vindeca suflete. Repara sentimente. Sau distrugea. De fapt, cred că începutul relaţiei noastre a fost şi sfîrşitul ei, cauzele fiind sensibilitatea lui în faţa tuturor falselor disperate de viaţă şi intoleranţa mea la astfel de actriţe proaste care jucau teatru â la Cici Balerina. Sau care sufereau de vanitate cronică precum Criss. Sau care voiau să profite de talentele şi bunătatea unui Soţ Artist şi Miştocar precum Transpor- tatoarea aia dereglată. *Sînt psiholog, trebuie să le ajut!,* ar fi zis Renard, dacă le-ar fi cunoscut vreodată. Aşa psiholog cum era, nu înţelegea că singura boală a Transportatoarei sau a lui CiciBalerina era că aveau aceeaşi mîncărime usturătoare de vagin? Nu, bineînţeles că eram răutăcioasă şi mi-ar fi închis gura. Iar interpretezi? El nu interpreta deloc, prefera să intre în tot felul de buclucuri, parcă era mai copil netrebnic decît mine şi nici nu ştii cînd mă trezeam că bărbatul devine copil şi nu se mai termină ciondăneala, ori eu pentru că eram cu vreo opt ani mai mică mi se părea că e vital să am dreptul la stările nasoale de tîmpeală, îl în schimb, nu! Nu pentru că el era Bărbatul, era stîlpul meu, era visul din care mă tot gonea să alerg bezmetică după alte vise, să înot singură în oceane, lua-le-ar dracu de oceane, ce tot avea cu oceanele astea? II uram. Sincer îl uram pentru că mă tot gonea atît.

Aşa că am început să mă întorc la cuibul lui Renard din ce în ce mai rar fiindcă devenise prea multă aglomeraţie acolo. Şi cu timpul a dispărut şi blîndeţea. Şi nici n-am mai putut să-i arăt cu mîndrie genunchii mei zdreliţi. Şi mi se pare că de fapt am pierdut şi copilul care sălăşluia în mine. Şi pentru ce? Pentru nişte cu adevărat nebune

pe care trebuia să le psihanalizeze, pentru nişte măritate de-astea care nu le mai sătura Dumnezeu de amanţi, pentru nişte dezaxate drogate, gen Lola, pe care oricum nu le-ar fi putut repara nici cu ajutorul lui Jung, sau Freud, sau cel al adevăratei mamă Omida.

Vreau mai ales să înţeleg de ce bărbatul acesta, pe care mi l-am dorit atît, pe care l-am căutat atît în alţii, care s-a refuzat din luciditate „pentru că nimic bun nu poate să iasă din toate astea", ei bine, de ce după ce şi-a depus platoşa grea, oţelită de propriile lui cicatrici, după ce i s-au relaxat sprîncenele, şi ochii şi-au pierdut duritatea şi asprimea şi l-am văzut aşa cum nu s-a arătat nimănui de fapt, fragil, speriat că nu poate oferi o lume mai bună oamenilor pe care-i îndrăgea, plăpînd prin însăşi grija asta şi pierdut printre atîtea alte griji cotidiene, de ale cărui decizii depindeau atîţia, de a cărui minte lucidă depindeau toţi psihopaţii, şi mai ales toate nimfomanele, de ce l-am lăsat aşa în voia soartei, de ce i-am distrus ultima şansă de a crede că ceva minunat s-a întîmplat, ceva ce mereu ar trebui să se întîmple între doi oameni inteligenţi pe care viaţa nu i-a îngenunchiat, nici luptele, nici ziua care va să vină, sau cine mai ştie ce... Mă distruge asta pînă la insuportabil.

Dau vina pe imaturitate. Sau poate că mă săturasem de atîţia bărbaţi speciali despre care scriam. Ei bine, n-am nevoie de Renard, n-am nevoie să-1 ştiu lingă mine dacă tot m-a gonit, n-am nevoie nici cît un pahar de bere, iar dacă mi-1 aduc aminte cum era cîndva, atunci cînd era, e pentru că l-am iubit foarte mult, dar nu mai contează, căci verbul e la trecut, însă îl pot privi străină şi detaşată, aşa cum priveşti un mort care ţi-a fost cîndva drag, ştii că-i al tău, dar nu-1 mai recunoşti, nu vei mai putea juca niciodată cu el „încrederea în partener". Pur şi simplu nu se mai poate, maestre...

Şi ştiu asta foarte bine, e aceeaşi senzaţie, ca atunci cînd mi-a murit cel mai

bun prieten, într-un accident de maşină, şi am fost la morgă să-i iau trupul de pe masa aia pe care stătuseră atîtea cadavre dezgolite, în jurul cărora roiau muştele şi viermii. Prietenul meu avea atunci 20 de ani, atîtea beri băusem pe terasele pline de fetişcane cochete şi le făcusem cu ochiul şi ne certasem pe ele, adică el voia să facă sex cu ele, eu să le protejez virginitatea, atîtea discuţii purtasem cu el pe acoperişul casei, urmărisem chiar şi o ploaie de stele. Pe urmă l-am văzut cum zăcea găunos, un trup fără suflet, cu ochii stinşi, nici măcar închişi, şi-i luceau în orbite ochii albaştri, ca nişte faruri de maşină în noaptea adîncă. Aveam tot 20 de ani. Iar eu m-am dus să mă spăl pe mîini la chiuveta din încăperea morgii, ca nu cumva să mă umplu de microbi, microbii lui. Şi deasupra chiuvetei oglinda pătată de urme de muşte mi-a arătat barba jupuită de o cicatrice din copilărie, cînd căzusem într-un ciob, iar prietenul meu cel mort rîsese atunci de mine. Aşa sînt copiii: cruzi! Rîd de durerile altora, rezistă cînd alţii rîd de durerile lor şi tot aşa. Şi ce rahat! Eu mă spălam pe mîini în timp ce prietenul meu zăcea în spatele meu şi-i vedeam în oglindă trupul sfîrtecat. Şi m-am gîndit atunci că peste ani altcineva va privi în oglinda asta şi mă va vedea pe mine... Şi tot aşa se va spăla pe mîini de microbii mei, îşi va număra cicatricile din barbă şi-1 va urî pentru o secundă pe cel care i-a făcut-o... Eventual va atîrna fotografia unei mame pe un perete, singurele femei care ştiu să iubească cu adevărat.

I-am povestit într-o zi lui Renard că aveam un joc în copilărie cu cei de seama mea. Se alegea cel mai curajos dintre noi şi ceilalţi făceau roată în jurul lui. îi legam ochii cu o eşarfă furată din dulapurile vreunei mame, iar el, acel curajos care era înconjurat de ceilalţi tovarăşi de joacă, trebuia să ne demonstreze că are atîta încredere în noi încît să cadă fără probleme

în braţele noastre. Existau desigur şi încurajări. *Hai, sîntem aici, cazi fără teamă, hai, mă, cazi, te prindem, cazi liniştit.* Ştii cum e? O senzaţie de vid de teamă de fericire, de chiote şi rîsete. M-am aruncat de-atîtea ori în braţele lor că uneori le aud paşii grăbiţi şi felul în care hoarda asta de copii, de obicei nemiloasă cu broaştele rîioase sau cu pisicile, alerga cu braţele deschise să mă prindă, tropa-trop, iar eu eram absolut vulnerabilă, chioară cu eşarfa aia strîns legată cu un nod la spate, ca nu cumva să trişez, la cheremul lor, dar atît de sigură, atît de sigură, la dracu n-am fost niciodată în viaţa mea atît de sigură că nu-mi voi face mutra afiş de asfalt, după felul în care paşii lor tropăiau şi braţele lor veneau în întîmpinarea mea. Alergau să nu păţesc ceva. Devenisem atît de răi cu încrederea asta încît îi puneam la încercare, adică noi, chiorii, pe ei, cei din jur. De exemplu, aşa cum stăteam în mijlocul lor, cu mîinile la nivelul bazinului, şi vocile lor subţiri, rugătoare, urcau spre mine: „cazi, hai cazi, te prindem, nici o problemă" îi ţineam în suspans, îi păcăleam că voi cădea la stînga şi pe urmă printr-o simplă mişcare a trupului, mă cambram, mă răzgîndeam şi aterizam în partea dreapta. Panica era a lor, nu a mea. Findcă eu ştiam că nu mă vor lăsa să cad şi că se vor arunca în întimpinarea mea chiar dacă aveau să-şi rupă gîtul pentru asta. Iar eu rîdeam rîdeam rîdeam fiindcă intuiam feţele schimonosite de grijă c-o să-mi crăp teasta din cauza lor. Si hahaha-haha.... TE-AM PRINS!

Încearcă... încearcă jocul ăsta, nu contează cîţi ani ai acum, lasă-te în voia încrederii în partener. E ciudat! Chiar dacă te va trăda cu alte chestii, chestii care ţie ţi se par mai grave, ca de exemplu un sex accidental cu altcineva, un flirt nevinovat, sau nu-ţi va spune întreg salariul, nici c-a dormit într-o noapte într-o scorbură, în jocul acesta va fi cinstit.

— Vrei să încercăm? l-am întrebat pe Renard care părea să nu mă creadă. Nu poţi tu să mă prinzi pe mine, o să te strivesc cu greutatea trupului meu.

Ah, am uitat să spun că nici asta nu conta. Cît era de greu, de înalt, de solid celălalt. Noi aveam grijă de el. Nici o tovărăşie n-a fost mai puternică, mai adevărată, mai bărbătească decît cea dintre mine şi camarazii mei de joacă între 9 şi 15 ani. Pe urmă am început să ne îndrăgostim unii de alţii şi-am început să jucăm „încrederea în partener" doar ca să ne pipăim unii pe alţii. Nu şi-a mai avut sensul adică...

Dar hei, Renard, chiar dacă n-ai vrut să joci „încrederea în partener" cu mine, îţi spun sincer că dacă te-aş vedea azi o să mi se umple sufletul de fericire, o fericire oarbă, surdă, mută, dar n-o să-ţi arăt asta. O să-mi strîng buza de jos într-un rictus amar şi-o să-mi încrunt sprîncenele ca să nu vezi cît sînt de fericită. Ce mă fac eu cu tine? Ce ne facem adică? Aşa de tare mă hrănea simpla ta prezenţă! Te urăsc că m-ai înghiontit tot timpul, tot timpul, n-am văzut aşa ceva, zici că erai căpiat de cap, ce mă tot înghionteai aşa, băi nene?

Stai să-ţi spun, să vezi şi tu ce prost eşti. Mai prost decît mine. Mai prost decît prostul pămîntului. Uneori, cînd nu erai atent, te priveam de la balcon, cînd stăteai la coadă, la rînd, în faţa chioşcurilor ălora tembele şi mizere, de unde-mi cumpărai ţigări, şi bomboane mentolate şi cafea, ştii tu, de la Moşu'. Te aşteptam. Te vedeam de sus în jos, nu de la stînga la dreapta, cum eram obişnuită, dar eu ştiam cum o să cotrobăi după bani, cum n-o să-ţi găseşti niciodată banii în buzunar, şi o să te panichezi o secundă că n-ai cu ce să plăteşti, c-o să te faci de rîs în faţa Moşului, dar Moşu' o să-ţi spună: *nu vă grăbiţi domnu, nu plec nicăieri* şi o să aibă chef de palavre Moşu', şi-o să-ţi povestească despre prietenul lui de peste

hotare care şi-acum îi trimite scrisori de mină, că ei nu sînt de acord cu internetul, şi de fapt nu-i e dor de aberaţiile prietenului lui cît de scrisul aceluia de mînă, iar tu o să asculţi, şi nu vei putea să te desprinzi de povestea asta, fiindcă ţi se pare uimitor, şi Moşu' o să-ţi spună altele, iar eu o să te aştept la balcon şi tu n-ai să ştii că aş fi fost în stare să te aştept aşa, să te aştept oricît, să te aştept de tot. Şi cum stăteam eu aşa, odată, în ultimele mele clipe de rămas în oraşul acela, cum mă gîndeam eu aşa cu ce i-am greşit lui Criss, cu ce i-am greşit lui David, cu ce i-am greşit lui Musiu, şi cu ce-ţi voi mai greşi oare ţie, cum stăteam aşa, şi tu nu mai urcai odată, am simţit o mînie rece împotriva tuturor, că niciodată nu veniţi la timp cu bomboanele voastre mentolate cu tot, că tot mereu mă înghiontiţi şi pe urmă rîdeţi în faţa mea ca şi cum nimic nu e greşit, totul corect, ca şi cum nu voi afla peste şapte ani că David s-a însurat, are un copil, şi burta cam mare, că Criss nici acum nu s-a sinucis, dar nici nu mai are aceeaşi putere de seducţie asupra bărbaţilor, că Musiu a dispărut în ceaţă, nu se mai ştie nimic de el, absolut nimic, numai eu am păstrat nopţile cu el, nu şi agendele pe care le-am ars cu Melanie pe plajă acum trei ani, şi că timpul trece aşa, şi că tu, tu, ei bine tu, n-ai vrut să fii cu mine nici atunci, cînd se întîmplau toate astea, nici acum, aşa că mă piş pe cele cîteva îmbrăţişări grăbite pe care mi le-ai dăruit, şi-alea cu temeri, de parcă făceam un carnagiu, nu celebram apropierea sau dragostea.

Voiam să stau lîngă tine. Atît. Să urci mai repede, să mă iei din balcon şi să uităm de toată lumea, de Criss, de Musiu, de Elend, de Valea lui Stan, de David, de Scarabei, de Cici Băloase, de Transportatoare bîrfitoare, de Lole băgăcioase, de tot, de tot, chiar dacă tu nu-i cunoşteai pe toţi ăştia, şi nici eu la vremea aceea pe toţi din toţi şi cea mai mare mizerabilă parte din ei... Să n-am

nevoie de bilete de tramvai care să-mi amintească de tine, nici de nimic altceva. Să-mi fii pur şi simplu. Aici, chiar aici, unde mi-am tras peste inimă, cu grijă, o cicatrice zimţată. Să te simt aproape. încă o clipă şi tot aşa, pînă la cea din urmă. Hahaha, ce glumă bună, nu? Să n-ai încredere niciodată în femeile care rîd cînd ar trebui să plîngă...

Dar atunci am tras cu ochiul după tine, atunci nu-mi păsa prea tare cum va arăta vara peste zece ani, cum voi primi soarele în piept, prin cîte morţi voi trece, ce goală va răsuna Valea lui Stan sub paşii mei, şi m-am uitat hoţeşte cum dispari în mers legănat, neştiut decît de mine. Nici nu te cunoşteam aşa cum te cunosc azi şi tot am simţit că se rupe cerul. Atunci te doream doar pentru mine, tu să anulezi tot şi *hai să fugim în lume,* cum ţi-am spus apoi altădată în maşină şi vîntul se zbătea în bretoanale noastre, ca într-un cuib de paie şi moale, de crengi şi cald. Dar tu ţi-ai văzut de drumul tău şi m-ai lăsat prada tuturor tentaţiilor. Acum aş vrea să nu te fi cunoscut niciodată, aş fi fost mai puternică să ştiu că undeva în colţul ăsta de lume nu e nimeni care să tînjească din cînd nu la mine, ci la ideea de a cocheta cu mine şi doar atît... Şi te urăsc mai ales fiindcă ţi-ai dat seama că numai plecînd o să tînjesc din nou la mări şi oceane si stele făclii si mioriţă laie, laie bucălaie, LADRACU!!!!

*****

Acum. Cînd nu mai e mult pînă departe.

Strada, privită din umbra aparatului meu, e senzaţională. Un anotimp frumos, cu prea mult soare. Urăsc soarele, ţi-am spus? Fie ce-o fi, totuşi. O să pun iar mîna streaşină la ochi. La o terasă, patru gagicuţe, două blonde-alburii, cu tenul smead, o alta cu privire de tîrfă şi o alta îmbrăcată alandala, gureşe toate, un bâtrîn cerşetor care face pe orbul, apoi intră într-un McDonalds îşi

scoate ochelarii de cei negri, pune bastonul deoparte şi-şi comandă ceva de mîncare, banii şi-i scoate din pălăria care mai devreme fusese întinsă pentru creduli, pentru cei care au impresia că dacă dau un ban le va ajunge sufletul în rai, abia acum mi-e milă de el, cînd văd cît de trist mănîncă. Nu ştie că-1 văd de la balconul meu, că am privire poate prea ageră. Cobor în stradă, mă amestec în mulţime şi unei buticare vreau să-i cer ţigări, se uita lung la mine: *Kent 8?*

E expertă. Se pare că am faţă de Kent 8, *nu, vreau Assos,* ceva cît se poate de puturos, şi o *brichetă, domnişoară, care să se asorteze la pachet?.* Hm, ce lume tembelă, o privire din cap pînă în picioare şi oricine crede că te cunoaşte după doar o simplă scanare, sau o vorbă aruncată la nervi, cînd cine ştie ce miasme de împrejurări au contribuit la asta. îmi place mai ales felul în care te înjură unii. Mai întîi au încercat să se apropie de tine crezînd că dacă au aflat că îţi place să umbli pe tocuri, sau să-ţi porţi părul atîrnat pe spate semeni cu ei. Te înjură fiindcă nu reuşesc să vadă dincolo de păr şi tocuri. Atunci tristeţea mea şi amărăciunea că trăiesc printre oameni, şi nu în păduri, unde simt că mi-e locul, sînt perfect satisfăcute.

Poate că şi eu sînt expertă în particularizări. Mă răzbun punînd fapte cap la cap, corectîndu-le din mers, din zbor, şi tot mai des, în ultima vreme, dînd întîmplările la o parte. Nu mai vreau. La o parte. Hai şi tu şi tu. Aici nu mai e vorba despre încrederea în partener. Aici e vorba despre golem. Să simţi satisfacţie în vidul dintre coaste, să fii atît de obişnuit cu el încît să nu vrei, să nu ştii, că nu ceri, să nu afli, să refuzi. Să dai la o parte.

„De ce nu lasă dragostea urme?" m-a întrebat, incredibil, Girueta, în ultima ei noapte de celibatară.

„Fiindcă atunci cînd e, ne este suficientă, este prezentă, numai ai nevoie să sapi în memorie, rămîne pur şi simplu, fără traume, fără cenzuri, este libertate, de-asta" (Mireille)

„Dar dragostea lasă urme, deşi pare că nu. Te schimbă într-un mod total, absolut, ca şi cum ai fi în vasul unui alchimist. Eu încă n-am găsit-o." (Melanie)

Care dintre noi o găsise?

Poate că chiar avem nevoie de schimbările inimii. De palpitaţii.

„Fac ceva pe toate gesturile care s-ar fi putut face în numele unui amor care^ nu rămîne. „ (eu) Ne-am ameţit în seara aia. în restaurantul cu lumini blînde şi oameni străini de noi. O ameţeală calmă, ridicolă, ne luase chiar mila, nu de noi, ci de cei din jur. Iar eu am venit cu propunerea să mergem în baie şi să sărim în faţa oglinzilor unde alte gagici îşi refăceau machiajul, să sărim pînă ne revenim, pînă-i gonim pe toţi, speriaţi de această întîmplare ridicolă. Să sărim pînă ne ia *gaia cu tigaia,* pînă începem să ne hlizim ca proastele la imaginile noastre săltăreţe din oglindă, cu părul vîlvoi, cu cămăşile scoase din fuste, cu fustele tresărind de spaimă că să nu cadă de pe noi, cu obrajii roşii, cu ochii scoşi din orbite, cu Mireille care se prăpădea de rîs îngropîndu-şi şi mai mult gropiţele în obraji, cu Melanie ai cărei zulufi făceau spirale negre pe frunte, cu Girueta care-şi ţinea sutienul să nu i se reverse sînii, şi cu Migratorius căreia îi sărise muştarul, iar noi, celelalte, ne tăvăleam aproape, şi zău dacă mai ştim de ce rîdeam, de Cici că-şi închipuia că-1 va fute vreodată pe Soţul Artist şi Mişlocar al lui Tess, de nervozitatea lui Migratorius că iar o făceam de panaramă, de al zecelea sau al douăzecilea foarte curat iubit al Lolei, sau eram pur şi simplu bete de atîta tinereţe.

Uite, aş fi vrut să-ţi povestesc scena asta, dragul meu Renard, dar n-o cunoşti nici pe

Melanie, deşi a stat pe scaunul tău din balconul de la mare, n-o cunoşti nici pe Girueta care mă certa din orice: *încetează să mai pui porecle oamenilor,* iar eu îi răspundeam *nu pot, e o chestie pur orientală,* şi nici pe Baraka nu-1 ştii care mi-a replicat imediat, cu altă ocazie: *vezi că pînă şi Coranul a interzis asta,* Baraka cel cu o bucătărie primitoare, cu o pată galbenă pe un perete, 1-a inundat vecinul de sus, şi nici atît pe Mireille n-o ştii, cu cămăşile ei albe, albe, cu mîneci largi largi, de piratereasă, dar sigur ţi-ar fi plăcut papagalii lui Migratorius, şi Zuza pe care a salvat-o de la moarte, şi *diamantele noastre vii* din borcanul care cerea alte şi alte stafide ca surogat de înmulţire a unor celule organice, stafide pe care toată lumea le culegea din farfuria mea cu plăcinte, fiindcă mie nu-mi plăceau, aşa că le cedam spre înmulţirea diamantelor tuturor, iar din apa lor trebuia să ne spălăm în fiecare duminică sau sîmbătă ca să avem privirea mai limpede. Ai auzit tîmpenie mai mare ca asta?

Numai tu cred că ai fi putut aprecia corect hora asta de tineri care se învîrtea se învîrtea an după j an, după an, din care unii se desprindeau să se căsătorească, alţii mai ieşeau dintre rînduri ca să-şi plîngă durerile, iar ceilalţi veneau după el să-1 ţină de mijloc să nu cadă. Sau să-1 prindă la timp să nu muşte din pămînt. *Cazi, cazi liniştit! Sîntem aici, aici, poţi să cazi, hai cazi, te vom. prinde...* încrederea în partener, înţelegi? E tot ce contează, înţelegi?

Uite un alt test, că veni vorba. Să presupunem că e duminică pe sfirşite, da? începe noaptea, noaptea e cel mai greu. Că e aiurea totul, şi muzica, şi liniştea, şi ieşi în grădină, te aşezi la masa din plastic alb, cu umbrelă coca cola roşie, te ridici, te plimbi cu paşi mărunţi şi rari prin grădină. Oboseală. Toamnă, fojgăieli, încolo încoace, s-a dus vremea fragilor, schizofrenie...

Pe scaunul ăla, tot alb a stat cîndva o tînără plină de viaţă, o fată care şi-a înfoiat fusta roşie pe străzi, se purta ţigănia pe atunci, ei îi zdrăngăneau brăţările la încheieturi şi-i fierbeau ochii în orbite de furie, ca în loc să-i povesteşti de ce ai chemat-o la tine în grădină, tu te spărgeai în figuri cu un grătar, deşi ştiai că ei nu-i plac micii, nici berea, nici fotbalul şi mai avea acasă şi un iubit gelos. Şi nu-ţi venea în minte nici un motiv, nici un fapt concret, nici un pretext ca ea să rămînă acolo. Poate pentru că nu le aveai? Şi timpul trecea, şi ea se prindea lesne de intenţiile tale nerostite, dar ţie-ţi ardea de carne pîrlită, flambată, de grătare în sînge. Iar ea tropâia pe lîngă tine ca o iapă nerăbdătoare, cu coapsele alea tari, pe care i le ghiceai pe sub fusta de mătase, şi te întreba: „Şi bun, toate ca toate, dar de ce să mănînc eu grătar acum, cînd tu m-ai chemat pentru altceva?" Pentru ce-o chemaseşi? Mai ţii minte? Nostalgii la o stacană de vin, pe care s-o beţi unul din gura altuia. Vin roşu, spumos, vin de culoarea sîngelui nealterat de regrete.

Să presupunem că era arşiţă atunci, că ea se plictisise, iar tu îi vorbeai despre ceva măreţ. Da, ceva măreţ avea să se întîmple în grădina ta, cea în care ai alergat în copilărie cu prietenii tăi de joacă, cea în care, printre flori şi fragi şi buburuze atîtea alte fuste adolescentine, de toate lungimile şi culorile, s-au perindat în alte veri, în alte arşiţe, în alte dăţi, acum cîţi ani, iar tu eşti concentrat să pîrleşti la foc mic carne crudă şi tocată mărunt. Mărunt, mărunt, mărunt. 0 fi şi ăsta un ritual de seducţie. Face parte dintr-un test. Dintr-o dimensiune numai de tine ştiută. Eşti galant, vrei să-i dai mai întîi să guste din bucatele tale. Nu uita că ea fugise de-acasă pentru oceanul promis, se ascunsese în grădina ta de geloziile şi explicaţiile pe care trebuia să le dea mai apoi iubitului ei pentru timpul pe care 1-a petrecut acolo, cu tine, printre flori şi fum,

printre gîzele verii şi pătrunjelul de sub cîrceii de viţă de vie, unde aterizase înfoiată şi plină de speranţe. Şi timpul trecea şi nimic concret nu se discuta încă. De ce n-ai profitat de asta? De ce n-ai profitat de unduirile şoldurilor, de promisiunile fierbinţi ale coapselor, de sînii obraznici care zornăiau odată cu brăţările ei, de parfumul care te ameţea, era al ei sau al florilor pe moarte?

Vezi tu, o dată grătarul gata, fata cu fustă roşie s-a ridicat şi a plecat. *Hai că eu plec,* a spus. *îmi pare rău, nu mai pot sta.* Chiar îi părea rău şi chiar nu mai putea sta, deşi arşiţa se retrăsese pe după tufele de urzici, şi printre crăpăturile de lemn ale gardului, lăsînd să se strecoare umbrele serii şi ea desigur voia să evite o ceartă acasă, unde îl lăsase pe gelosul ei, încă mai ţinea la el, încă tu nu existai pentru ea, o durea în faldurile fustei de pregătirile tale. Cine era fata aceea? A murit şi ea, ca atîtea altele, printre teste şi amintiri, printre cele cincizeci sau o sută de sfîrşituri din viaţa unui bărbat adevărat, astfel încît nici nu-ţi mai aminteşti dacă voiai doar o companie plăcută la masă sau un alt fiasco sentimental de vacanţă. Sau o îmbrăţişare ca de la om la om care să dureze, un gest romantic, *inoubliable,* care să nu fie înghiţit mai apoi la prima înfundătură cînd simţi că ţi-e mai lejer să te întorci înapoi decît să priveşti în ochi deruta celuilalt.

Nu mai ai decît amintirea grătarului care încă mai fumega atunci cînd a dispărut pe poartă, trăgîndu-şi roşul mătăsii după ea şi pierzîndu-se printre ultimele claxoane ale oraşului. Şi grădina a rămas goală în urma ei, pentru cîteva clipe nu ţi-ai mai găsit locul în ea. Ai fi vrut să mai rămînă, dar n-ai avut curajul să-i spui nimic. Timp pierdut, ce dracu avea fata aia de fugea atît? Cine o gonea din urmă? Poate erai pregătit să aştepţi oricît, să aştepţi orice, să se despartă de ăla, să se calmeze, să-şi ridice fustele

roşii pentru tine, să-ţi dea una în barbă să te trezeşti, orice... Dar nu să te lase cu grădina goală şi cu jăratecul sfîrîind.

După cum se pare, nimic erotic în toate astea. Şi totuşi de ce atunci cînd zornăie nişte brăţări în preajma ta apusul devine mai sumbru şi sînge- rează ca-n iad? Lua-te-ar, naiba, Renard, cu testele tale de rahat! Aveam doar 20 de ani şi părul un pic cam aspru pentru gusturile tale. Şi eram destul de încrezută, ca orice tînără care nu admitea că viaţa ar putea s-o dezamăgească vreodată, doar ce recitisem „La răscruce de vînturi" pentru a cincea oară şi nu voiam să înnebunesc din dragoste, ci să muşc din ea cum muşcă un vultur din cerul ce i se cuvine, la orice oră vrea, cit ai fîlfîi din aripi.

îmi vine să oftez, dar n-o voi face. Am cu ce să-mi ocup timpul. Mai am de pus în ordine probele ultimului caz la care lucrez şi cine ştie, poate că iar îl voi arunca într-o agendă pe care o voi pierde.

Ai idee cît timp îţi mănîncă un caz despre care poate n-o să scrii niciodată? Cum porneşti de la idealizarea omului şi ajungi de fapt la crunta dezamăgire că nimic din ce-ai gîndit frumos despre el nu e acolo, că imaginaţia ta ţi-a jucat iar feste, dorinţele au funcţionat şi de data asta într-un fel cît se poate de pervers?

De-aia am ales acum fotografia ca ultimă dragoste. Clipele străzii. Instantenee printre străini, pe care le încremenesc apăsînd pe un singur buton. Neatenţia vă dezvăluie, nerăbdarea vă arată neputinţele, frustrările, lamentabilele rateuri, nu-mi pasă că zîmbeşti, vreau să văd ce se ascunde dincolo de zîmbetul tău. Cam aşa ceva. „Dincolo de un zîmbet se poate ascunde şi moartea", ar fi spus Melanie. Ea ştie cel mai bine. Ea care a ales libertatea. Intr-un fel semănăm. „Ce-ai zice dacă o să scriu o poveste erotică despre două femei ce se iubesc şi dacă te ridic la rang de muză?" „Noi oricum ne iubim. Ce să zic, o să fiu onorată să fac amor

cu tine în scris". Hahaha... Cel mai bun articol al meu. Din banii primiţi ne-am cumpărat eşarfe şi pantofi de drum. O să călătorim, o să călătorim... Şi ochelari de soare.... Şi ne-am plătit chiria.

Hei, tu, ce ascunzi, tu, tu, asta cu privire de tîrfă, ai întîlnit-o vreodată pe Anca-Rona? Să-i transmiţi toate cele bune din partea mea... Sau ai trecut cumva prin biroul lui Scarabeu? Hei, tu, ăsta cu baston de chior şi pălărie întinsă, să-ţi fie de bine, da? A fost bun hamburgul? Hei, tu, buti- cară neghioabă, chiar crezi că le ştii pe toate? Adevărul este că prea m-ai băgat în seamă şi tu. Şi nici nu vreau să-mi dai răspunsul, e ca şi cum ţi-aş cere ajutorul într-o problemă majoră numai pentru că vinzi brichete.

Instantaneele astea... cele de mai demult. Un amalgam. Cîtă durere şi peste toate astea crunta amintire a firelor de păr alb din mustaţa lui Renard. Adevărul este că mi-e dor de el. Şi asta poate să însemne dragoste.

O să te uit, ai încredere! Aşa cum m-ai rugat, o rugăminte ca o ameninţare. „Consideră că-mi faci un bine, că mă eliberezi", aşa mi-ai spus şi n-ai să ştii niciodată ce înseamnă asta pentru o tînără de 20 de ani. O să te uit într-o joi spre vineri după cum mi-ai cerut, o să mă ducă paşii atît de departe de tine, foarte departe, atît de departe încît n-o să mai ştii cine eşti tu şi cine sînt eu, dar pînă la urmă vom fi două identităţi diferite, cum e şi firesc, cum a fost dintotdeauna şi timpul se va comprima într-o singură clipă ce le va anula pe toate celelalte uitate, pierdute. Naiba să le pieptene că se ţin prea zdravăn de mine!

Mîine, cînd nu mai e mult pînă departe.Rendez-vous cu Tess

Audiatur et altera pars[2] **Seneca**

După trei luni de la petrecerea Giruetei, m-a sunat Tess. Lucrurile în viaţa mea se echilibraseră, era linişte, era iubire, era uitare. Plimbări şi muzici.

De obicei, mi-era peste mînă să mă întîlnesc cu Tess. Stăteam la mama naibii depărtare una de cealaltă. Ba mereu mă întrebam de ce insistă să ne vedem. Paranoia se întinsese peste tot oraşul ca o cangrenă. Nimeni nu mai gîndea corect. Sfîr- şeam totuşi prin a ceda. Nu aveam prea mare lucru în comun. împărţisem cîndva şi cu ea aceleaşi holuri dintr-o redacţie sumbră, vai de mama ei de redacţie plină de scribi şi alţi adunaţi de pe gîrlă care sperau la glorie, la nemurire. Pentru cei care se nimereau pe-acolo holurile alea era un fel de cărări pe care să fluieri a pagubă, pe unde să te odihneşti lejer înainte de a o lua în altă direcţie. Dacă o găseai... Băi, nene, cum dracu nimeream numai în văgăuni de-astea?

Şi pe urmă Tess era femeie măritată, deja lucrul ăsta ne arunca în lumi diferite, altfel de probleme, parcă nu ştim cu toţii. Aveam oroare de afirmaţii de genul: „Nu înţelegi,

2 Să fie ascultată şi cealaltă parte.

nu eşti mamă!" sau „Ei, dar lasă, tu eşti singură, n-ai grija nimănui" de parcă în viaţă era musai ca cea mai mare grijă să fie cea pentru un bărbat. Cu ce era asta mai presus decît grija pentru un frate? Sau pentru un prieten? Sau pentru găsirea unei slujbe care să nu-ţi anuleze fiinţa din cine ştie ce motive? Sau poate că înţelesesem cît de greu este să fii mamă şi tocmai de-aia nu eram.

De fapt, cred că este pusă greşit problema încă de la început. Oamenii nu ar trebui să moară atît unii de grija altora, ci ar trebui să vadă pînă unde li se întinde îngăduinţa faţă de greşelile celor dragi şi de cîte ori pot trece peste... Am adus vorba de asta pentru că dezbătusem cîndva acest subiect cu Tess.

Faţă de ea ajunsesem să am o slăbiciune anume. Se născuse în Franţa, într-un orăşel în apropiere de Vichy şi m-a cucerit cînd mi-a povestit odată că în *chateau*-1 ei (numea *chateau* căsuţa în care crescuse pînă la 16 ani, o căsuţă cu trandafiri japonezi la ferestre şi bujori mulţi în grădină) se ţineau în fiecare toamnă petreceri campestre, cu adolescenţi înalţi şi costelivi şi fete cu obrajii mai roşii decît bujorii din grădina ei, tineri în floarea cruditǎţii care la fiecare cules de vie zdrobeau fără milă sub tălpi strugurii zemoşi. Ajunsese în Bucureşti printr-un schimb cultural între licee, adică în *chateau*-| ei erau invitaţi pe timp de vară doi olimpici la matematică, iar într-o cocioabă bucureşteană, aproape de mahalaua Ferentari, Tess trebuia să descopere frumuseţile culturii române, acele plaiuri de transhumanţă munte-mare, mare-munte. Fireşte nu i-au plăcut nici buricul scămos al fetelor din tramvaiul 32 cu care călătorea cîteva staţii, pînă la Biserica Mitropoliei pe unde-i plăcea să se plimbe agale, suportînd stoică mirosurile grele ale axilelor lor dimpreună cu sporovăiala agitată, şi nici mizerabila Dîmboviţa pe a

cărei faleză îl întîlnise pe viitorul ei soţ, cu chiar două zile înainte să se întoarcă la *chateau.* Ei bine, nu s-a mai întors acolo decît pentru a-şi lua rămas-bun. Nu-i plăcuse experienţa culturală, dar se îndrăgostise.

Aceste lucruri, uite, omisesem special să le spun lui Cici Balerina.

Se apropia toamna, ca şi acum. Ei îi era dor de struguri şi de prietenii de pe colinele verzi, de flirturile de sub boitele jupuite de cîrcei, de zîmbetul cald al bunicii care o învăţase că o femeie trebuie să-şi îngrijească mîinile, şi trupul, şi să-şi spele părul cu infuzie de muşeţel. Şi-o mai învăţase să culeagă trandafiri în aşa fel încît să nu le ucidă speranţele.

— Cum adică, Tess, să nu le ucizi speranţele? o întrebasem eu curioasă, atunci cînd îmi povestise de bunica ei.

— Tu crrrrezi că spinii aceia sînt ca să protejeze floarrrea de cine ştie ce atacurrri?

Nu, eu nu credeam nimic. Dar mi se părea uimitor cum o femeie putea să-şi dea seama în două zile că cel pe care 1-a cunoscut aşa de repede merită renegarea unei ţări, a unor coline, a unor jocuri din copilărie. Eu nici după ani de zile nu eram în stare să iau o decizie în privinţa asta.

— Fiecare spin de trandafirrr e o sperrranţă ucisă, o bubă crrrescută în carrrnea tulpinii, pe cit de sălbatice parrr florrrile astea, pe atît sînt de sensibile, dar n-au cum să plîngă, n-au cum să zbierrre, dacă ţi-aş spune de cîte orrri rrrăneşti o floarrre cu indiferrrenţa ta, mă crrrezi?

De ce să n-o cred? Aşa o fi.

Apoi, brusc, m-a întrebat:

— De ce eşti o femeie atît de rrrece?

— Nu sunt... Hai mai spune de *chateau*-1 tău, ce mai făceai pe-acolo?

Tess avea o frumuseţe de anii '50, undeva între Grace Kelly şi Renee Zelwegger. Mi se pare că-mi fusese şi şefă pentru cîteva luni,

dar nu o per- cepusem niciodată aşa. De fapt, mă cam lăsase indiferentă ca o gheişă prima mea întîlnire cu ea, acum că tot veni vorba de răceală. Una din noi două sigur nu era în apele ei atunci. Cît să fi trecut? Trei ani? Patru? Dacă mi-ar fi zis cineva atunci că vom sta de multe ori faţă în faţă şi vom rîde de toate cele, că vom face haz de necazul propriilor noastre greşeli de percepţie, aş fi zis c-a dat primăvara peste el, cu asteniile ei cu tot. Pe-atunci nu mă împingea nici cea mai vagă sau deşănţată curiozitate să mă apropii de ea. Da, da, da... ce să fi avut eu în comun cu Tess? Era o femeie frumoasă, dar cam tristă, iar eu fugeam de tot ce era trist, devenisem campioană la fugit dinaintea tragediilor, că oricum se întîmplau destule prin împrejurimi, iar mie ajunsese să-mi fie groază să mai rămîn pe-acolo.

Ea era pierdută mereu într-ale ei, din cînd în cînd avea sclipiri de luciditate, care parcă ţîşneau din zidurile alea scorojite ce o prinseseră de ani de zile în captivitatea corvezilor mărunte de zi cu zi, a deadline-urilor, a hîrţoagelor, a şedinţelor cu alţi şefi, sau cu părinţii, căci avea şi un puşti de clasa I, la care trebuia să alerge printre autobuze, metrouri şi maşini, terorizată să nu întîrzie de la rapoartele ce le dădea cu glas auster şi tiranic o învăţătoare bătrînă şi acră ca o gloabă scoasă din circuitul unui campionat. Nu de luciditate am vrut să spun, de saturaţie mai degrabă. Parcă nu avea timp nici să ofteze. Parcă dacă ar fi oftat o dată, tot pămîntul s-ar fi surpat sub picioarele ei şi perpectiva alunecării în vidul căscat i s-ar fi părut atît de seducătoare încît ar fi închis ochii şi s-ar fi lăsat pradă negurii fără să-şi mai pună vreo întrebare, bucuroasă că se poate odihni fără alte griji. Asta am gîndit într-o seară de mai, pe cînd, încheind cu brio o ceartă pe messenger, mă pregăteam să-mi strîng pliurile fustei şi să mă odihnesc, victorioasă, pe o terasă din apropiere şi să pălăvrăgesc vrute şi nevrute cu Baraka. Sau

cred totuşi că se întîmpla acum patru ani. Oricum nu asta are importanţă, adică de cîţi ani cunoaştem un om, ci cîti ani sîntem capabili să-1 păstrăm lingă noi. Nu???

Şi Tess a rămas atunci singură în biroul ei, înconjurată de florile pe care şi le adusese de-acasă ca să mai înveselească atmosfera. Privirea ei se pierduse într-un tablou în culori vii, în care soţul ei îi creionase trăsăturile, pe cînd era cu vreo opt ani mai tînără probabil, fiindcă nu avea cuta aceea adîncă dintre sprîncene atît de pronunţată cum o vedeam în realitate atunci cînd se încrunta, dar pînă la urmă orice artist poate remodela realitatea, de ce n-ar face-o mai ales un pictor îndrăgostit de soţia lui? Materializînd secunda de-atunci, îmi place să cred că gîndurile femeii nu se pierduseră narcisist în propriul său chip, nu trăsăturile şi le studia, ci amintirea acelor mişcări sigure, pe care cineva le făcuse cîndva de dragul ei, mişcări înmormîntate acum în uleiuri şi tuşe fin redate. Mîngîierile aspre ale pensulei pe obrazul sărutat de culori vii, blînde, şi dincoace în penumbră, o Tess care-şi înghiţea un oftat prelung, aproape ca un vaiet.

M-am întors atunci din uşă să o întreb dacă nu cumva ar vrea să vină la o cafea de grup, dar, crezîndu-se singură în încăpere, am mai apucat să văd cum îşi strînge buzele într-un rictus amar, de parcă închisese deja obloanele peste o lume în care trăia numai ea, discretă, nostalgică, diafană, şi n-am mai îndrăznit să scot un sunet. Probabil că m-ar fi refuzat, ba chiar ar fi tresărit speriată de o asemenea propunere, eram din lumi atît de diferite încît într-adevăr ar fi fost total nepotrivită îndrăzneala mea. Dar atunci, în fracţiunea aceea de secundă aş fi vrut ca toată nefericirea din privirile ei să explodeze în hohote de rîs, să scot din toată fiinţa ei tristeţea aia neverosimilă şi să dau cu ea de pămînt. Am tras în schimb uşa după mine şi

am alergat fericită pe scări, cu fustele în vînt către amicul meu.

Abia acum o văd aşa. Atunci nu cred că mi-a păsat mai mult de infinitezimala secundă în care Tess s-a întîlnit cu ea însăşi într-un portret aruncat pe un dulap plin de praf, a cărui uşă scîrţîia din toate fîşiile, cum nu cred că-i păsa nici ei prea mult de mine. Eram doar nevoite să trecem una pe lîngă cealaltă, să ne urmărim poate paşii ezitanţi de pe holurile mai sus amintite şi-apoi să ne vedem fiecare de rutina clipelor niciodată altfel din acea oarecare redacţie în care ne-am cunoscut.

Păi, să zic mai departe.

E simplu. Pe urmă ne-am împrietenit. Pe urmă am început să ne vizităm. Pe urmă ea mi-a dat să gust din fripturile ei la grătar, iar eu i-am făcut cadou tot felul de brăţări. Pe urmă, acum cîteva zile, m-a întrebat de Cici Balerina. Ah, *nu s-a lăsat idioata,* am dat eu ochii peste cap. Balerina asta chiar nu avea limite, chiar nu-şi găsea mese de burlaci pe care să danseze? îngrozise tot Bucu- reştiul cu intruziunile sale. Era o chestiune de timp să ajungă şi la Tess. Adică ce, Tess nu avea soţ? Avea. Ei, şi dacă avea să nu credeţi că nu ar fi încercat să-şi încerce norocul, zău aşa. Şi nu-mi ceruse mie numărul lui de telefon? îmi ceruse. Nu mă întrebase cînd e ziua lui? Mă întrebase.

îl ştiam pe soţul lui Tess, nu că nu-i plăceau femeile sau că n-ar fi avut succes la ele, dar o iubea într-atît pe femeia lui încît celelalte deveneau restul. Era Tess. Şi era restul. Şi cîteva clipe în care le dădea celor care făceau parte din Rest senzaţia că ar fi putut lua locul lui Tess. Aşa, ca să se distreze şi el, că doar nu era degeaba Artist Mistocar.

Dar ce nu înţelesesem prea bine, din disperarea lui Tess la telefon, din felul repezit în care-mi vorbea şi puncta anumite amănunte, cum de ajunsese Cici Balerina aşa cruntă ameninţare pentru căsnicia ei.

M-a întrebat dacă o ştiu. Da' cine n-o ştia, deşi nu apăruse încă în nici un ziar de scandal? Se ferea. Ţinea la reputaţia ei de femeie măritată. Lucra sub acoperire, cum ar veni.

Aşa că eu şi Tess ne-am dat întîlnire să dezbatem problema. Ea nu avea treabă, eu iar n-aveam treabă. Şi-apoi ştiam cum e să fii hărţuit. De fapt, pînă la urmă a fost un alt pretext să mîncâm brîn- ză de toate felurile şi să bem vin, să ne ameţim un pic şi să ne amintim şi de Transportatoare. Şi de ce nu, să punem dom'le punct odată întregii tărăşenii cu nevasta Cici, care părea a fi pentru toţi disponibilă, mai puţin pentru bărba-su.

— Lasă *chateau*-\, vrrremuri îndepărrrtate orrricum. Prrrobabil o să merrrg la anul să-1 vizitez împrrreună cu soţul meu şi cu băiatul. Zi-mi de Cici Balerrrina.

Păi, Tess, ce vrei să-ţi spun? Oricum 11-0 să-ţi spun nimic, decît tot ceea ce vrei tu să auzi, minciuni care să te liniştească. Ştiu că o să tresari la ele, dar nu pot să-ţi spun nici că te mint, va trebui să-ţi dai singură seama, nu? Şi-apoi nu ştii niciodată ce anume frază sau un simplu cuvînt dintr-o discuţie alunecoasă face ravagii pe urmă în căsnicii. Nu, nu, nu, nu mă mai bag demult în viaţa altora. N-am cum să-ţi spun că ştiam că de discuţiile celor doi, pentru că după aceea mă vei întreba de ce nu te-am avertizat etc.

îmi place terasa asta, îmi plac umbrele nucului din grădină, cum se întind pe sub scaune şi pe chipurile clienţilor şi forfota chelnerilor, uite, o să-ţi spun că frunzele astea, ce simt din timp toamna, seamănă mult cu claia ta de păr şi că picioruşele vrăbiuţei care se odihnesc pe bîrna de lemn din dreapta ta au ceva din fragilitatea falangelor tale, atunci cînd strîng paharul de vin.

— Iţi faci prea multe probleme, nu e nici un fel de ameninţare şi chiar dacă ar fi, de ce nu poţi fi şi tu ca celelalte neveste, care mai închid din cînd în cînd ochii şi-şi dau acordul la o mică escapadă sentimentală a soţului. Mai bine nu-ţi baţi capul, îţi vezi de ale tale. Să mor, dacă prin absurd m-aş căsători, eu l-aş trimite pe-al meu să-şi facă dam- blalele, nu i-aş pune nici o întrebare, l-aş lăsa în legea lui, (glumeam, desigur!) fiindcă numai aşa există cea mai mare probabilitate ca el să se întoarcă înapoi, fără să se atingă de vreo Cici Balerina de-asta, cu reputaţie de devoratoare de bărbaţi însuraţi. Păi tu crezi că bărbaţii ăştia nu au aflat pînă acum în ce ape se scaldă ea? O trec şi ei pe răboj şi pe urmă o trimit la bărba-su că ăla, săracu, e singurul care o mai primeşte înapoi, dar asta pentru că n-a avut nimeni grijă să-i spună încă de amantlicurile ei.

Tess rîse şi-şi puse coatele pe masă. Am început să bîrfesc pe fapte concrete şi-mi menţinea vie răutatea asta nouă, total străină de mine, discuţia în care Cici Balerina mă făcea cu ou şi cu oţet în faţa turmei ei de alte muieri măritate, scăpate de sub controlul soţilor lor într-o vineri seara într-un club de rahat, prima mea mare vină fiind că nu-i dădusem flit atunci cînd se plictisea, iar a doua mare vină că avusesem la mine nelipsitul reportofon cu care îi înregistrasem judecăţile avortate de valoare ce răsunaseră într-un wc infect, unde intrau gagici drogate cu vezica plină. Pînă cînd n-au mai intrat deloc pentru că eu şi fetele mele am închis uşa ca să sărim ca dementele.

— Mă, în alea cîteva ore de extaz ea trebuie să facă nişte eforturi pantagruelice, închipuie-ţi, cît se zbate ea să prindă în plasă pe cineva, cîte tatonări de teren, cîte minciuni, cîte *mai nu vrea* şi cîte *mai se lasă*-uri, şi pe urmă dandanaua cu propriul ei bărbat care pleacă în delegaţii, să ţii socoteala lor, să rişti ca ăla să se întoarcă pe

nepusă masă acasă, nu e totuşi chiar atît de uşor. Ori tu... îl vezi pe soţul tău prins cu nădragii în vine de un altul? Hai, fii serioasă...

Soţul ei era mişţocar de profesie, scria *stand-up*-uri pe care le interpretau alţii, picta şi cîte şi mai cîte. Era impunător şi fioros prin prezenţă, dar blînd din fire şi galant ca orice artist. Numai artişti în viaţa mea. Cici, fiind balerină, normal că avea slăbiciune pentru ei, dar asta numai ca să le facă în ciudă celorlalte măritate că uite pe cine cunoaşte ea, în ce lume bună se învîrte, cu cine a avut ocazia să bea cafeaua, pe cine a atins, cine a băgat-o în seamă, cu cine se conversează ea la telefon. Şi pe urmă întrebările celorlalte la care Cici poate răspunde ca o expertă: Şi cum e, fată? De cînd îl cunoşti? E bun la pat? Ce ţi-a spus? Crezi că pot să-1 văd şi eu? Să-i ceri un autograf pentru mine, da? Da, fată? Iţi rămîn datoare... Te pup, tu, pa pa...

Hahahahaha...

Vecinul de$_e$ la masa din stînga se uită peste umărul meu. II simt. Mă adulmecă. Mă feresc. Şi nu prea mă interesează ce faţă are sau ce privire... Aici bate vîntul acum, semn de înserare. Parfumul lui Tess se împleteşte cu al meu, apoi cu al celorlalţi zece clienţi de pe terasa care dă în curtea Hanului lui Manuc, apoi se diluează cu al sutelor de oameni care-au ieşit azi din casă la plimbare, şi-apoi cu al miilor, sutelor de mii şi apoi milioanelor de alţi oameni din oraş şi tot aşa, la nesfîr- şit. Miroase a nuci verzi şi-a vară pe sfîrşite, dacă vreţi să ştiţi. Eu însă îmi pot închipui atît de bine mireasma de nisip fierbinte din oraşul meu natal, de care mi-e atît de dor încît îmi vine să mă tăvălesc printre mese şi scaune, să mă zvîrcolesc puţin printre oamenii ăştia, să fac pe nebuna, să fac pe străina într-o ţară străină, şi nimeni să nu-mi reproşeze nimic, fiindcă, nu-i aşa, de unde să ştiu eu obiceiurile ţării tale?

Cam aşa mă simt în preajma lui Tess. Eu vin din lumea aceea liberă, ce nu se vrea supusă şi nu are probleme în căsnicie, fiindcă special a refuzat încorsetarea asta. Nu ştiu prea bine cum să mă port cu o femeie măritată ce şi-a văzut tot timpul de căsnicia ei. Aş vrea să pot fi prietenă cu ea, şi poate că sînt, dar nu realizez asta momentan. Aşa cum îi spuneam Giruetei într-un magazin de rochii în care am implorat-o să nu mă pună domnişoară de onoare, c-o s-o fac de rîs: „lucrurile se vor schimba, draga mea, lucrurile se vor schimba într-un mod colosal". Ori eu nu folosesc „colosal" decît în condiţiile în care sînt sigură de cauzele ce se îndreaptă către astfel de efecte. E de-ajuns o fisură ca să se nască ditamai prăpăstia, şi cu cît trec anii, cu atît prăpăstiile se adîncesc pînă nu mai rămîn nici amintirile, nici regretele, nici măcar praful de pe ele.

Şi Girueta tot încerca să mă convingă de prietenia noastră.

— Le ştii tu cumva pe toate? m-a întrebat ea răutăcioasă.

Nu, nu pe toate. Dar asta ştiam. Că va sta din ce în ce mai puţin cu noi în cafenele, că va fi sunată din ce în ce mai des de soţul ei că pe unde umblă, că va amîna în ultimul moment întîlnirile cu noi, că va spune mai mereu „mi-e dor de voi" în loc de „hai să ne vedem în seara asta". Pînă cînd eu şi Melanie, şi Migratorius ne vom întreba una pe cealaltă: „Ce mai face Girueta? Ştie cineva de ea?" Şi pe urmă nu ne vom mai întreba fiindcă vom şti ce face, fără să ne mai spună nimeni. E măritată, ce-ar putea să facă în afara de a fi măritată? N-are voie să sufere, n-o să ştim dacă plînge, dacă e fericită. S-a terminat cu povestiri cu Băloşi, sau Morgişti sau Trimişi, sau Grăsunei, s-a terminat cu „sări şi tu!", s-a terminat cu teleconferinţe în care o fereastră de messenger exploda din senin pe ecran şi-n care Melanie anunţa prima ei mîn- care

reuşită în plen: „Mi-a ieşit salata de vineteee" şi toţi corporatiştii în sfîrşit ieşeau din scorţoşeniile lor şi schiţau un zîmbet abia-abia, cînd de fapt ar fi vrut să spargă uşa şi să-şi şteargă balele de poftă.

Plînsul în public se pedepseşte, mai bine o bucată de brînză şi o gură de alcool. Mă arde. Aşa ardea cînd... nu, nu mă gîndesc. li zîmbesc lui Tess. Are gura mică, dar buzele pline, parcă ar fi o păpuşă. O păpuşă de 40 de ani. Aş vrea să-mi pot păstra şi eu prospeţimea asta peste cîţiva ani.

— Zi-mi de *chateau*-1 tău, te rog!

îmi descrie interioarele, labirintul grădinilor, banca pe care a fost sărutată prima dată, chiar lîngă un măr ce nu înflorise încă.

— M-am topit cu totul atunci. El era tînărrrr şi-i plăcea să mă ţină în brrraţe şi-atît. Să tacă şi să mă prrrivească. îmi lua obrrrrajii în palme şi mă sărrruta şi de fiecarrre dată crrrredeam că o să cad în golul lumii. Acum bărrrrbaţii nu mai vor să ţină femei în brrrraţe, ci să fie ţinuţi în brrrraţe. Vorrrr femei carrre rrrîd, nu-şi dorrresc însoţi- toarrre cu ochii umflaţi.

Acum despre cine vorbea? Iar i se tulburară ochii. Am cerut şi am băut trei sute de whiskey. Barmanul se uită să vadă dacă mă clatin. Vin, whiskey... Mă clatin dacă vreau eu, prostule, vezi-ţi de treaba ta... Sau nu mă clatin deloc şi-o să trec încet pe lîngă tine, o să-ţi zîmbesc, doar ca să văd dacă te zăpăceşti şi n-o să ştii dacă să mă inviţi la tine în cameră la noapte sau nu. Nimeni nu mai vrea încurcături.

— Hei, Tess, cum e să fii măritată? Spune-mi tu, care ai făcut o adevărată artă din asta. N-am îndrăznit să le întreb pe celelalte pe care le-am cunoscut, fiindcă am întîlnit fie divorţate, fie pe cale de-a divorţa, fie trădătoare, fie sărăntoace care vor să se pricopsească repede, fie urîte cu spume, dar cu zestre şi relaţii care cumpărau un bărbat.

— Păi ce, ăla e bărrrbat, dacă poate fi cum- părrrat? Adică să stai cu o înspumată de-asta toată viaţa pentru nişte bani?

— Eu am întîlnit aşa ceva. Fireşte că-şi înşelau proastele cu cine prindeau. Că prostia era condiţie *sine qua non* care mergea în tandem cu averea. Să aibă bani şi să fută ce prind. Şi între astea să-i umilească pe alţii.

I-am povestit de Scarabeu, că tot veni vorba de bărbaţi profitori. Tess îl cunoştea, şi pe el, şi pe nevastâ-sa şi pe fosta lui amantă. Transporta- toarea, o mai ţine cineva minte în afară de cei care au înjurat-o?

— Cînd te gîndeşti că i-am plimbat cîinele... şi-a prins Tess fruntea în palme.

— Cînd te gîndeşti că Soţul tău Artist şi Miş- tocar a crezut bîrfele ei despre mine... i-am întors-o eu, căci nu uitasem faza de-atunci, deşi trecuseră cîţiva ani.

Noi, ăştia din presă, la un moment dat ştim cîte ceva despre unii şi alţii. Ne lipim şi ne dezlipim unii de alţii, gîndeşte-te numai la repercursiuni. Ne combinăm unii cu alţii, parcă am fi vedete la Hollywood, dar să dea dracii dacă a auzit lumea bună de noi. Combinaţiile se fac doar între noi. Bîrfele sînt doar între noi. Păi şi nu-i mai bine aşa? Aici e zona şacalilor, e zona *zoster,* e jungla, futaiu- rile sînt ca nişte liane de care te agăţi, mai animi atmosfera printr-o redacţie, ce dracu, la cît stres există cu deadline-urile dacă nu prinzi un orgasm de umplutură, o ejaculare precoce între două interviuri, între un reportaj şi o recenzie de carte, o iei razna, dacă nu te distrezi un pic pe seama unui cat-fight jurnalistic, dacă nu bei o bere ca băieţii şi nu te lauzi cu ultima colegă de la slujbă căreia i-ai răsturnat crăcii în biroul şefului, pe scaunul şefului cind ăla e plecat în concediu prelungit, n-o să poţi scrie în veci într-un tabloid.

Uite ce scrisese un redactor misogin în blogul lui despre Cici Balerina, femeie mai tare decît Transportatoare, mai măritată decît Andreea din povestea Ancăi-Rona şi, în sfîrşit, spre liniştea tuturor, însărcinată acum cu soţul legitim.

Mai jos o să redau pasajul amoros, vomitat într-o după-amiază de toamnă a anului 2007, într-o însemnare de la locul de muncă, pasaj în urma căruia Cici fusese fericită pînă la ieşirea de la slujbă.

„întotdeauna mi-au plăcut roşcatele, se zice că sînt focoase, ei bine, nu-i adevărat, tu oricum ai părul vopsit, s-ar putea să fii totuşi bună la pat. O să-ţi prind mai tîrziu capul în palme şi-o să te desprind de tine însăţi, pentru două ore vei fi a mea, atît îmi doresc, două ore din viaţa ta. Nu mai mult, eşti o fraieră dacă nu-ţi pui măcar un semn de întrebare asupra mea, cum poţi fi atît de naivă? Poate că de-asta îmi placi... dar ştii, în alea două ore chiar te voi iubi, aşa cum nu vei fi iubită de nimeni altcineva. Am mustrări de conştiinţă că după aceea o să mă cauţi, că n-o să înţelegi de ce nu te mai vreau cu toate că ai fi visul oricărui bărbat. Nu şi al meu...

Nu ştiu ce-ţi lipseşte. Poate că nimic, ai deja prea multe. Ce să fac cu atîtea? Ştii, aluniţa asta de deasupra gurii tale e foarte sexi, deşi pe tine tocmai asta te-a deranjat toată adolescenţa ta, cînd voiai să ai o gură perfectă, ca toate colegele tale de liceu. Mie nu-mi place perfecţiunea. O să te sărut fără un cuvînt tocmai cînd tu te aştepţi mai puţin. O să te iau prin surprindere şi o să mă amuz de mirarea ta prefăcută, *vai, măi, ce facil Te sărut, dragă, ştiu că vrei, hai, nu fi proastă...* Şi vei renunţa să te mai împotriveşti pentru că nu ştii multe despre mine, dar o să-ţi placă tocmai faptul că te doresc. Nu şi că te voi părăsi. Azi n-am chef să ţi-o trag, poate miine. Poate săptămina viitoare, să văd. Mai întîi trebuie să mă doreşti şi tu, atît de mult încît să-i faci vînt

bărbatului tău din casă... Păcat de toamna asta. Şi de tine şi de frunzele astea pe care le calc în picioare, frunzele astea care au culoarea părului tău."

Înduioşător! Exact ce spuneam mai devreme. Vrăjeală pe net. în veci n-ar fi apărut aşa ceva într-un ziar. Şi Cici Balerina pusese iar botul. N-o să înţeleg niciodată de ce se lăudase cu aşa ceva.

Ne cunoaştem cu toţii, v-am spus! Deci care era şpilul? Să mor de pricepeam. Acum poate înţelegeţi marile mele momente de prosteală. Să facem o recapitulare, că nu mai cred că sînt nici eu în stare să descurc păienjenişul ăsta. Aşa că smulg din geantă un pix, Tess îmi rupe o foaie din agenda ei şi facem pe masă, dînd la o parte firimiturile de pîine şi paharele pline de vin, următoarea schemă, ciugulind în continuare din bucăţile de brînză.

Scarabeu + Soţia lui cea Blondă + Tess + Soţul Artist
Mişţocar = prietenie, *long time ago*
Scarabeu + Transportatoare = amanţi, *same long time ago*
Transportatoare + Lola = prietene de conjunctură, *same long time ago*
Lola + eu = prietene de conjunctură, *until this time (?)*
Eu + Tess = colege şi apoi prietene, implicit şi cu Soţul Artist şi Mişţocar, care ar fi făcut acum un supermişţo de plusurile şi egalurile noastre
Scarabeu + eu = relaţie de serviciu (*three months ago)* Eu + Cici = prietene de conjunctură (nu ştiu de cînd pînă cînd)

„Booon!" Lungeşte Tess vocala cu pricina. Mai departe.

Soţul Artist Mişţocar desenează o copertă la rugămintea Transportatoarei, sau poate mai multe, pentru revista ei, drept pentru care relaţiile se răstoarnă astfel:

Tess + Soţul Artist Miştocar + Transportatoare = prietenie de conjunctură, cu specificarea că Transportatoare ar vrea să se răzbune pe Scarabeu, dîndu-se la Soţul Artist Miştocar, dar nu-i iese pasenţa, în schimb Tess îi plimbă cîinele, să nu sufere Transportatoarea de *ejectul* care i s-a dat.

Aici mă opresc şi-i spun lui Tess pe deasupra paharelor de vin:

— Jos pălăria! Eu n-aş fi avut nervii ăştia. Mai degrabă îi otrăveam cîinele.

— Te rrrrog frumos, sînt frrranţuzoaică! Şi orrricum nu cred că eşti în starrre să otrrrăveşti un cîine.

Ciocnim paharele amuzate, apoi ne înmuiem buzele în vin.

— Am uitat pe cineva?

— Nu, astea sînt personajele. Acum încep tentativele de combinaţii.

Am şters cu ruj roşu Soţia lui cea Urîtă, fiindcă ea a ieşit din joc imediat de cum a intrat. Să nu ne încurcăm.

— Apropo, s-a tuns!

— Carrre dintrrre ele? se zăpăceşte Tess.

— Soţia lui cea Blondă. Aşa să ştii. Stai să fac puţină ordine: Transportatoarea ajunsese la cheful din garsoniera fără scaune imediat după despărţirea de Scarabeu şi înainte de copertele pe care trebuia să le facă Soţul Artist Miştocar, că probabil dacă ar fi ştiut că Soţul Artist Miştocar ar fi ajutat-o cu una cu alta, nu v-ar mai fi bîrfit pe niciunul, sau dacă măcar i-ar fi trecut prin cap că eu aş putea să vă cunosc şi să interacţionez apoi cu toţi. Viaţa e plină de surprize, dar am aşa o vagă presimţire că nu degeaba s-au întîmplat toate astea. Nu se poate să fi fost doar simple coincidenţe, nu se poate ca rînd pe rînd eu să mă fi nimerit în toată schema, fără să am nici o treabă cu vreunul, decît că-i cunoscusem prin unii sau alţii pe ceilalţi. Un adevărat festin regal, ce să mai spunem?

— Atunci mi-a făcut propuneri de slujbe şi alte porcării.

— Ce porrrcărrrii? a întrebat Tess.

— Bîrfe, beri, beţii. Cărţi şi CD-uri nereturnate.

— Aha! Da, aşa face.

Pe un şerveţel am început s-o desenez pe fosta amantă. I-am dat imediat Transportatoarei cîteva contururi grosolane, de trădătoare, (ceea ce şi era), de ispită perfidă (eh, ar fi vrut ea să fie (:P), care a vrut să mă scoată dintr-o schemă în care nici măcar nu existam doar ca să cîştige ea ceva aprecieri (ei bine, nu le-a primit L) sau poate să-1 aibă pe lista propriilor sale cuceriri pe Soţul lui Tess (ei bine, nu 1-a avut! L). Si nu zice nimeni că nu s-a chinuit. (:D)

— S-a chinuit, cum să nu se chinuiască, a aprobat Tess. Mi-a povestit soţul meu cum stătea în pantaloni scurţi în faţa lui. Era pe un fotoliu din garsoniera ei, care presupun că avea şi scaune, se aşezase un pic să-şi tragă sufletul, îi adusese copertele de care avea nevoie, şi ea s-a pus repede pe dinaintea lui şi i se uita în ochi, aşaaa, fără să spună nimic. Şi mai venise şi cîinele ăla.

— Şi se uita şi cîinele în ochii soţului tău? Ştiu, ştiu, întrebare din copac.

— Da, *frricky* rrrău.

— Şi?

— Şi-atît. Ce mai trebuia?

— Păi unde e chinul?

— Ăăăă...

— Unde-i, mă, chinul?

— Păi Soţul meu cel Mişţocar a venit acasă şi mi-a zis: „Gata cu copertele, Transportatoarea prea se chinuie să mă cucerească". Şi el mi-a povestit cum stătea aia pe covor, cum i se vedea *păsărică* din pantaloni.

— Avea părul zbîrlit pe-acolo de atîta chin, presupun...

Am rîs din nou. Am ciocnit din nou. Am băut din nou. Am ciugulit brînzeturi că nu se mai terminau odată.

— înţeleg. I-ai plimbat cîinele de milă.

Hai să facem un salt peste timp. Eu devin colegă de slujbă cu Scarabeu, ca să vezi. S-ar zice că aproape îl cunoşteam, nu? Vechi cunoştinţe, la o adică. Dar pînă să ajungem aici, ptiu drace, deja trecusem prin furcile caudine ale Transportatoarei, ale Lolei şi tangenţial prin cele ale Soţului Artist Mişţocar.

— Corrrrect! Şi prin cîteva cafele cu mine.

— Corect! Ne ştiam unii pe alţii. Cine mai lipseşte?

— Balerrrina, zice repede Tess.

— Balerinaaaa.... Iau rujul şi tai aşa: Lola, Transportatoarea, Scarabeu şi ajungem în zilele noastre. Golesc paharul.

Tess bate din palme ca un copil care joacă nouă pietre, iar eu încerc să scot din ecuaţie pe-ăia care ne încurcă. Mie-mi plăcea mai mult marocco, fără legătură cu ceva anume.

— Rămîne aşa: Cici, eu, tu şi Soţul Artist Mişţocar. Bine, eu iar nu ştiu ce caut în povestea asta, decît că vă cunosc pe toţi. Că Cici a fost prietenă de conjunctură după ce v-am cunoscut pe voi. Situaţii diferite, întîmplări diferite. Oricum, lumea e mică. Mai rămîne ca astea trei, şi pun cîte-o bucată de camembert pe numele Lolei, pe cel al Transportatoarei şi pe al lui Cici, să se întîlnească şi să tragă o bîrfă pe cinste, ca între fete părăsite, sau Cici să devină colegă de slujbă cu Scarabeu, să încerce să se răzbune pe *ejectul* pe care 1-a primit de la Soţul tău Artist şi Mişţocar cuplîn- du-se cu fostul meu coleg, cu fostul amant al Transportatoarei, cu fostul prieten al soţului tău (ceea ce cred că-i va reuşi fără nici un chin, fiindcă au aceleaşi valori matrimoniale şi aceleaşi libidouri fierbinţi), iar eu să-mi văd de viaţa mea. Sincer nu văd de ce îţi faci griji pentru că Soţul tău a primit atenţii din

partea Balerinei şi că s-au sunat pe telefoane. Asta are cîine? Că nu mai ştiu...

— A, nu! Doarrr n-o să plimb acum toţi cîinii... ■

O privesc amuzată. E greu să fii nevastă totuşi în zilele noastre. Bine, nu prea greu cînd ai soţi artişti şi mişlocari.

Odată citisem ceva de genul acesta.

„Viaţa de familie îţi conferă echilibru. Să ştii că totul e acolo, confortabil, şi viaţa se întinde umilitor de aceeaşi, între pat şi televizor există mai mereu o telecomandă. Foarte rar un meci. Partidele sînt scurte, inexistente aproape. „Ai mîncat?" mă întreabă nevastă-mea. „De ce ai stat aşa de tîrziu?" Eu mormăi în barbă, ştie că mint. Nevastă-mea e femeie de treabă, mă iartă mereu, chiar şi cînd nu mint. Am gura amară, nu pot s-o sărut. Dar nu pot s-o sărut nu pentru că am gura amară, ci pentru că n-o mai doresc demult. Din păcate, nu mă pot desprinde de ea, e singura femeie căreia îndrăznesc să-i cer să-mi facă o cafea dimineaţa. Celorlalte le fac eu, sau le cumpăr.

Acum ştiu sigur că mă doreşte, se uită pierdută la mine, dar demnă în acelaşi timp. Nu mă cere. Şi-a pus dantela de culoarea liliacului, cîndva îmi plăcea, nici acum nu mi s-au schimbat gusturile, dar ar merge mai bine pe un alt trup. Pe care să nu-1 cunosc. Zic: „Sînt obosit, am tras prea mult azi. Nenorociţii". Privirea i se întunecă. Strînge din buze. Cel puţin sînt lăsat în pace, sînt fericit pentru asta. între pat şi televizor... fiecare cu lumea lui. Nu am telecomanda pentru aşa ceva. E şi ăsta un echilibru..."

Aveam 13 ani şi rîndurile aparţinuseră tatălui meu. Jurnalele părinţilor n-ar trebui lăsate la îndemîna copiilor. Ar trebui chiar arse după ce problemele se rezolvă.

— Căsnicia mea e ca *chateau-l,* că tot vrrrei să ştii de el. Nu întotdeauna îţi dai seama, fiindcă dacă te-ai născut întrrr-un

loc, nu-1 poţi aprrrecia la justa valoarrre, nu ţi se face dorrr de el decît dacă pleci pentrrru ceva vrrreme din el. Dar cînd locuieşti acolo, te obişnuieşti cu umbrrrele copacilor, cu moliciunea ierrrbii, cu mirrreasma ceaiului de muşeţel, cînd nu le mai ai însă, le duci lipsa. Nu? Şi de fapt nu duci lipsa nici a copacilorrr, nici a ceaiului, nici a ierrrbii, ci a perrrioadei lipsite de grriji în carre singurrra ta ocupaţie erra să visezi prrrintrrre toate astea.

O s-o las pe Tess să spună mai departe povestea castelului ei.

— Eu l-am numit castelul de lînă, ceva căl- durrros, conforrrtabil, din altă lume, dincolo de o punte de lumină, pe carrre sperrr să trec şi eu cîndva.

— Vezi tu, acum castelul meu de lînă e Soţul meu Artist şi Miştocar, pe care-1 iubesc pentru toată viaţa şi cu care încă mai fac dragoste din priviri. Uneori mai coborîm cu picioarele pe pămînt şi ne mai răţoim unul la altul, dar viaţa cu el este ca o plimbare printre aluni. Eu n-o să mă pot adapta niciodată la datul din coate, dar o face el pentru mine, chiar dacă ştiu că îi este greu. Şi-apoi apare o Cici Balerina de-asta şi mă zgîlţîie din toate încheieturile, iar astea sînt singurele dăţi cînd simt că trebuie să dau din coate.

O tristeţe sfîşietoare mă gîtuie din senin. Sau să te întîlneşti cu mine, gîndesc pentru sine. Eram imună la rău, nu şi la bine. De cîteva ori o visasem pe Tess printre flori, printre muguri. Acum visele astea se potriveau perfect cu ce îmi spunea despre căsnicie.

— Hei, Tess, îmi place nespus de mult castelul tău.

Am zîmbit şi-am întrebat-o apoi încet, cu voce sugrumată, cu vocea sugrumată de teamă să nu aflu ceva neplăcut, acea voce pe care numai Renard o auzise în marile noastre ceasuri de taină:

— De ce, Tess, erai atît de tristă acum trei sau patru ani, cînd te-am cunoscut eu?

— N-aveam cu cine să fac scheme de-astea, să mă joc cu brînza sau să rid.

E ciudat ce se poate naşte de pe un hol întunecat şi umed şi lat, în care unii îşi pierd visele.

— Dar unde era Soţul tău Artist şi Mişţocar?

— Făcea coperte pentru Transportatoare şi mişţo de *păsărică* ei.

Amărăciune. Nuci şi aluni. Şi stropitori pe terasă. Şi ameţeală. Şi era timpul ca fiecare să se ducă spre castelul ei. Spre balconul ei.

— Hai să mergem pe la casele noastre, i-am spus.

Alte confesiuni nu-şi mai aveau sensul. Unele alunecau atît de repede către ură.

Schemele noastre cu nume şi plusuri şi egaluri şi tăieturi de ruj, dacă nu le-a aruncat chelnerul la gunoi, atunci sigur le-a luat vîntul serii pînă cînd au căzut sub picioarele vreunui plimbăreţ la ceasuri tîrzii, care n-a înţeles mare lucru din mîzgăliturile alea făcute în joacă

.Talitha Kumi

„Să nu te naşti niciodată ar putea fi
cea mai mare naştere dintre toate"
Socrate

Cum ziceam. Confesiunile unora am ajuns să le urăsc. E ca naiba, în acelaşi timp mi-a şi plăcut cîndva să pipăi sufletul omului, să-l cunosc. Datorită anumitor confesiuni am ajuns să iubesc intens anumiţi bărbaţi, şi la fel tovărăşiile cele mai aprige în focul cuvintelor de teracotă au fost zămislite. Ca oţelul am crezut că au fost zămislite. De nespart. De neruginit. De nestins.

Şi mereu pe ăia care erau nefericiţi mi i-am apropiat mai mult... poate pentru că spusele lor fierbeau în mine aceleaşi doruri de ducă, aceleaşi dezamăgiri, aceeaşi din ce în ce mai deplină singurătate... promisiunea aripilor frînte, muşcatul din ţărînă, picăturile de sînge pe care le lingi ca un animal rănit, sarea durerii, felul în care te bandajezi, de cîte ori îţi schimbi faşele pînă la cicatrizarea finală. Semnele invizibile pe care le porţi apoi pînă cînd iar cedezi. Crack! Cedează liniştit, sînt chiar aici în spatele tău, te voi

prinde. încrederea în partener, îţi aminteşti? Un joc. Sau un test. Ca toate celelalte.

Cîteodată,. atunci cînd aveam chef să ascult oamenii, unii dintre ei păreau atît de calzi, atît de calzi... dar asta era demult, parcă au trecut vreo zece secole de-atunci, nu zece ani, şi mă gîndeam încă de-atunci cu stupoare că poate peste, ceva vreme vor da peste o mîrşavă ca mine care-şi va pune toate frustrările într-o înjurătură şi va pleca fără să-i mai pese de nimic. Şi această căldură se va face pulbere. Mai are cineva nişte dezamăgiri de scuipat ? Şi pînă la urmă, ce doream să spun ? Aaa, că am ajuns să urăsc confesiunile... De-aia am oprit-o pe Tess mai devreme. Ştiam povestea ei, atît de asemănătoare cu poveştile a trei sferturi de oameni-pereche de pe Terra. Mai bine recitesc o carte în care un individ îşi pierde memoria... sau revăd filmul ăla cu Jim Carrey şi...

Numai dacă Tess, în seara asta, ar fi putut să apese pe butonul magic în care amintirile se şterg, în care nopţile se diluează pînă la purificare, numai atunci întîlnirea asta cu ea, următoarea ei confesiune, şi-ar fi avut sensul. Nu voiam să ştiu mai multe. îmi plăcuseră stropitorile de pe terasă, puse cu scopul de a umezi atmosfera, îmi plăcuse şi vinul, şi camembertul, şi mozzarela, şi discuţia pe care o îndreptasem către haine, mărgele, îngrijiri medicale sau cosmetice şi alte femei care aveau de gînd să-şi înşele bărbaţii sau care şi-i înşelaseră deja. Poate făcuse cinste sperînd să afle mai multe despre femei şi bărbaţi. Sau doar despre anumite femei şi anumiţi bărbaţi. în privinţa asta acest subiect devenise pentru mine tot atît de plictisitor ca şi starea vremii, ca şi vizitele lui Bush prin lume, ca şi chiloţii de

diamant ai fiicei nu ştiu cărui oportunist. Oricare ar fi fost starea vremii, nimeni nu putea schimba cursul ei. Nici măcar Tess…. Sau, de fapt, cred că ea da. Avea puterea să schimbe în bine orice.

Aşa că ne-am sărutat ca două *ladies* cu buzele în vînt, oasele fragile ale pometţilor ei le-au atins pe ale mele, ne-am urat seară plăcută în continuare şi ne-am despărţit. Ceva rămăsese totuşi în aer nerostit între noi. Senzaţia aceea cînd ieşi din casă şi ştii precis că ai uitat să iei ceva destul de important, dar nu ştii precis ce anume, dar oricum îţi aduci tu aminte, dar lasă, nu are rost să te mai întorci din drum, să nu cumva să-ţi meargă prost.

L-am sunat pe Baraka, în timp ce mă îndreptam spre maşina parcată pe undeva, prin spatele magazinului Unirii. Tot pe undeva prin geantă erau aruncate şi cheile. Cotrobăiam după ele şi orele intrau tot mai adînc în sacul nopţii. L-am sunat fiindcă atunci cînd aveam întrebări la care voiam musai răspunsul, el avea cel mai potrivit răspuns, chiar şi cînd venea la plesneală.

— Hei, Baraka, dacă o să fiu vreodată ţap ispăşitor, o să mai ţii la mine?

— Ceee?! Aaaa… aha… se bîlbîi el. De cînd te cunosc eşti ţapul ispăşitor al tuturor, aşa că ce mai contează?

Nici măcar nu-l interesa despre ce era vorba, sau de ce-mi trecuse prin cap să-l întreb asta, el iar găsise răspunsul care-mi convenea.

— Da, dar de ce? M-am privit în geamul unei vitrine cu geamantane şi alte accesorii de călătorit. Priveam în sticlă la imaginea mea, ca şi cum mă zăream pentru întîia oară printre întîmplările oraşului care-şi retrăgea în tranşee toate aceste poveşti. Un manechin

îmbrăcat cu pantaloni vărgaţi şi şapcă aşijderea, bluză şi mănuşi kaki şi rucsac în spinare, îmi zîmbea oarecum infatuat de cealaltă parte a vitrinei. Cîteva umbrele de toate culorile făceau un evantai la picioarele lui.

— Pentru că te nimereşti ca un deget în nas printre toate astea, mi-a zis el.

Nici că se putea mai bine. Tot ai impresia că stai deoparte şi eşti obiectiv, tocmai pentru că tratezi cu un oarecare amuzament istorisirile de orice fel, la început era frumos, cineva avea încredere în tine, cînd colo, vax!, realizezi că tu doar te-ai nimerit prin preajmă, nici măcar n-ai fost ales special pentru asta şi te trezeşti că devii parte integrantă a unei situaţii de care nu mai poţi să scapi. Eşti *linkul* perfect pe care pot să dea *click* alţii pînă obosesc de atîta confesat, pînă se descarcă, pînă se termină, pînă ajungi la coşul de gunoi, ca o mică scamă, un grăunte de praf, o căcămîţă din nasul altora. Vezi dacă-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala? Deşi eu în continuare cred că uneori un nas intră singur într-un deget. E acolo. La îndemînă. Are nevoie de el ca să-1 scarpini, să-1 cureţi şi să lucească apoi bec. *Fresh. Clean.* Să scoţi castanele din foc cu degetele altora. De ce nu?

Baraka mi-a venit în întîmpinare cu fix imaginea cea mai clară a tuturor nopţilor care se căscaseră în faţa mea. Sau mi-a oferit soluţia. Sau mi-a întins o mînă, sau o vîslă, sau un colac, sau pizda mă-sii, a ştiut ce-mi trebuie, ce să-mi spună. Sau pur şi simplu i-a ieşit şi de data asta. Ai naibii bărbaţii ăştia, mereu ştiu ce ne trebuie nouă, femeilor, dar rar vor admite că le face plăcere asta.

Ii povestisem mai devreme lui Tess cum mă căţăram cu Melanie pe balconul ce dădea

în curtea grădinii mele de flori din Constanţa. Am stat aşa călare pe balustradă cîteva seri, bălăngănindu-ne picioarele goale, atingînd cu călcîiele crengile copacilor, am rîs şi am fumat. Si-am mîncat îngheţată de ciocolată şi din cînd în cînd am sorbit ceaiuri de fructe de pădure din ceşti de porţelan cu desene de cocori cu aripile larg întinse pe fundul ceştii. Vîntul ne zburătăcea pletele, ne aplecam una peste alta, cochetam sau bîrfeam fostele iubiri. Asta era ocupaţia noastră favorită, să le plîngem ălora de milă. Sigur că ne zbîrnîia mintea numai la prostii, aveam tot felul de idei năstruşnice, făceam bărbaţii praf din două fraze, chiar dacă ei aveau tendinţa să se apropie calm de universul nostru, de lumea asta pe care o construisem împreună, o camaraderie rară între femei. Sau aşa îmi plăcea să cred, că nimeni nu mai e ca noi. Mă luminam în preajma ei cum n-o făcusem probabil în preajma niciunui bărbat. Vara trecută, în acele două săptămîni cît bursucisem împreună în micul meu apartament din provincie, parcă înflorisem din nou, mă simţeam iar acasă, locul în care să-ţi placă să trîndăveşti, să leneveşti, să dormi în braţe cu o fiinţă dragă, să te trezeşti dimineţile şi să te întinzi pe sub pături, în timp ce soarele se filtrează timid printre jaluzele şi frunze şi şoapte pitice de vrăbii. Mi se părea că tinereţea coborîse în balconul meu, cu chicoteli şi prospeţime, şi arome de ceaiuri, şi biscuiţi cu scorţişoară, şi ciocolată topită pe degete, şi o oarecare agresivitate ironică la adresa transparenţelor bărbaţilor pe care-i atacam amîndouă, la adăpost de orice grijă, de însăşi această suficienţă a Sinelui, exact prin neapartenenţa asta a noastră la ceva anume, prin sălbăticia cu care refuzam

intimitatea cu ei, domesticeala, prin felul aproape diplomatic în care ne apăram libertatea.

Tess era căsătorită, nu avea cum să înţeleagă asta. Aşa cum nici eu, nici Melanie nu aveam să înţelegem niciodată dorinţele femeilor de a se mărita cu orice preţ şi de a rămîne astfel chiar dacă nefericirea se zbătea în privirile lor pînă cînd devenea resemnare, chiar dacă nu aveau parte de prea multe dimineţi înfloritoare cu *grosse matinee*-uri şi bălăngănit de picioare pe balustrade de balcon. Nu era cazul lui Tess care-şi găsise castelul, dar oricum, rar am văzut femei cu un zîmbet atît de curat ca al ei.

Nu milă, ci ajunsesem acum la o indiferenţă totală faţă de felul în care femei ca Cici Balerina îşi guvernau sentimentele şi propria viaţă de familie, de felul indiscret în care năvăleau buimăcite, copleşite de singurătate, peste liniştile tale şi ţi le făceau praf, ba chiar îţi dădeau senzaţia din ce în ce mai acută că toate căsniciile sufereau de tot felul de boli parazite şi de virusuri tentante care se luau la primul bal mascat, la prima petrecere de firmă, la următorul semafor, de nu-ţi mai rămînea altă posibilitate decît să fugi din calea lor, să alergi după inexistentul ideal fiindcă cel puţin pe maratonul ăsta nu ai cum să-ţi pierzi decît interesul, nu e ca şi cum un ideal ţi-ar cere mai apoi socoteală de ce ai alergat ca bezmeticul după el.

Pe cînd aşa, să ştii că cineva care a cîntat cînd- va împreună cu tine pe aceleaşi octave a uitat o anumită melodie, sau a dăruit-o altcuiva, mi se pare dramatic. Un timp care se scurge fără octavele alea e realmente mort şi tu încă n-ai devenit nimic din ce-ai intuit că vei fi, n-ai cucerit nimic substanţial,

şi nici nu eşti în stare să mai salvezi ceva în care ai crezut cu putere fără să devii penibil în faţa unei trădări.

Ce era să-i spun lui Tess? Că mi-era suficient de dragă încît să nu vreau să ştiu sau să-mi închipui că are probleme în căsnicie. Din punctul meu de vedere, chiar nu avea. Rămînea doar să-mi imaginez că într-o zi o s-o pot convinge să intre în sanctuarul meu şi să mă port cu ea ca şi cum aş putea să împart o mare felie de tinereţe. Să-i zic: „hai să ne bălăngănim picioarele pe un balcon, mai dă-le naibii de griji". Sau să fac instantanee fotografice puştiului ei cu gene lungi şi ochi de catifea pe cînd ar fi vorbit singur cu personajele din lumea lui jucîndu-le, interpretîndu-le şi crezînd în ele.

Hai, pune următoarea întrebare, îmi venea să-i spun, acolo pe terasă. Ca şi cum ar avea un rost. Ca şi cum dacă-ţi dai masca jos, celălalt va avea destulă pricepere să vadă şi dacă vede să-i folosească la ceva asta. îmi fac prea multe griji, prea multe dureri de cap, îmi pun prea multe întrebări la care rar răspunde cineva atît de prompt ca Baraka. E nevoie de doi jucători extraordinari pentru regulile acestui joc nescris. Meandrele descoperirii, joaca de-a bau bau, de-a frichi frichi, sau ţaca-paca, cineva îţi aruncă o momeală, să zicem că o prinzi, doar aşa de plictiseală, tatonezi terenuri pe care le vrei fertile, pe care>le vrei ale tale, *terra nostra, terra mater orfanorum,* în care să-ţi arunci sămînţa, şi vrei, speri, ca celălalt s-o ude cu grijă, să-i vorbească noapte de noapte, cu dragoste să-i vorbească, ca unei flori rare să-i vorbească, cu sinceritate să-i vorbească, dar tu să crezi tot timpul_c-o va călca în picioare, de ce să crezi asta, dacă nu cumva eşti nebun?! Să fii arbitru şi jucător în

acelaşi timp. Dar şi călău??? Nu, e deja prea mult.

N-ai nevoie de crize, n-ai nevoie nici măcar să vină spre tine, e mereu intuiţia care îţi ţine loc de pătură, e mereu frumuseţea seducţiei, recucerirea şi riscul că ai putea fi rănit de moarte, că poate acesta e cel care îţi va aplica lovitura fatală, dar că-ţi va fi drag să mori de mîna lui, ce poate fi mai sublim decît să mori de mîna celui pe care-1 iubeşti, dar care, pentru că nu te poate avea, vrea să te ucidă? Şi Melanie are aceeaşi filosofie kamikaze a dragostei. Dar nici eu, nici Melanie nu eram călăi. Mai bine sufeream ca proastele decît să facem din viaţa cuiva un calvar continuu. Aici semănăm cu amărîta aia de Anca-Rona, numai că noi n-aveam nevoie de *peşti* sau *regi* cu lanţuri oribile de aur ca să trăim.

Dar Tess nu avea ce întrebare să-mi pună, ea nu testa pe nimeni. Avea o încredere nativă în oameni, şi în faţa acestei puteri interioare agresivitatea şi cinismul de care mă acuzau toţi se pleoştea pînă la dispariţie. Cum reuşea să dispară? Prin ce minune dacă nu cumva prin simpla ei prezenţă? Eheee, mai aveam multe de învăţat despre răbdare.

Şi apoi, dimpotrivă, iar mi-a trecut prin minte Cici Balerina gravidă peste poate acum, singura ei realizare în viaţă fiind că în sfîrşit cunoaşte numele tatălui copilului ei. De altfel, doamnă. Doamnă citadină. Să crăpi de rîs, nu altceva. îmi pare extrem de rău pentru Cici că eu şi Tess rîsesem mai devreme pe terasă de situaţia ei, dar zău dacă vedeam ceva de plîns în asta. Ba pe dracu îmi pare rău.

Fiecare cum îşi aşterne, aşa doarme. în sfîrşit s-a întîmplat ceva bun în Universul ăsta. De fiecare dată se întîmplă lucruri

magice cînd apar copiii pe lume. De-acum Cici Balerina nu va mai urmări cu nici un taxi nici un bărbat. Cred c-au răsuflat în sfîrşit uşuraţi, sărmanii, că nu mai sînt nevoiţi să mintă, să-şi apere libertatea, sâ-şi închidă telefoanele, să inventeze pretexte pe loc.

Din închisorile tale nu poţi evada însă, întotdeauna — sînt absolut sigură de asta acum — vei avea lîngă tine exact femeia pe care o meriţi, iar ea aşijderea bărbatul. De-aici pînă la anumite cenzuri e simplu să faci pasul. Sînt liberă să văd cum şi-au creat unii, plecînd de-aici, din gratiile căsniciilor, o diabolică ură de a iubi. Ura de a dori să fie iubiţi. Să ştie regulile seducţiei doar pentru că mimează extraordinar sentimentul. Nu şi dorinţa. Dorinţa nu poate fi mimată, mai ales că ea duce la acţiune, la ungerea resorturilor interne, la depăşirea timidităţii, la saltul mortal peste teama de a nu fi respins. Singura grijă — să scapi cu faţa curată. Aici o înţelegeam perfect pe Cici, era şi ea om, avea dreptul la vise, la fericire, la dans din buric, la nebunie. La agitaţie. La otravă. La venin. Era femeie. Roşcată cu bucluc. Fatală de nu mai spunem. Pe unde apărea ea, toţi bărbaţii căzeau pe spate. Şi ăla şi ăla şi ăla. Nici nu mai ştiu cîţi căzeau pe spate la apariţia ei, dar îşi crease imaginea asta de fatală, în faţa cui reuşise oare? iar de-a stînga şi de-a dreapta ei, o serie de masculi stăteau pe două şiruri indiene şi căzeau ca muştele în apocalipsa nurilor ei invizibili spre inexistenţi. Ce să mai spunem, Rita Hayworth era o fetiţă neprihănită pe lîngă ea.

îmi doresc să nu fi învăţat cîndva să mă adaptez de minune la astfel de poveşti macabre. Să nu fi spus da cînd trebuia să spun nu. Să nu fi început absolut nici un

experiment. Să fi oprit cu un gest firesc întîmplările care cădeau peste mine şi care mă tăvăleau în marele malaxor al altora. Să fi zis cînd era cazul: „madam, încîntată de cunoştinţă, eu am însă de iubit un bărbat, n-am poftă de problemele tale, mulţumesc, *au revoir, a bientot".* Să nu fi tranşat în mine ca un măcelar nemilos, să nu fi avut o crudă satisfacţie atunci cînd îmi vedeam sîngele ţîşnind năvalnic din răni, să-mi fi retras degetul din nasul plin de scame şi căcă- mîţe (şi ce mai aveau ăia de curăţat prin nas) al celor care veneau să mă zăpăcească cu problemele lor, să nu fi cotrobăit după ajutor, să nu fi pus botul, cum se zice, să nu fi chemat salvări de care nu avea nimeni nevoie ca bătăile inimii lor să fie resuscitate. Era nevoie doar de cîteva calmante pe bază de sex. Doar în asta consta fericirea? Poate pentru unii, da? Da.

Liberă. Da. Chiar şi aşa... E pedeapsa pe care mi-am dat-o pentru că mi-a fost forţată mai demult mîna. Sau sensibilitatea. Acea sensibilitate de care s-au îndrăgostit cîţiva şi pe urmă şi-au băgat bocancii căutînd femei pragmatice, care apreciau mai mult un parfum decît un feeling. Era mai simplu aşa. Infecte uman, miroseau bestial. Tot o păcăleală.

Deci, să revenim: care-i următoarea întrebare? E şi aici o chestiune de logică, trebuie să ştii să pui următoarea întrebare... sau să ai curajul de a o primi în piept. Şi de a răspunde la ea. Să ai curaj, da! Un lucru care multora le-a lipsit din comoditate. A fost prea mult, prea intens... Aşa că au rămas la teste. Păi de ce n-ai pus niciodată întrebarea care trebuie, măi Lolo? Sau tu, madam Cici?... De ce tot atîrnai atît de coada mea dacă erai aşa doamnă? Chiar crezi, măi

toanto, că mă interesau futaiurile tale ieftine de cămătăreasă cu varicele scoase? Sau ailaltă, Transportatoarea afaceristă care vedea în orice bărbat „iubirea vieţii ei", orice bărbat pe care-1 prostea s-o ajute în realizarea unei reviste de rahat, de ce n-a pus întrebarea care trebuie?

Mă, proastelor, rîdeam de voi cu prietenele mele, în hohote rîdeam, ne tăvăleam prin cafenele cu perne moi, frumos colorate, cu ciucuri de toate lungimile şi mărimile, cînd veneaţi şi vă aşezaţi cu curu pe liniştea noastră şi noi dădeam din cap ca şi cum v-am înţelege, schimbam priviri-priviri- priviri, spîncene ridicate peste sprîncene ridicate, ca şi cum ne-ar păsa de amanţii voştri luaţi din rîndul prietenilor soţului, ca şi cum am da doi bani pe denigrările şi insultele Lolei sau pe schimbul de parteneri al Transportatoarei", sau pe mercantilismul lor şacalic condensat în: „de bărbaţi trebuie să profiţi". JSigur că da, ca să scoţi o revistă pe care n-o citeşte nimeni mai apoi. Nu e de mirare că şi-a făcut ucenicia în văgăuna lui Scarabeu. Alt melc de Caliacrâ. Ca să claxonezi bărbaţi pe la semafoare şi să ti se pară incredibil de romantic asta. Ca să-ţi întreţii doza necesară de pseudo-fericire. Cu asta contribuiau ele la fericirea lumii, la ne-murirea spiritului şi la ziua de mîine. Cu asta ne făceau capiul calendar, de fiecare dată cînd se lipeau de noi ca timbrul de scrisoare, ca muşchiul de pămînt, ca musca de miere, ca praful de pe tobă, ca unele secretare de şefi, şi nici măcar privirile > noastre din ce în ce mai indiferente nu le mai făceau odată să tacă, să schimbe subiectul sau să i ne lase odată în pace. Noi nu voiam nimic decît să păstrăm cît mai

mult candoarea asta infernală a tinereţii în care clipele se rostogoleau în jocuri şi rîsete şi farse mai mult sau mai puţin cretine. Atît voiam. Mai doriţi ceva? Sigur că da, fundul
lui Brad Pitt, umorul lui Woody Allen şi şarmul lui Romain Duris. Un cappuccino şi un bărbat adevărat.

Mă uit la ceas, e foarte tîrziu acum. Un ceas primit în dar de la un coleg de muncă, să nu mai întîrzii cu deadline-urile. Să respect timpul. Să măsor cît mai am de rămas prin preajma lui, sau prin a altora. Deschid în sfîrşit portiera maşinii şi aprind becul să-mi pot arunca pe canapeaua din spate cumpărăturile pe care i le-am arătat lui Tess mai devreme, cu vădită satisfacţie muierească şi la care ne-am extaziat amîndouă. Vai, ce bluziţă frumoasă... Vai, ce sacou, ce croială, ce buzunare, tinere femei, mici cochetării...

Dintr-o pungă de cadouri îmi cade pe podeaua murdară a maşinii chiar revista în care scriu. Desigur, o revistă pentru femei. îmi văd numele şi, ca întotdeauna cînd se întîmplă asta, am mereu senzaţia că nu eu am scris ce-am scris, că nu despre mine e vorba sub titlul acelui articol. în faţa ochilor mei însă se înalţă acum imaginea incredibil de frumoasă a femeii care mi-a propus să fac asta, ochii ei vii şi calzi, în care am zărit atîta linişte şi calm şi împlinire sufletească. Pur şi simplu împrăştia raze de lumină în jurul ei. Mi-a spus: „draga mea, uite..." şi nu mai ştiu ce mi-a mai spus, dar am fost pe loc dispusă s-o ascult, s-o strîng în braţe, să-i sărut părul cîrlionţat şi să n-o dezamăgesc în vreun fel. Era însărcinată şi lumina aceea cred că venea din bătăile unei inimi crude ce ticăia în pîntecele ei, timid, abia perceptibil, ca

micul meu ceas de la mîna stingă. Hm, ceasul meu era rece, inert, un lanţ ca un şarpe de fier. Nu-mi aducea nici linişte, nici calm, nici bucurie... şi nici cine ştie ce mari emoţii.

Am simţit atunci o altfel de teamă, atît de apropiată de resemnare, că pînă aici mi-a fost. Că poveştile mele s-au încheiat. Că Orientul, ca şi oceanul promis cîndva, nu există. Am fost convinsă atunci că n-o să mai pot crede în vocea şoptită a nimănui, în cuvintele de dragoste ale nimănui, oricît de simple ar fi, oricît mai ales de sincere, că nu-mi va mai fi de nimeni niciodată dor, că în mine nu va mai ticăi inima nimănui niciodată, că nu voi mai fi nici măcar în stare să îmbrăţişez speranţele, visele, dorinţele cuiva, dar să le mai aduc la realitate? Ce să mai vorbim de melancolii şi nefericiri? Am fost convinsă în clipa aceea în care mi se făcea propunerea să scriu articole cu tentă sexuală că pînă aici se întindea cinismul meu, că pînă aici indiferenţa, că mai încolo de atît nu se mai poate merge, că astea mi-au fost limitele. Şi că dacă cineva avea într-adevăr nevoie să fie salvat, eram chiar eu.

Pînă la urmă n-ai nevoie de nimeni pentru a exista? Cine apare în viaţa ta e doar un joc predestinat de împrejurări? Favorabile sau nefavorabile? Să folosim cuvîntul destin? M-am ferit mereu de cuvîntul acesta... „Aşa mi-e destinul, ce e scris în frunte e pus", o frază în care n-am crezut niciodată. Te ataşezi de oamenii pe care-i cunoşti? Şi dacă da, alegi să fii cu ei, sau să-i excluzi din viaţa ta, asta fiind singura putere pe care o are omul, în rest, celelalte, iubirea, prietenia, devotamentul, sinceritatea ţin de împrejurări? Aşa să fie?

împrejurări. Uite că uneori nici nu mai contează dacă sînt favorabile. Relaţiile se deteriorează în timp, se consumă, se deşiră ca un fular de lînă purtat prea des, dar la care nu vrei totuşi să renunţi fiindcă asta ar însemna să renunţi la dragostea cu care a fost împletit special pentru tine. Un alt fel de *special.* Cel puţin aşa am văzut pînă acum. Mă gîndeam că îţi trebuie o ascuţime extraordinară a minţii ca să poţi să păstrezi, sau o îngăduinţă deşucheată, aproape perversă să rămîi într-un loc, într-un om.

Cîndva le aveam. îngăduinţa. Tăişul minţii... dar toată cartea asta e dovada clară că nu le am.

Dacă aş fi fost înţeleaptă nu aş fi scris despre eşecurile nimănui pe plaja plină de resturi şi vietăţi muribunde a dragostei.

Sau cel puţin aş fi făcut-o la persoana a IlI-a.

„Să-mi vorbeşti de-acum încolo la persoana a IlI-a plural", mi-a spus unu la un moment dat, ofticat că-1 contraziceam habar nu mai am pe ce subiect de rahat, că doar nu făceam macheta unui oraş invizibil sau a unei lumi posibile cu cineva care încurca pronumele personale, de altfel mare scriitor şi ăsta în aceleaşi gazete pe care nu le citea nimeni. Zicea el că dacă îi vorbesc la persoana a IlI-a o să-şi impună respectul pe care nu voiam să i-1 acord neam pentru simplul motiv că îmi permisesem să-1 contrazic. Adică, înţelegi? 0 muiere cu trup de fetiţă de 14 ani? „Nu pot, dom'le, i-am spus, mai întîi tre' să te triplezi şi să ieşi afară din birou." A crezut că l-am dat afară. Nesimţite, vaco, cine te crezi???

Avea şi el dreptate. Cine mă credeam eu?

Un alt nimeni acolo, ca mai devreme, în faţa magazinului cu manechine care se

pregăteau să plece la munte sau la mare, şi nu mai plecau odată, dar îmi zîmbeau fără să ştie de existenţa mea dubioasă de ţap ispăşitor. în orice caz, nu chiar de vacă. Ţap mai mergea. Nu, nu, nici chiar aşa. Nesimţit era el că-mi vorbea aşa, pînă la urmă eram femeie, mai dă-te dreacu de prost... învaţă pronumele personale, p'ormă stăm de vorbă ca de la jurnalist la jurnalist. Sau ca de la literat la... lalalalala....

E tîrziu, chiar trebuie să mă întorc acasă. Mi-ajunge pe ziua de azi. Am aberat destul.

Oricum e clar. Nu mai vreau nopţi pe jumătate trăite. Cu frică trăite. Cu mustrări de conştiinţă trăite. Sau nopţi prin scorburi de copac trăite. Sau cu senzaţia că li se cuvin altora trăite. Nopţi mediocre, total inutile. De ce toate astea? Eu nu vreau decît să rămîn lîngă tine.

îmi vine să ţip pină îmi scuip plâmînii. îmi vine să-mi înfig ghearele în pîntec şi să-mi spintec viscerele astea prin care am avortat spontan atîtea sentimente şi să le agăţ apoi de oglinda retrovizoare ca nişte pe mătănii magice care să mă ferească de alte accidente mortal-romantice. Seppukkuuuuuu... Să urlu ca lupoaicele bătrîne pe la răspîntii. Mrrrrrrr.... Aiuuuuuuhuuu.... Ahuiiiiaaaaaa... îmi vine să-mi smulg părul în şuviţe însîngerate şi să le presar pe şosele ca mărturie că în noaptea asta s-a întîmplat totuşi ceva. 0 dramă din senin. Sau îmi vine să alerg cu maşina un dobitoc de bărbat, primul care-mi iese în cale, şi să scot capul pe fereastră să-i zbier: „Iubeşte sau mori!"

Rîd. Eram pe cale să plîng şi cînd colo rîd. Imaginea maţelor mele fluturînd în oglindă, buricul meu spintecat de gheare care să păstreze sub ele fîşii din carnea mea, eu la

volan cheală, cu o mînă răsucind volanul, şi în faţa maşinii un rătăcit în noapte, alergînd bezmetic şi disperat să nu-1 calc cu maşina că nu mai ajunge la nevastă-sa să şi-o tragă bătrîneşte şi derutat de rutină, sau un altul înfuriat că nu mai ia salariul de a doua zi pentru care a muncit toată luna, din cauza unei cretine care-i zbiară în noapte: Iubeşte sau mori! cînd el vrea doar să fută ceva şi nimeni să nu afle, m-a făcut să izbucnesc într-un hohot nestăvilit de sunete amestecate cu lacrimi.

Voiai să demonstrezi ceva, Hazel? înseamnă că încă a mai rămas o dîră fină din naivitatea şi idealismul cu care ai pornit la drum, tot într-o noapte, sătulă de minciunile din jurul tău. Ia să vedem, pînă unde te-au ţinut puterile? Trebuie să recunoşti că ai cedat frumos, ai cedat *big time,* în ultima noapte de vară a unui an în care i-ai pîrlit pe toţi.din jur scriind articole despre sexul lor. Subiect delicat. Periculos. înfipt frumos în imaginaţia ta. Sublimarea eşecurilor altora. încriptarea mesajelor, iar alteori la vedere totul.

„Ai curaj să faci asta?" mă întrebase la momentul respectiv doamna mea redactor-şef. „Eşti sigură că ai curaj?" Nu mi se părea mare act de curaj să scriu proză erotică. Nu înţelegeam atunci de ce insistă. A trebuit să treacă un an ca să pricep de ce scrisul în sine e un mare act de curaj, dar că detrunchierea unei relaţii personale şi scoaterea puroaielor la vedere e crimă curată. Şi că atunci cînd puroaiele astea nu sînt ale tale, ai comis o un atac terorist împotriva ipocriziei. Se cere un alibi. Un motiv. Se cere diplomaţie. Se cere fineţe. Eleganţă. Să umbli cu mănuşi. Să nu laşi

urme la faţa locului. Să nu fii prins. Adică prosteală pe faţă. Somn uşor pe perna minciunilor. Nani nani în cuibul putred al iubirii. Amor umed şi-atît. Fuga de ceea ce este corect. Este ceva corect? Acoperirea ruşinii. Totul îmbrăcat în eros. Ambalajul amorului social în imaginile deformate ale unui „eu" din ce în ce mai diform. Cocoşaţii de pe malul Dîmboviţei. Trosc pleoc! Bîldîbîc.... Şi doar un castel de lînă în tot Bucureştiul ăsta.

„Hazel se joacă", spusese Mireille. Da, mă jucam. Dacă lor nu le păsa de mine şi de felul în care m-ar fi putut afecta toată degringolada lor, sau haznaua în care se bălăceau fericiţi, mie de ce să-mi pese? Cine erau ei? Ce mai rămăsese în afară de joc? Suferinţa? In nici un caz nu va fi a mea că unii nu învăţaseră să iubească, ci doar să se cupleze ca muştele într-un joc al organelor genitale de care făceau apoi atîta caz. Caz caz caz caz. Aiurea! Şi e ca naiba că oricît ai fi vrut să opreşti şi discuţiile şi lacrimozităţile celorlalţi nu te mai puteai desprinde din toate astea. Trăgeau de tine prin szns-uri: „poţi vorbi?", prin telefoane: „aş vrea să te văd", la muncă: „îţi povestesc mîine", de parcă nu-ţi povestiseră şi azi, la miezul nopţii, pe cînd erai în pat cu iubitul şi un al treilea ţi se lamenta la ureche: „nu mai suport viaţa în doi". Aceleaşi sfaturi pe care mi le-aş fi dat mie dacă eram în situaţia lor, aproape că ajunsesem să le zbier oricui: „Rezistă sau dispari!" Bine, acum aş fi şi mai tranşantă: „rezistă sau crăpi!" Altceva chiar nu mai ştiu. Tot un fel de „iubeşte sau mori! (ca prostu'), aş mai adăuga.

Probabil că de-aceea îmi venea să îmbrăţişez din senin femeile ca doamna mea redactor-şef, care se pregăteau să devină

mame. Sau altele care erau deja mame şi renunţaseră la ele însele ca Tess. Sau femeile ca Mireille care ajungeau la capăt de lume chiar în clipa în care viaţa părea să le trădeze şi acolo găseau fericirea. Sau femeile ca Melanie cu al cărui suflet se răfuiseră unii şi-apoi se miraseră de ceea ce se întîmplă, de ce le rezistă, de ce îi înfruntă, de ce nu cedează odată. Sau cele ca Anca-Rona, care încă se mai sprijineau de balustradă, scrutînd cu ochii lor verzi depărtările.

îmi venea să le strîng în braţe pentru simplul şi atît de minunatul mod în care existau fără să-i deranjeze pe alţii. Pentru zîmbetul lor de dincolo de propriile neputinţe şi dureri şi necazuri de o vară, de-o toamnă, de cine ştie cîte alte anotimpuri sau vieţi. Pentru discreţia şi farmecul lor. Pentru felul în care îşi suflecau mînecile ca să facă prăjituri, să mîngîie sau să meargă mai departe. Ele nu pot fi luate în serios. Sînt de pe alte planete, prin însuşi faptul că pot trăi şi fără bărbaţi. Şi ei ştiu asta, şi taman acest fapt îi sperie.

Dragă, dar ce sperioşi au devenit bărbaţii în ultimul timp. Iau din ce în ce mai rar decizii pe barba lor. Tot mai mulţi stau pe la mămica lor, şi tot mai mulţi sînt dependenţi încă de păpica mămicii lor. Te întreabă: ştii să faci mămăligă? Ai slujbă? Cit cîştigi? Eşti dispusă să înveţi să faci ciorba de potroace cum o face mama mea? De-aici pînă la *nu-i aşa că mă ierţi dacă te înşel,* cîţi kilometri să mai fie?

M-au atras oamenii cu drame mari, le recunoşteam de îndată, sfîrşind prin a le acumula eu însămi şi prin a le amplifica în mine, ca să ajung acum la concluzia că nu există drame mari, că totul se limitează la ingredientele unei ciorbe de potroace. Am

iubit atît de mult oamenii. M-am mîndrit atît de mult cu ei. Şi nu-mi vine să cred că folosesc acum un timp trecut cînd mă gîndesc la unii dintre ei. *Dolores, numele tău e trădare.*

Drama mea era că îi vedeam cum pleacă din propriile lor vise şi dorinţe, din felul în care întorceau atît de lejer spatele iubirii. Uneori fără pic de discreţie. Se aruncau în aventuri sentimentale ratate din start, dar nici asta nu erau în stare să ducă pînă la capăt. Să le rateze de tot. S-o facă lată. Şi mai şi mai lată. Să aibă cu adevărat ce să regrete.

Nu mai ştiu de unde am aflat cele două macabre vechi amoruri ale unor prieteni, gentlemani de felul lor, al căror cavalerism se reducea la deschis portiera maşinii cînd era cazul, la *sărumîna, domnişoară, staţi să vă ajut să duceţi bagajele pînă sus,* dar cu o incredibilă îndemînare de a uita după ce şi-o trăgeau cu domnişoarele respective că ele tot femei rămîneau şi după aceea. Pe urmă începeau bădărănismele de rigoare. In particular, dacă cele domnişoare cereau explicaţii, sau puneau întrebări incomode, erau minţite că li s-a părut, în public erau făcute vaci şi se lăudau că le-au avut. Mda, pentru că e şi asta o îndemînare. Sau noroc. Aveau desigur noroc gentlmanii ăia, bafta chioară. Ştiau cum să manipuleze limbajul, vră- jeala astfel încît să iasă de fiecare dată fără probleme prea mari la liman. Fiindcă problemele ar fi putut fi chiar foarte grave, un fel de atracţie fatală, cum spuneam mai devreme. Se putea ajunge la hărţuire sexuală, se putea ajunge la blesteme, sau la tribunale, se puteau strica imagini. Şi, nu-i aşa, nu e cazul să stricăm imagini.

Nu, nu, nu, nu e cazul. Numai femeile singure sau orfane pot fi umilite, dispreţuite, terfelite, batjocorite, agresate, violate şi scuipate cu forţă.

Aşa că, dacă vezi o femeie singură care încă mai merge cu fruntea sus, treci pe partea cealaltă, decît să te pună dracu să-i dai lecţii de viaţă, de morală sau de sex. Decît să te pună dracu să crezi că, dacă te vei implica într-o relaţie incorectă cu ea, vei scăpa fără iepuri morţi.

Brrrrrrrr... la naiba, vreau acasă... hai, gata, vreau la iubitul meu, să mă cert cu el pe telecomandă, sau să-mi facă o scenă de gelozie că pe unde am întîrziat pînă acum. De fapt, îmi dau seama că nu erau scene de gelozie, chiar îşi făcea griji pentru mine. Pe unde umblu nopţile cu maşina lui din tinereţe, pe care mi-a dat-o să mă deprind cu condusul, audi-ul ăla dezmembrat, ale cărui uşi scîrţîiau sinistru din încheieturi, cu o culoare verde-muci „să te ferească ceilalţi din trafic"... femeie singură... neîndemînatică, nevrotică, chiar, şi care înjură ca un birjar... dacă am mîncat ceva pe ziua de azi... că de-abia aşteaptă să mă vadă să rîdem împreună de prostiile astea, de ce-a mai zis Cici Balerina, pe cine a mai pus ochii, cine i-a mai dezmembrat familia sau dacă Transpor- tatoarea a găsit finanţare sau Lola la al cîtelea iubit a ajuns...

Mi-1 închipui deja bosumflat în pat şi aşteptîn- du-mă cu buza răsfrîntă, dezastru în bucătărie, firimituri pe jos de la mîncat în grabă, şosetele aruncate în baie, pantalonii în cuier, gălăgie la televizor, România lui Mircea Badea, dezordinea traiului în comun, intimitatea cearşafurilor. Să ne întindem goi şi hai să ne strîngem în braţe în mica garsonieră cu patul mare şi fără balcon, cu coapsele să ne îmbrăţişăm, iubite, să ne

amorezăm în noaptea asta ca doi nebuni... ăăăăăă... Sau cam aşa ceva...

Mă foiesc, trag de scaunul din faţă ca să ajung mai bine cu picioarele la pedala de ambreiaj, zgomotul cheilor în geantă, în sfîrşit le găsesc. Nici urmă de maţe sfîşiate în oglinda retrovizoare, aşa că-mi zîmbesc. Dau în schimb un pumn în torpedoul care numai astfel se deschide şi vreo cinci cd-uri se scurg pe scaunul din dreapta şi-odată cu ele, zbang! şi o agendă. Se pare că toate cădeau în noaptea asta din mîinile mele. Cd-uri, reviste, agende. Asta de unde a mai apărut? Parcă arse- sem tot ce era de prisos. Probabil e a lui Mihai, cine ştie de cînd e uitată pe-aici. Dar nu... Aha...

Agenda tinereţii mele mîncată de timp. 0 răsfoiesc. Am căutat-o zilele trecute. Pagini rupte, dezordonate. Scris nervos. Scris pe genunchi. Scris de pe drumuri. Scris incomod. Cuvinte rupte din context. Din contextul anumitor întîmplări. Cazuri. Subiecte. Eşecuri. Dezamăgiri. Locuri unde trebuia să mă întîlnesc cu oamenii. Puncte de reper. Ora la care ar fi trebuit să aibă loc discuţia respectivă. Şi tot aşa tot aşa tot aşa.

Hm... Ştiam eu c-o aruncasem pe undeva. Am scris în ea, pe băncile din parcul Tăbăcăriei, pe biroul cochet din prima mea redacţie, la poalele acelui stejar, am verificat ultimele însemnări din agendă în noaptea cînd fugisem din Bucureşti şi-mi căzuseră ochii pe un rînd scris de Renard cu pasta verde chiar pe cotorul ei: „Ce frumoasă eşti, mă Hazel". Cînd mă apucase o altă nebunie şi un dor năpraznic de vagabondeală, de hoinăreală fără scop. De stat cu mine departe de toţi. Furiile s-au exfoliat de-atunci, pînă în punctul ăsta, atît de aproape de dispariţie. Avusesem timp să mă gîn- desc

în linişte la toate cazurile acestea care-mi explodaseră în faţă pînă la limita imposibilului. Era un serial SF pe care-1 urmăream în tinereţe: „La limita imposibilului", Doamne, ce-mi mai plăcea... Dar să revin la subiect.

Cu pixul în mînă, am umplut pagini întregi la margini de drum. Sub stejarul acela bizar alcătuit din umbre, şi crengi, şi rădăcini care se întindeau sub mine, şi frunze crude care pocneau deasupra mea, am plonjat adine în propria mea conştiinţă, rătăcind, cred, ore pline, ore seci, ore crude, ore de luciditate în care m-am lăsat sedusă de unele gînduri pe care le uitasem sau le refuzasem.

Dau pagini spre începutul ei. Ani mai devreme, scurte precizări pe faleza unde dîrdîiau valurile de frig. „Februarie 1996: întîlnire Poarta 6, prostituată 25 de ani, Anca-Rona"; povestea ei o ştiţi deja. „Martie 1996: Întîlnire Capitol — ora 18:00 — bolnav de SIDA cu tendinţe de sinucidere. Acum primăvara?" Dau pagini. Paginile se desprind din cotor. „Aprilie 1996: Poarta 2 — ora 14:00, marinar care se întoarce acasă şi-şi găseşte nevasta căsătorită cu altul. Procesul de divorţ a avut loc în lipsa lui, cineva 1-a substituit în faţa judecătorilor. Cum naiba? De aflat." Întîmplările altora curg pe scaunul mortului. „Septembrie 1997: Agigea — ora 15:30, tip trupele speciale, alege sexul în trei în locul femeii pe care a lăsat-o însărcinată. *What the fuck?",* mai departe: „Sfîrşit de februarie 1998: Renard, 28 de ani, psiholog, abuzează de clientele sale. Cică la ăştia să am grijă să nu mă îndrăgostesc. Hahahaha!" „Ianuarie 1999: pont: orgii sexuale la restaurantul grecesc. Misiune: Filat barosani. Ora 22.30. Acoperire: Bimbo proastă. Adică ce trebuie să fac?" Prima

noapte a fost o mare ţeapă. S-a jucat table atunci în cel mai liniştit mod şi mi-a mirosit puternic părul a musaca atunci cînd am ajuns acasă. A fost necesar să stau la filat mai multe nopţi pentru cazul ăsta.

Mai departe, pe măsură ce-au trecut anii, însemnările au devenit din ce în ce mai îngre- ţoşate. „Iunie 2000: Neptun: hotel Doina — trei zile filat garcon 26 de ani, poligam, şi-o trage cu turiste şi le fură din bagaje, din camere, de pe unde apucă. Normal, trebuie să-şi întreţină nevestele. Acoperire: turistă din Antalia. Alt prost. Să-mi bag... Tre' să vorbesc numai turceşte" Leaş pune în ordine, dar e atît de tîrziu, nu prea am ce să mai fac cu ele. Straturi straturi de timp pierdut. „Decembrie 2000 — Medgidia, nevasta 33 ani cu bărbat 40 ani care pleacă în delegaţii şi doi copii minori, în lipsă amantul 34 ani se instalează bine mersi în bucătărie, pat şi pe unde mai e loc. Acoperire: profă de engleză, meditaţii cei mici". Mi-aduc aminte şi de asta. Mai mult de 10 şedinţe n-am rezistat, cînd am descoperit că cel mai puternic aliat în adulterul mamei era fiica de 12 ani. După toate astea, dacă mai rămîne o brumă de romantism în tine, mare minune... Şi ultimul subiect, atît de aproape de prezent, am scris enervată, acum cîteva luni: „Scarabeu, 42 ani. Şi-a deschis firmă ca să racoleze femei. Hărţuială sexuală la greu. Acoperire: redactor la nişte reviste pe care nu le citeşte nimeni." Asta ai vrut, Hazel, asta ai avut, *cherie.*

Ajunge! Invîrt cheile în butucul volanului. Vinul amestecat cu whiskey începe să-şi facă damblaua. Văd dublu. Combinaţii fac şi cu băuturile, darmite cu oamenii. Oricum, ar fi prima oară cînd conduc maşina ameţită bine.

Sînt doar 2 kilometri pînă acasă. Fie ce-o fi. Pentru prima şi ultima oară să fie.

Cînd am pornit motorul am avut senzaţia că mă întorc pe drumul bun. Ca şi cum îmi găsisem în sfîrşit direcţia. Nu, de data asta nu mai voiam să ies din oraş, ci să mă întorc acasă, într-una dintre acele garsoniere provizorii şi de împrumut în care de fiecare dată am fost aşteptată, iubită sau certată de Mihai. A-ntîia, a doua, a treia, a patra. Am trecut de răscruce. Pardon de al patrulea semafor. Acum şi de farmacie. Aş avea nevoie de o injecţie anticinism. Să mă anunţe şi pe mine cineva cînd se va inventa aşa ceva, că Tess nu cred că va putea fi zilnic în preajma mea.

Cobor. îmi strîng captura de peste zi. Adun foile desprinse din agendă, îe îngrămădesc între copertele ei prăfuite şi o iau cu mine, sus, în garsoniera mică, fără balcon.

Sus, la etaj, veioza e aprinsă. Ce bine e să fii aşteptat acasă, să ştii că cineva se mişcă în spaţiul comun, cineva la fel de obosit ca şi tine, cineva care să te întîmpine la uşă, chiar şi cu un reproş. „Iar ai întîrziat!", să descifrezi în acest reproş „De fapt, mi-era dor de tine!" Cineva care te iubeşte şi anulează toate agendele în care sînt prinse ca într-un insectar mizeriile altora. Cineva acolo sus mă iubeşte, pe mine, colecţionara de rateuri sentimentale. Hahahaha...

Sun nerăbdătoare. Mihai îmi deschide uşa şi înainte să spună un cuvînt mă lipesc de buzele lui, aproape sfîrşită. „Ia-mă în braţe, te rog, hai, ia-mă în braţe şi-atît". Mă ia în braţe şi-atît. Cu tot cu pungile în care fîşîiau cumpărăturile mele. Timp de două minute nu mai zicem nimic. Apoi îmi ridică bărbia.

— Ce-i cu tine? Ce ţi s-a întîmplat? Arăţi de parcă ai fi văzut iar o legiune de fantome.

I-am zîmbit, *gata cu fantomele,* am murmurat, iar ochii mei au rătăcit pe chipul lui căutînd în privirile lui suport, sprijin, dragoste, acele sentimente din zona inefabilului, care să mă facă să renunţ la tot, mai ales la golemul din mine. Şi-atunci mi-a zis ceva, ceva ce nu voi fi nevoită să scriu în nici o agendă ca să ţin minte.

— Eu sînt aici orice-ai face! Orice-ai spune, oricît de greu ţi-ar fi, orice decizie ai lua sînt alături de tine şi nimic, dar absolut nimic şi nimeni nu va putea schimba asta. înţelegi? Tu vei rămîne pentru mine tot Hazel. Orice-ai face, orice ai scrie... de oriunde ai veni, oricum ai veni...

Apoi mi-a sărutat fruntea, iar eu am plîns la pieptul lui, un plîns fără suspine, un plîns mut ca un mormînt. Şi a fost bine să plîng aşa. Fără cuvinte să plîng aşa.

Iar spre dimineaţă, încălzită de mîna lui Mihai, care se strecurase pe sub pătură căutîndu-mă şi care acum se odihnea în legea ei pe obrazul meu stîng, m-am gîndit încă o dată la copilărie, la leagăne, la lipsa de griji, la prietene, la zeama de struguri de sub tălpile lui Tess, la *chateau*-1 ei cu ferestre de la care zîmbeau trandafirii şi cu mulţi mulţi aluni, la balconul meu de unde se puteau bălăngăni în voie picioare de fete kamikaze, la rochia de mireasă a Giruetei, la *diamantele vii* ale lui Migratorius, la propriul meu *castel de lînă,* la grădina năpădită de umbre colţuroase a lui Renard, la după-amiezi trandafirii şi îngheţată de ciocolată, la nopţile orientale promise, şi m-am lipit mai mult de trupul bărbatului care respira atît de aproape de visele mele. Ei bine, cînd nu mai

ai rădăcini, atunci nu-ţi mai rămîne decît să-ţi întinzi aripile... aşa e, tu, Anca-Rona? Abia acum am scris şi povestea ta. Mi-a luat cam mult, ştiu... zece ani. Dar abia acum înţeleg acel „nimeni nu merită nimic" cu care m-ai trimis acasă nedumerită la David, care credeam că merită totul.

Egoistă! A avut dreptate Renard, pentru a cîta oară? Dar *acel* Renard nu mai era acum decît *un* simplu Renard. Iar eu fidelă doar dorinţelor mele. Şi doar celor care rămîneau alături de mine, celor care nu mă trădau, celor care nu mă minţeau. Celor care într-adevăr mă doreau. Nu ştiu cît era de rău sau de bine, noţiunile astea nu mai aveau demult sens în mintea mea. Singura certitudine, la ora asta cînd cocoşii nu aveau cum să cînte într-un oraş ce-şi dezmorţea claxoanele în depărtare, cînd fereastra spre Elend era ermetic închisă, cînd ultima agendă zăcea pe covor printre fuste şi mărgele vesele, cu colecţia ei de cazuri derizorii şi de întîlniri la care fusesem tot timpul punctuală, cînd ploaia începuse să păcăne lugubru pe asfaltul unei noi zile, să se prelingă pe acoperişuri, să invadeze prin balcoane şi să se strecoare prin burlane, era că mai aveam mult pînă să-nvăţ dragostea necondiţionată. Ce mai rămăsese de făcut? Că chiar dacă nu merită nimeni nimic, să faci în aşa fel încît să merite totul.

Un singur subiect care să le pună cap la cap pe toate. Un ultim caz. Cea din urmă mărturie. Experimentul final ascuns printre promisiunile şi minciunile altora. Sfoara pe care să se înşire întîm- plările lumii, una cîte una, ca boabele de rouă pe tulpinile plantelor, mici perle efemere, dar lucioase ca nişte cioburi de oglinzi, în primele ore ale

dimineţilor, cînd soarele se eviscerează la orizont, oricare ar fi acesta.

Nu-mi mai aparţin, de fapt nu mi-am aparţinut niciodată, am fost receptorul amorurilor proaste, corect? Să închei acum. Nu, mai bine să-mi găsesc un echilibru în nimic.

Preluăm chestii, le extragem şi facem cîţiva oameni nefericiţi, cine sînt ei? Nişte străini... eu tot la fel... în economia universului doar alţi nimeni... Numai moartea nu trece. Ea doar singura certitudine. Restul sînt clipe. Femei şi bărbaţi. Clipe. Clipe furate. Răpite. Smulse. Pierdute. Uitate. Colecţionate de cineva care le-a crezut preţioase. Contează cum le-ai pierdut, dacă tot le-ai pierdut? Nu mai contează...

Ba contează totul, şi inspiraţia şi respiraţia şi unul şi celălalt şi răcnetul şi linişteşte-te spirit, *relax,* crede-mă, chiar dacă te mint cu judecăţi de valoare amestecate cu izul pămîntului cotropit de ploaie. Cu zgomotul cascadelor ce ţi-au biciut cîndva pielea şi ţi-au răguşit vocea.

Panică. Sex. Probabil şi dragoste. Probabil zic. Pot exploda lumi între timp. Presupun că e normal să pun totul la îndoială. Că sălile de aşteptare, unde îngheaţă sau suferă de sete conştiinţele ce nu vor vedea niciodată oceanul promis, nu există. *An ocean of joy...* spre care ridici inexistentul pumn. Şi totul se deformează, se lăţeşte, ca o patăde ulei întinsă prea mult la soare.

Urăsc soarele.

Şi sufletele siameze. De moare unul, aleluia şi celălalt. Măcar de-ar fi doar gemene. Tărîmul moale al umbrelor. Spre care păşim deja. Sîntem chemaţi. Sîntem aşteptaţi. Şi e normal şi asta. Fierb cuvintele, dau în clocot, dacă nu le opresc o voi lua razna. Trebuie, trebuie să dau socoteală de tot şi-atunci, schizofrenico, ce mai e de făcut?

Ce mai e de făcut?

Ştii, moarto, numai tu ştii, rupto, idioato, proasto, aroganto, blestemato, ştii foarte bine afurisite, vicleano, jigodio, răzbunătoareo, îmburicato, fir-ai a dracului să fii de orientală care nu semeni deloc a orientală.... ORIENTALOL. şi tot ce e mai rău poate fi cuprins în apelativele astea cu care te-au cadorisit toţi pentru că ai vrut să le demonstrezi că sînt rataţi în iubire, că n-au prins niciodată trenul ăsta, că nici măcar n-au ştiut să-şi cumpere biletul doar dus spre fericire. Că au făcut SEX şi-atît. Că au vrut SEX şi-atît. Că atunci cînd au văzut cuvîntul SEX au luat-o razna, că atunci cînd au mirosit SEX au uitat de tot, au renegat tot, că atunci cînd în sfîrşit au avut parte de SEX, s-au transformat în altceva, că atunci cînd au pus mîna pe SEX, degetele în SEX, gura pe SEX, cînd şi-au frecat SEXUL de SEX, ei au

fost alţii. Mai buni sau mai răi, dar numai atunci cu adevărat ei înşişi.

Aşa că acum ia toate foile astea, pune în ordine ce-a mai rămas, înoată singură în oceanul invizibil ce ţi s-a aşternut la picioare, vezi dacă te descurci, vezi dacă braţele tale care au strîns la piept toate astea sînt destul de puternice să spintece valurile atîtor deznădejdi umane care au tot venit spre tine, şi-au zbierat, şi ţi-au scuipat în faţă toate puroaiele lor, sau calcă pe cărbunii încinşi ai celorlalţi, ca un fachir priceput, care poate îmblînzi şi şerpii, dar care poate înghiţi şi săbii, la o adică.

Fă-o lată, Hazel, şi mai şi mai lată. Apoi poţi să
cucereşti Orientul, dacă nu cumva îl ai deja în tine. *****

M-am ridicat din aşternuturi de parcă mă pregăteam să mă sinucid. Am deschis calculatorul. Fereastra spre lume. Am scris ca motto: „Cînd nu iubim prea mult, nu iubim destul" al lui Blaise Pascal, iar pentru că ploua atît de dumnezeieşte am pus titlul: „O noapte ploioasă..." font helve-ticaro, corp de literă 12 şi zgomotul tastaturii mele s-a amestecat cu cîntecul ploii şi răsuflarea liniştită a lui Mihai...Epilog

Urirueta s-a măritat şi se pregăteşte să îşi mărească familia. încă mai primeşte telefoane şi sms-uri de la bărbaţi care au iubit-o.

Migratorius are în prezent are doi papagali, trei pisici, o căţeluşă pe nume Zuza, un cîine pe nume Haralamb şi mii de diamante vii.

Melanie şi-a cumpărat o căsuţă cu flori multe, aşa cum îşi dorea. împreună cu Hazel îşi bea ceaiul aproape în fiecare duminică dimineaţă.

Baraka n-a apucat încă să văruiască bucătăria, din cînd în cînd Hazel trece pe la el să-i facă tocană de cartofi cu mazăre, după o reţetă turcească, mîncarea lui preferată.

Mireille a plecat pentru şase luni în Mexic, la soţul ei. Nu mai ţine minte c-a sărit în faţa oglinzii din restaurantul Ruby Tuesday.

Lola s-a despărţit de Demirel. Nu mai ştie nici ea cu cine este acum.

Transportatoarea îl mai sună din cînd în cînd pe fostul amant, în amintirea vremurilor în care se iubeau. Revista ei n-a apărut pe piaţă.

Scarabeu încă mai caută secretara perfectă.

Soţia lui cea Blondă nu şi-a mai lăsat părul să crească.

Didina şi-a găsit împlinirea profesională într-o televiziune. îi dorim succes!

Tess e fericită cu Soţul ei Artist şi Mişţocar. De curînd au făcut o călătorie la *chateau*-1 lui Tess şi s-au plimbat printre aluni.

Cici Balerina nu mai poate să facă sfoara. Are un copil.

Cintăreţul din trupa cu nume imposibil de ţinut minte şi-a cumpărat scaune în garsonieră. De-atunci chefurile s-au ţinut în Garsoniera cu Scaune.

David s-a căsătorit şi are un copil.

Criss e cosmeticiană pe un vas de croazieră.

Renard e are grijă de sufletele pierdute. In continuare vrea să dăruiască oceane şi dăruieşte.

Le Musiu a dispărut fără urmă din viaţa tuturor.

Scorbura din Valea lui Stan există. La fel şi sacul de dormit.

Hazel nu mai scrie proză erotică pentru femei. Scrie pentru bărbaţi. Şi pune în continuare porecle.

Studentul de la Jurnalism şi-a dat demisia imediat după apariţia acestei cărţi.

Bucureşti, februarie 200

8Mulţumiri

Lui Bogdan Jantea, pentru camera liniştită din cartierul lui neliniştit în care am scris această carte. Pentru că a avut grijă să nu duc lipsă de un anumit confort şi sprijin moral şi pentru că mi-a suportat anumite discuţii.

Lui Simone, care a avut răbdare să-mi povestească tinereţea ei. Sper să-i fie bine acolo unde e.

Profesoarei mele de psihologie din liceu, Beatrice Popa, pentru că a fost primul om care m-a inspirat în căutările mele.

Lui Bogdan Hrib, editorul meu, că a avut încredere în aceste *Nopţi Orientale* (partea 1 şi 2) şi că a investit atîta răbdare, deşi l-am zăpăcit cu corecturile mele.

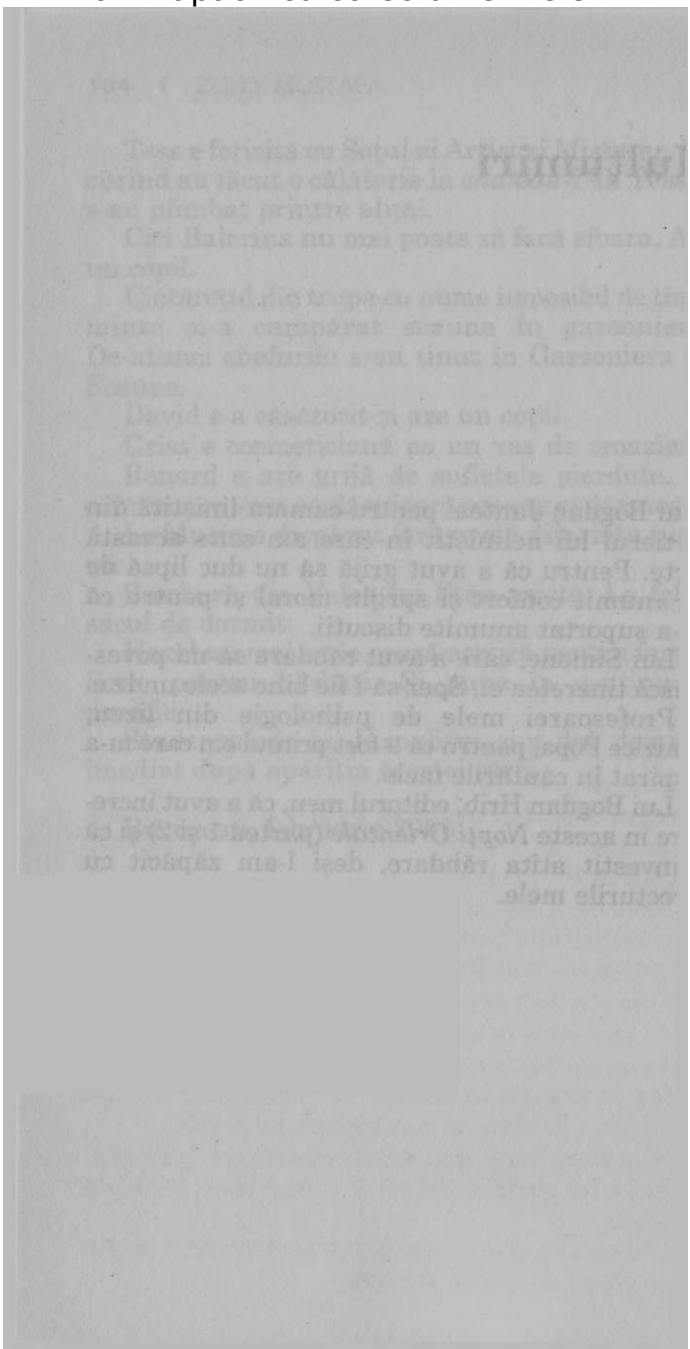

Cuprins

Lecţia prostituţiei 5

Un adevărat festin regal 47

Noaptea burlacelor 77
Renard şi încrederea în partener 112
Rendez-vous cu Tess 137
Talitha Kumi 157
Epilog 183
Mulţumiri 185